#1 *WALL STREET JOURNAL* BESTSELLING AUTHOR

MELINDA LEIGH

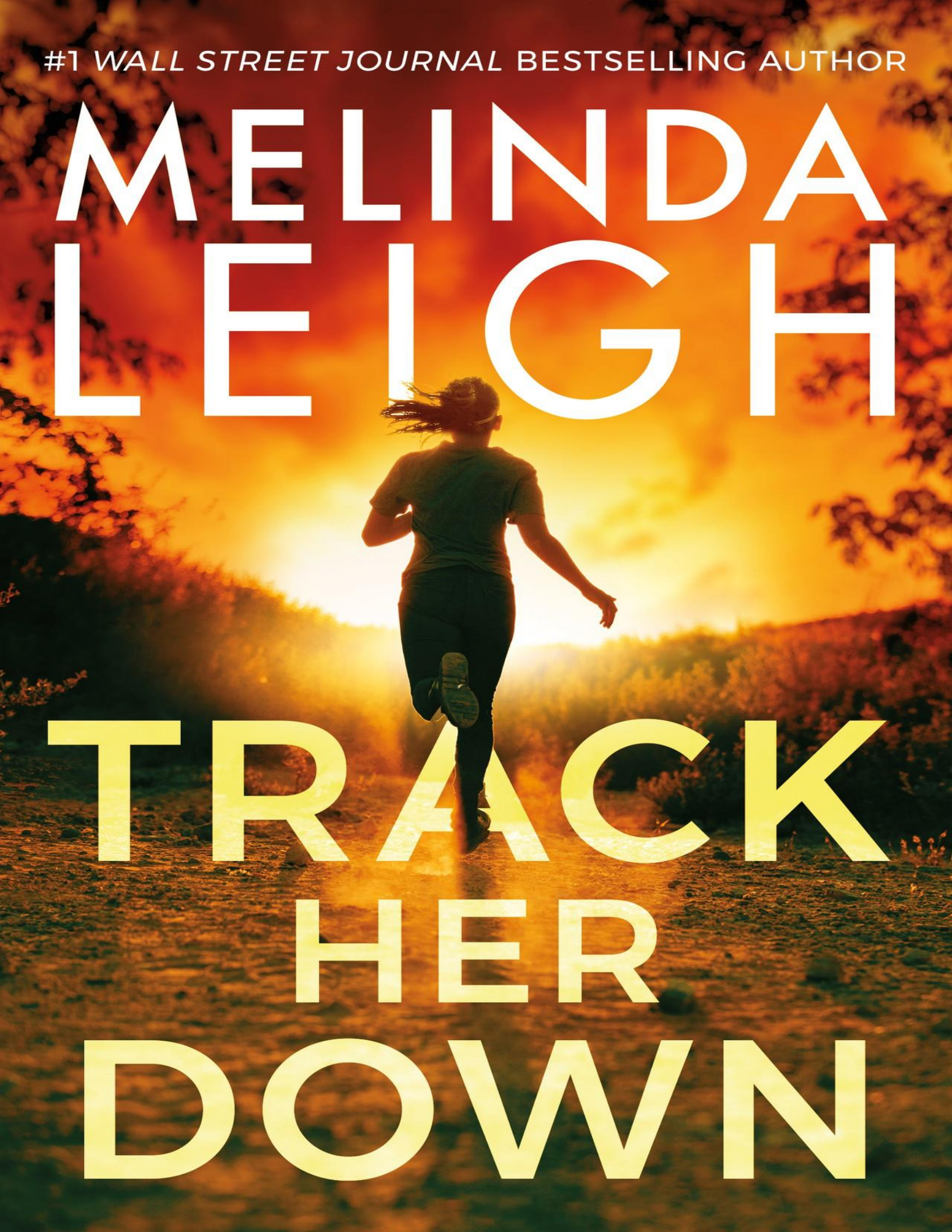

TRACK HER DOWN

Melinda Leigh

Track Her Down

(Urmărește-o)

Seria: Bree Taggert # 9

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

Jonglând cu o tavă de mâncare și cu cheia casei, Claire a ezitat în holul întunecat. Aerul condiționat a explodat, iar aerul rece a trecut peste pielea ei fierbinte. Chiar și cu mișcarea aerului, casa părea prea liniștită. Pielea de găină i s-a ridicat pe brațe. O senzație înțepătoare o învăluia, aproape ca electricitatea statică, ca și cum ar fi frecat un balon pe covor și l-ar fi suspendat peste pielea ei.

Era trecut bine de zece și jumătate. Nu era neobișnuit ca amândoi să fi adormit până acum. Dar în seara asta, liniștea nu era normală. Liniștea se răsucea în burta ei, neliniștită.

Anticipând.

În bucătărie, a aruncat brelocul mamei sale și milkshake-urile pe care le cumpărase în drum spre casă de la serviciu și a urcat scările. Palierul scârțâia, ca de obicei, dar în seara asta, Claire a tresărit la auzul sunetului. Lumina strălucea la capătul holului, de la ușa deschisă a părinților ei. Trecând pe lângă dormitorul ei, ea a continuat pe coridor. Covorul i-a amortizat pașii. Bătăile inimii i s-au accelerat înainte să pășească în ușă.

Claire a înghețat în timp ce privea scena. Nu părea real.

Nu părea ca și cum *ar fi putut fi* real.

Și-a închis ochii, apoi i-a deschis din nou. Nimic nu se schimbase.

Primul lucru care i-a atras atenția a fost sângele, ce părea a fi de ordinul galoanelor, care îmbiba așternuturile albe imaculate. Ambii ei părinți erau în pat, așa cum se aștepta. Tatăl ei se holba la tavan, cu ochii goi, fața aproape la fel de albă ca fața de pernă din spatele capului. *Mort*, a știut Claire instantaneu, cu o certitudine care i-a înghețat inima. Sângele îi satura tricoul, dar fața era neatinsă. Perfect.

Și-a mutat privirea spre mama ei. Gaura din fața ei era atât de grotescă, încât Claire a vrut să se întoarcă, și totuși nu a putut. Ea privea fix, încremenită de groază. O licărire de os se vedea în carnea sfâșiată. Bucăți - *de față?* - împroșcau tetiera. Mai mult sânge se prelingea...

Peste tot.

Totuși, Claire nu se mișca, ca și cum picioarele i-ar fi fost lipite de covor, șocul blocându-i articulațiile picioarelor în poziție, menținând-o în picioare. Dacă nu ar fi fost rigiditatea ei terifiantă, corpul i s-ar fi pliat ca picioarele unui trepied de cameră.

Atât de mult sânge.

Cum puteau doi oameni să sângereze atât de mult?

Claire se holba, nefiind dispusă să accepte ceea ce vedea.

„Miau!” Pisica a intrat în fugă în cameră și a sărit pe pat. Cu un alt țipăt, a sărit pe podea, și-a arcuit spatele și a șuierat.

Reacția pisicii a scos-o pe Claire din stupoarea ei șocată. S-a împiedicat la patul mamei sale. Era moartă? Claire s-a ghemuit și a atins gâtul mamei sale. Nu simțea pulsul, dar, din nou, ea nu era doctor. Nu mai verificase niciodată dacă cineva era mort. Cum ar fi putut ști sigur? Ce ar trebui să facă? Gânduri panicate îi treceau prin minte.

Să facă ceva. Să facă ceva. Fă ceva.

Picioarele lui Claire s-au încurcat. S-a împiedicat, căzând în mâini și genunchi. Telefonul i-a căzut din buzunar pe covorul pătat de roșu, cu o bufnitură umedă. S-a împiedicat în picioare, a apucat-o de umăr pe mama ei și a scuturat. Corpul mamei ei se zguduia cu o moleșeală care sugera că renunțase.

„Mamă!” Claire a scuturat-o din nou, apoi s-a ghemuit și s-a uitat bine la ochii mamei ei în mijlocul feței ei distruse.

Goi.

Nu era nimeni acolo.

Probabil.

Cu siguranță?

Nesigură, Claire și-a încrucișat mâinile și le-a apăsat pe pieptul mamei

ei, așa cum învățase să facă resuscitare la ora de sănătate. Corpul mamei ei sălta pe saltea. Claire știa că era inutil. *Avea dreptate?* Dar a făcut-o oricum. Pentru cât timp ar fi trebuit să continue? A văzut în mintea ei cuvintele din prezentare: *Continuă compresiile toracice până la sosirea ajutoarelor.*

Cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece.

Numai că ea nu chemase ajutoare. Abandonând primul ajutor, și-a căutat telefonul, dar buzunarul era gol. L-a zărit pe covorul pătat și l-a luat. Degetele îi erau alunecoase de sânge și tremurau atât de tare încât abia a reușit să tasteze 911 înainte ca telefonul să-i alunece din mână. A căzut înapoi pe covor, aterizând cu fața în sus. A atins pictograma difuzorului.

„Părinții mei sunt morți", a plâns ea.

Persoana de la celălalt capăt al firului a spus ceva, dar Claire abia a auzit ceva din cauza pulsului care îi bătea în cap. Ea și-a strigat numele și adresa. „Cred că sunt morți. Cred că cineva i-a împușcat sau așa ceva. Trimiteți pe cineva. Vă rog." Ultimul cuvânt a ieșit ca o rugăminte înecată.

Vocea unei femei s-a limpezit brusc, devenind clară ca lentila unei camere. „Persoana care i-a ucis este încă în casă?"

Capitolul 2

Șeriful Bree Taggert și-a luminat lanterna peste apele întunecate și în mișcare rapidă ale lacului Grey. Temperatura îi încălzea sângele. Apelul la 911 trebuia să fie o farsă, iar ea nu avea timp pentru apeluri false. La sfârșitul verii, avea un ajutor de șerif plecat cu o comoție cerebrală în urma unui accident de bicicletă și un altul care se recupera după ce fusese împușcat de un criminal în serie. Cu un personal limitat, Bree îi înlocuia la nevoie. Era deja întinsă ca o linie de pescuit.

S-a îndreptat spre cealaltă parte a docului, s-a aplecat peste balustradă și a îndreptat fasciculul spre umbră. O broască croncăni de pe un buștean, sunetul

reverberând în noaptea umedă. Un țânțar de mărimea unei gaițe albastre a bâzâit pe lângă fața ei, iar ea l-a îndepărtat.

Pantofii au plesnit pe cheiul de lemn din spatele ei, iar Bree s-a învârtit, aruncându-și lumina în direcția sunetului. Se apropia un bărbat de aproximativ patruzeci de ani. Purta un tricou inscripționat cu un păstrăv și pantaloni scurți șifonați, mânjiți cu o substanță cu aspect ruginit. De la trei metri distanță, purta o cutie de bere și mirosul inconfundabil de pește.

„Sunt Boyd Harrison. Eu conduc magazinul de momeli". A mișcat cutia în direcția unei barăci de lângă parcarea de la debarcaderul public. „Am sunat la 911."

„Poți să-mi spui din nou ce ai văzut?"

„Un aligator." A arătat cu degetul spre un loc aflat la aproximativ 15 metri de cheiul pe care îl ocupau în acel moment. „Era chiar acolo. Plutea. Ochii roșii se holbau la mine." S-a scuturat. „A fost înfiorător."

Bree a ridicat lumina pentru a-i arăta fața. Harrison și-a protejat ochii. „Hei!"

Bree s-a întors spre lac. „Să fi fost cauciuc?"

„Asta am crezut și eu la început, că poate era o jucărie și că cineva îmi trăgea de mânecă." Harrison a scuturat din cap. „Dar felul în care se mișca... Nu, cu siguranță era viu. M-a speriat de moarte."

Poate că văzuse un pește sau un șarpe. „Cât de mare era?" a întrebat ea.

El și-a întins larg mâinile. „Cam un metru lungime. A intrat în apă și a înotat, așa că dacă nu era telecomandat, cu siguranță nu era o jucărie."

„N-ar fi putut fi altceva? Poate un șarpe?"

Capul lui Harrison a clătinat o dată. „Avea picioare. Ar fi putut fi un crocodil, cred."

„Care-i diferența?" Bree a regretat întrebarea în secunda în care i-a părăsit buzele.

„Un aligator are un bot plat. Un crocodil are unul mai ascuțit. Și crocodilii sunt mai agresivi." Harrison și-a băgat mâna liberă în buzunarul pantalonilor scurți. „Îmi plac documentarele", a spus el, ca și cum ar fi simțit nevoia să explice deținerea acestei frânturi de cunoștințe.

Bree scoase un sunet neangajant. „Nu văd niciun aligator aici acum.”

„Nu mă crezi”, a spus Harrison fără animozitate. „Nu-i nimic. Nici eu nu m-aș crede.”

Având în vedere ochii de bere ai lui Morrison, un șarpe era încă o posibilitate, sau un hellbender. Bree nici măcar nu auzise de unul în zona asta. Dar salamandrele pe cale de dispariție creșteau destul de mari și trăiau în bazinul râului Susquehanna din apropiere. Aveau picioare și corpuri lungi și întunecate. Sau putea să-și fi imaginat totul.

„Cine știe?” Își plimbă lumina peste apă pentru ultima oară. „Dacă îl mai vezi, sună-ne.”

„Așa voi face.” Harrison a dat din cap.

Ea s-a întors spre el. „Nu conduci spre casă, nu-i așa?”

„Nu, doamnă.” Harrison a aruncat un deget spre stradă. „Locuiesc în josul străzii.”

„Noapte bună, atunci.” Bree s-a întors și s-a îndreptat spre mașina ei. Pe linia ei de serviciu, radioul ei trosnea. „Toate unitățile, mai multe 12-89 la 27 Wheeler Road.”

Un 12-89 era codul pentru un cadavru.

Vocea agentului Renata Zucco a venit prin radio. „Unitatea 12, răspundem. ETA opt minute.”

Bree s-a strecurat la volan, pornind motorul cu o mână și ajungând la microfon cu cealaltă. „Șeriful Taggert răspunde. ETA șapte minute. Detalii?”

„Femeia care a sunat, Claire Mason, spune că locuiește la adresa respectivă, a raportat că a venit acasă de la serviciu și și-a găsit părinții decedați și mult sânge.”

„Zece-patru.” Bree a pus capăt apelului, a ieșit din locul de parcare și a pornit motorul, făcând să zboare pietrișul din cauciucuri. Inima îi bătea cu putere în stern în timp ce se îndepărta în fugă de doc, întorcându-și mașina cu două roți într-o curbă. Două cadavre și o scenă însângerată indicau violență. Prima posibilitate care i-a trecut prin minte lui Bree a fost violența domestică, posibil o crimă-sinucidere, ca în cazul propriilor părinți ai lui Bree.

Tremurând, ea a blocat imaginile care îi inundau mintea. Fără fapte, nu

avea niciun rost să se tortureze cu comparația.

Nu era momentul pentru o călătorie pe drumul coșmarului ei personal.

Pentru că o altă posibilitate era crima. *Claire a pus capăt apelului de bunăvoie?*

Sau...

Criminalul este încă în casă?

A ajuns la Claire?

Șapte minute puteau fi un timp foarte lung, dar viața la țară însemna că ajutorul nu era întotdeauna în apropiere. Bree a condus mai repede. Radioul trosni, iar agentul Zucco își anunță sosirea la fața locului. „Unitatea Doisprezece, cod unsprezece."

Bree a răspuns: „Șerif Taggert, ETA un minut". Apoi a adăugat: „Așteaptă-mă, Zucco."

„Zece-patru", a răspuns Zucco.

Cel mai nou agent din Randolph County se alăturase departamentului șerifului cu câteva luni înainte. Venise de la NYPD, cu multă experiență de patrulare și de moravuri. Nu era o începătoare și se dovedise recent extraordinar de capabilă în vânătoarea unui criminal în serie. Dar Zucco putea fi îndrăzneață și nu ar fi vrut ca apelantul să mai aștepte pentru ajutor. Bree nu voia ca agentul ei să intre singur într-o situație periculoasă.

Bree a frânat puternic, apoi a virat brusc la stânga, intrând într-un cartier de case mari și noi. O durere la încheietura mâinii i-a amintit că i se scosese recent ghipsul după ce își fracturase un os prinzând același criminal în serie. Fusese îngrijorată că fractura îi va afecta ținta. Din fericire, deși o durea tragerea, își putea atinge ținta foarte bine.

SUV-ul se înclina precar. Ea a îndreptat volanul, a nivelat vehiculul și a apăsat pedala de accelerație. SUV-ul ei a înaintat cu zgomot.

În josul străzii, luminile unei mașini de patrulare se învârteau în întuneric.

În timp ce aluneca SUV-ul până la bordură, în spatele mașinii lui Zucco, Bree a întins mâna după microfon pentru a anunța că ajunsese și ea la fața locului. Apoi a trântit schimbătorul de viteze în parcare și a sărit din mașină.

Transpirația i-a apărut instantaneu pe frunte. Apropierea sfârșitului de august nu adusese nicio ușurare după o vară extrem de caldă și uscată.

Zucco a întâmpinat-o în stradă. „Nici o mișcare sau zgomot din casă. Rezervele sunt la unsprezece minute distanță."

„Prea mult timp." Bree și-a scos arma în timp ce se uita la casă. Luminile de amenajare peisagistică ardeau în exteriorul McMansionului, iar luminile interioare străluceau în câteva ferestre. Bree și Zucco s-au furișat pe alee.

Când s-au apropiat de casă, ușa din față s-a deschis și o siluetă a ieșit în fugă. Femeie, tânără, cu ochii mari de panică și țipând. „O, Doamne! O, Doamne! *Oh, Doamne!"*

Zucco s-a înclinat spre stânga și și-a ridicat pistolul. „Stop! Poliția!"

Bree a făcut un pas spre dreapta pentru a fi ea și agentul ei ținte separate. Și-a îndreptat arma spre figura care se apropia. „Șeriful! Arată-mi mâinile."

Femeia s-a oprit în balta de lumină de la stâlpul de iluminat și Bree s-a uitat mai bine la ea. O adolescentă mai în vârstă, mică și subțire. Petele întunecate îi saturaseră genunchii pantalonilor kaki și îi stropiseră partea din față a tricoului polo roșu. *Sânge?* Fata a clipit, părând confuză în timp ce își ridica mâinile într-o poziție naturală de predare.

Ucigaș sau victimă?

Instinctele lui Bree spuneau victimă, dar nu voia să-și compromită propria siguranță sau pe cea a agentului ei făcând presupuneri.

„Păzește casa", îi spuse Bree lui Zucco, apoi trecu la fată. „Care este numele tău?"

Fata și-a ridicat privirea.

O cunosc.

A fost la liceu cu nepotul lui Bree, Luke. Amândoi copiii lucraseră în comitetul anuarului cu un an înainte. „Claire?"

Fata nu a răspuns, iar Bree a îndemnat-o din nou. „Claire? Uită-te la mine."

Ochii căprui s-au schimbat pentru a-i întâlni pe ai lui Bree, dar privirea fetei nu era fixă.

Ochii ei erau pierduți și cu o privire vagă. Șoc.

„Ești rănită, Claire?” Bree și-a încuiat arma.

Ea a șoptit cu o voce plină de neîncredere: „Nu.”

Bree a mângâiat-o, verificând în același timp buzunarele lui Claire - care erau goale - și căutând răni. „Te doare ceva?”

Claire a scuturat din cap, apoi a vorbit pe un ton detașat. „Sunt morți.”

„Cine e mort?” a întrebat Bree, sperând să confirme detaliile furnizate de dispecerat.

„Părinții mei.” Vocea lui Claire a deviat. „Asta nu se poate întâmpla. Trebuie să fie un coșmar”, a murmurat ea.

„Claire, mai este cineva în casă?” Bree nu-și amintea dacă Claire avea frați.

Teroarea a umplut privirea lui Claire. „Nu știu.”

„Mai locuiește cineva aici?” a precizat Bree. „Părinții tăi au avut musafiri în seara asta?”

Claire a scuturat din cap.

„Unde sunt?” Bree s-a uitat la Zucco, care scana fața casei.

„În dormitorul lor”, a plâns Claire. Și-a ridicat mâinile spre față ca și cum ar fi vrut să și-o acopere, apoi s-a oprit și și-a privit palmele acoperite cu sânge. A scos un sunet sălbatic, plângând și a început să tremure violent.

Bree a sprijinit-o, apucându-i cotul. „O să te pun în mașină ca să fii în siguranță cât timp verificăm casa.”

Bree și Zucco au condus-o pe fată spre mașina de patrulare. Noaptea era caldă, dar Claire tremura. Zucco a scos o pătură din portbagaj și a așternut-o pe umerii lui Claire înainte de a o conduce pe bancheta din spate și de a încuia ușile mașinii.

Oricât de mult ura să o părăsească pe fată, Bree trebuia să intre în casă. Șansele ca ucigașul să fie încă înăuntru erau mici - mai ales după sosirea ei și a lui Zucco cu sirenele și luminile învârtindu-se. Dar șansele nu erau zero.

Și Claire se putea înșela. Părinții ei puteau fi încă în viață. Bree trebuia să se asigure că nu era nevoie de asistență medicală.

Bree și Zucco se întoarseră la ușa din față, care acum stătea deschisă de

la ieșirea lui Claire. Urletul sângelui lui Bree îi răsuna în urechi când și-a scos din nou arma. Ea și Zucco au trecut pragul ca o echipă. Casa avea un design de bază de tip hol central, cu o scară orientată spre foaier, livingul și sufrageria pe fiecare parte. Au curățat camerele din față și s-a deplasat pe hol spre spatele casei, într-o bucătărie mare și o cameră de familie atașată. Planul deschis nu permitea multe spații ascunse. Blaturile erau curate ca un model de casă, cu excepția unei tăvi pentru mâncare la pachet. Condensul picura pe pereții a două pahare de carton.

Ignorându-și inima care îi bătea în stern, Bree s-a întins după mânerul unei uși, a tras de ea și a îndreptat arma spre o cămară. Era goală. Un pad al sistemului de securitate de pe perete era întunecat, semnalând că alarma nu era activată. „Liber."

O ușă de pe partea cealaltă a bucătăriei ducea la un hol, care se despărțea în două direcții. Zucco a luat-o la dreapta. Bree a alunecat spre stânga, într-o spălătorie și o cameră de depozitare. Și-a plimbat arma de la un colț la altul. Nu a găsit nimic.

„Biroul de acasă este distrus, dar liber", a spus Zucco.

Bree s-a apropiat ușor de o ușă închisă și și-a lipit umărul de perete. A deschis ușa și a găsit un dulap plin cu paltoane suficient de lungi pentru ca cineva să se poată ascunde în spatele lor. Le-a dat la o parte, nu a găsit decât câteva perechi de cizme de iarnă și a răsuflat greu. „Liber."

S-a uitat în garajul atașat, care, din fericire, era foarte curat. Un sedan mic BMW și un SUV Audi Q7 stăteau unul lângă altul. Capota BMW-ului era încă ușor caldă.

S-a întâlnit cu Zucco înapoi în bucătărie. Agentul a arătat spre un set de uși franțuzești. O gaură fusese tăiată cu grijă într-un geam de sticlă, facilitând accesul unui intrus prin ea și întoarcerea zăvorului. Dincolo de ușă, luminile de peisaj conturau straturile de flori și luminau o curte mare și o piscină. Curtea de dincolo era întunecată. Bree a scanat exteriorul, dar nu a văzut nicio mișcare.

Și-a notat mental punctul potențial de intrare și a continuat să se miște. Ea și Zucco s-au îndreptat ușor spre o scară din spate. Bree a pășit pe ultima

treaptă. O scândură a scârțâit și ea s-a oprit, ascultând peste zgomotul propriului puls.

Ceva se prăbuși. Bree a tresărit, punându-se cu spatele la perete.

Zucco a căzut în genunchi și amândouă au înghețat, cu armele întinse.

Se apropiau lovituri ușoare. Un corp mic și gri a coborât scările și a trecut pe lângă gleznele lor. A scos un urlet în timp ce dispărea în sufragerie.

Pisica.

Zucco a expirat. Bree a făcut la fel. Eliberarea de tensiune a lăsat-o amețită pentru o secundă. Mai respiră o dată adânc, ținându-și respirația câteva secunde înainte de a da drumul aerului cu un control deliberat.

Cu un tremur, s-a concentrat din nou și a început să urce treptele. Urmele mici de labe roșii de pe Berberul crem îi arătau drumul. Groaza se adunase în burta lui Bree în timp ce ea și Zucco urcau treptele. Pe palierul de la etajul al doilea, ea s-a oprit. Alte urme de labe au dispărut pe hol.

Ignorând calea pisicii, Bree a continuat să meargă spre stânga, verificând o cameră de oaspeți și baia de pe hol. Zucco a virat la dreapta într-un alt dormitor. Lumina era deja aprinsă, arătând pereții de culoarea lavandei.

Camera lui Claire?

În dormitorul următor se aflau o bandă de alergat, niște haltere și un televizor. Bree se apropie de ultima cameră, cu Zucco în flancul ei. Luminile erau aprinse în apartamentul principal, oferindu-le o vedere clară a două corpuri în patul king-size. Zucco se furișă în baia privată. Bree a verificat un dressing imens, observând vag că era în dezordine, înainte de a o întâlni pe Zucco la picioarele patului.

Priveliștea arăta ca o scenă dintr-un film de groază. Lui Bree i se făcea rău când se gândea la Claire venind acasă la coșmarul din fața lor. Părinții ei fuseseră împușcați în patul lor. Numai cantitatea de sânge era înfiorătoare, dar mama fusese împușcată în față.

Bree s-a gândit la moartea surorii ei și a tresărit. Nu văzuse scena în persoană, ci doar fotografiile de la locul crimei, dar știa că Claire avea să aibă în minte imaginea uciderii brutale a părinților până la moartea ei. Pentru că, dacă Bree va trăi până la o sută de ani, nu va înceta niciodată să vadă cadavrul

surorii sale.

Cu ani în urmă, înainte ca Bree să preia tutela celor doi copii ai surorii sale și să se mute înapoi acasă, în nordul statului New York, îi fusese mai ușor să-și compartimenteze emoțiile. Acum, reprimarea emoțiilor ei necesita muncă. Ca și cum ar fi fost amorțită înainte, dar cu cât devenea mai fericită, cu atât crima părea mai îngrozitoare. Cât timp va mai fi capabilă să facă față?

„Uneori chiar urăsc oamenii." Vocea lui Zucco era rece de furie.

Bree respiră adânc pentru a-și reprima propria furie și dezgust, dar controlul i se părea fragil. Mirosul de sânge și moarte care îi inundau nările nu o ajutau. Intestinele și vezica urinară se eliberau uneori la moarte. „Sună la secție. Avem nevoie de medicul legist și de o unitate criminalistică."

În timp ce Zucco comunica cu dispeceratul, Bree se apropia de cadavre. Deși ochii goi și pielea foarte palidă îi spuneau că ambele victime erau probabil moarte, ea trebuia să confirme. Sertarul noptierei atârna deschis, iar lampa fusese trântită la podea. A ocolit cioburile de ceramică și câteva obiecte personale mici împrăștiate pe covorul de pe partea patului femeii, unde sângele fusese îndepărtat de pisică. Un telefon mobil zăcea pe covor. După carcasa purpurie cu bijuterii Taylor Swift, Bree a crezut că îi aparținea lui Claire. Ecranul era mânjit de sânge. Avea un portofel atașat pe spate.

Evitând resturile de pe covor, Bree s-a întins spre gâtul femeii, dar s-a oprit înainte de a-i atinge carnea. *Prea aproape de rană*. A ales încheietura femeii. Nicio viață nu-i bătea în vârful degetelor. Apoi s-a întins peste pat pentru a apăsa cu două degete gâtul bărbatului. Nici el nu avea puls, dar ambele trupuri erau încă calde la atingere. Nu erau morți de prea mult timp.

Bree făcu un pas înapoi. „Hai să mergem afară și să vorbim cu Claire."

Avea nevoie de aer și trebuia să-l sune pe Matt, investigatorul ei criminalist cu jumătate de normă și iubitul ei cu normă întreagă. Fost agent al șerifului și mânuitor de câini K-9, fusese împușcat în timpul serviciului cu ani în urmă. Leziunile nervoase de la mâna dreaptă l-au ținut departe de poliție, dar era încă un detectiv al naibii de bun. Pe cât de mult își dorea expertiza lui, pe atât de mult își dorea să-i audă vocea.

I-a format numărul în timp ce cobora scările. El răspunse cu o voce aspră.

„Care-i treaba?”

Bree a verificat ora. Era 10:57. „Îmi pare rău dacă te-am trezit.”

„Mă uitam la televizor. Cred că am ațipit.” Materialul a foșnit peste conexiune. El și-a curățat gâtul. „Ai nevoie de mine?”

Întotdeauna.

În schimb, ea a spus: „Da. Tocmai am ajuns la o dublă omucidere.” I-a dat adresa.

El a făcut o pauză, probabil cartografiind ruta spre locul crimei de la ferma ei. „Fii acolo în douăzeci de minute.” El a încheiat apelul.

Sirenele au sunat afară. În momentul în care Bree și Zucco au ieșit din casă, o a doua mașină de patrulare era parcată la bordură și o a treia se apropia. Câțiva vecini se adunaseră pe trotuarul de peste drum.

Bree i-a însărcinat pe cei doi noi agenți să cerceteze perimetrul proprietății și să securizeze locul crimei.

Zucco a deschis portiera din spate a mașinii sale, dar Claire nu s-a mișcat câteva secunde. S-a ghemuit sub pătură, părând pierdută.

Bree s-a ghemuit și și-a păstrat vocea joasă. „Trebuie să-ți pun câteva întrebări”.

Strângând marginile păturii peste piept, Claire a plâns, cu un ton panicat.

„La început, am încercat să opresc sângerarea, dar...” Și-a ridicat privirea, căutând cu privirea. „Sunt morți, nu-i așa? Nu aș fi putut să-i salvez?”

Oare biata fată credea că era cumva responsabilă pentru moartea lor?

Durerea ei ar fi fost zdrobitoare și fără vinovăția adăugată.

Părerea de rău se adună în Bree. Își puse mâna pe antebrațul fetei.

„Nu *ai fi putut* să-i salvezi. Îmi pare atât de rău pentru pierderea ta.” Ca întotdeauna, cuvintele păreau inadecvate în cel mai rău mod, un plasture pentru un membru tăiat.

Claire și-a eliberat un pumn din strânsoarea pe pătură și s-a holbat la el.

Sângele se uscase într-o mizerie crustă. „Aș vrea să mă spăl pe mâini”.

„În curând”, a promis Bree. „Câți ani ai, Claire?”

„Șaptesprezece”, a șoptit ea.

La naiba. Încă minoră, ceea ce însemna că serviciile sociale trebuiau să

fie implicate. „Unde ai fost în seara asta?”

Claire a numit un retailer de cutii mari. „Am ieșit la zece.” Izbucni în suspine uriașe, distrugătoare de suflet, care sfâșiau inima lui Bree ca niște gheare.

„Ai vreo rudă pe care să o sunăm?” a întrebat Bree. Claire a reușit să scuture din cap.

Bree a dat înapoi. Se întoarse spre Zucco. „Du-o la secție. Tamponează-i mâinile pentru GSR și ADN, apoi las-o să se curețe. Fă rost de ceva cu care să se îmbrace. Luați-i hainele murdare ca probe.”

„Da, doamnă”, a spus Zucco. „Cred că am haine de sport în dulapul meu.” Zucco era micuță, ca Claire.

„Bine.” Bree și-a coborât vocea. „Trebuie să îi pun câteva întrebări, dar e deja fragilă. Faptul că vine medicul legist și criminaliștii nu o va ajuta. Dacă o îndepărtăm de locul faptei, s-ar putea să fie mai calmă.”

Zucco a dat din cap. „Mă ocup de asta.”

Bree se uită la vecini. Și ei trebuiau interogați, iar cineva trebuia să cerceteze restul caselor din cartier, dar asta trebuia să aștepte până dimineață. Nu avea suficienți agenți pentru a face totul în același timp. Trebuiau verificate soneriile și camerele de securitate ale locuințelor din jur. Și-a scos telefonul și și-a sunat adjunctul șef acasă. Avea nevoie de toate resursele sale pentru o dublă omucidere.

Capitolul 3

Matt a urmărit luminile de urgență și a parcat la bordură, în spatele unui rând de vehicule de patrulare. Cizmele i-au scârțâit pe iarba pârjolită de soare în timp ce traversa banda de pământ dintre trotuar și stradă. Seceta fusese necruțătoare, iar restricțiile de apă însemnau peluze maronii pentru regiune. Matt a trecut pe lângă un grup de vecini adunați pe trotuar. În fața ușii de la

intrare, s-a întâlnit cu agentul care se ocupa de registrul de la locul crimei, în care erau trecute toate persoanele care au intrat în casă.

Agentul și-a strecurat stiloul în închizătoarea din partea de sus a clipboard-ului. „Sus pe scări, la capătul holului.”

Matt și-a pus mănuși și cizme și a trecut pragul. I-a zărit pe agenți - de asemenea îmbrăcați - în spatele casei. Pe scări se aflau indicatoare de probe, alături de urme de labe mici, de culoare roșu închis. Matt le-a evitat cu grijă în timp ce urca. La capătul holului, s-a oprit chiar în fața dormitorului principal.

Bree se afla în fața unui pat king-size, studiind cei doi morți întinși pe el. Era de înălțime medie, cu păr șaten și ochi căprui, dar nu era nimic altceva obișnuit la ea. Ea impunea respect din fiecare celulă a ființei sale. Nu era vorba de uniformă, care îi mărea corpul subțire, sau de insigna pe care o purta cu mândrie. Era ea. El o respecta al naibii de mult, și nu exista niciun agent din departamentul ei care să nu o respecte.

El a pășit lângă ea. „Bună.”

Bree s-a uitat la el. Privirea i s-a înmuiat. „Bună și ție. Mă bucur că ești aici.”

„Fără supărare, dar aș prefera să fiu acasă în pat.”

„Fără supărare. Și eu la fel, dar iată-ne aici.” Bree arătă spre cadavre. „Josh și Shelly Mason. Au locuit la această adresă timp de doisprezece ani. Niciunul nu are antecedente penale. Au fost găsiți de fiica lor adolescentă, Claire.”

Claire Mason.

„Cunosc numele ăsta”, a spus el.

Bree și-a curățat gâtul. „Ea a lucrat în comitetul anuarului cu Luke anul trecut.”

„Rahat. Acea Claire.” Un oftat adânc i-a strâns pieptul lui Matt când și-a imaginat fata. Acum Claire era orfană.

„Da”, a încuviințat Bree cu un oftat zguduitor de oase.

Crimele în care erau implicați copii îl afectau la culme, mai ales de când se mutase cu Bree. Matt se apropiase de nepoata și nepotul ei, Kayla, în vârstă de nouă ani, și Luke, în vârstă de șaptesprezece ani.

Împreună, el și Bree s-au întors la pat. Sângele părea amplificat de cearșafurile de un alb strălucitor. Domnul Mason se prăbușise lateral pe pernele dublate. Roșul îi satura tricoul gri în două pete distincte. Pata de lângă umăr era de mărimea unui sfert. A doua pată, mai mare decât o farfurie, se afla în punctul mort de deasupra inimii. Din rana toracică, sângele se răspândise pe ambele părți ale coastelor victimei până la salteaua de sub el. O carte cu copertă tare încă stătea deschisă în poala lui, cu paginile mânjite de roșu.

Doamna Mason își aruncase cuvertura de pe picioare. Corpul ei era răsucit într-o parte, ca și cum ar fi început să se dea jos din pat înainte să fie ucisă. Mâna ei s-a întins spre noptieră. O împușcătură evidentă în partea laterală a feței îi făcuse obrazul larg deschis. Sângele și resturile au stropit fața de pernă și tetiera din piele albă. O a doua împușcătură sub axilă sângera abundent, lăsând o baltă roșie strălucitoare care se scurgea pe covor pe o parte a saltelei. Artera brahială, a ghicit Matt.

„Se pare că au fost două împușcături la fiecare", a spus el.

Două lovituri.

„Execuție?" a întrebat Bree.

„Nu au fost împușcături în cap, dar a fost rapid și eficient."

„L-au ucis mai întâi", a spus Bree în timp ce ei continuau să teoretizeze.

„Are sens", a fost de acord Matt. „El era cea mai mare amenințare, din punct de vedere al autoapărării. L-au scos din ecuație. Ea ar fi mai ușor de gestionat."

Bree a făcut o pauză. „A văzut venind."

„Da. A văzut." Matt și-a imaginat soțul, tresărind când cineva a intrat în dormitor, cartea căzându-i în poală. „Ce ar face majoritatea oameni ar face dacă un străin ar intra în dormitorul lor?"

„Unii oameni ar îngheța", a spus Bree. „Frica poate fi paralizantă. Dar odată ce a început să tragă, instinctul de supraviețuire ar fi trebuit să intre în acțiune. Opțiunea de luptă: ia o armă dacă ai una și gândește suficient de clar pentru a o folosi. Opțiunea de fugă: dă-te jos din pat. Încercă să scapi."

„Intrusul fie i-a împușcat imediat, fie avea arma îndreptată spre ei în timp ce schimbau cuvinte."

Majoritatea oamenilor nu aveau abilitatea de a lupta și fugeau instinctiv.

Soția lui țipase sau fusese redusă la tăcere de panică?

Matt a auzit împușcăturile în imaginația sa, a văzut corpul soțului tresărind, soția tresărind. „Împușcăturile au stimulat-o să se miște. A încercat să se elibereze de pătură și să fugă. Dar nu a avut nicio șansă. El a împușcat-o înainte ca ea să se poată da jos din pat".

Fața femeii era întoarsă stânjenitor spre soțul ei.

Nu murise pe loc. Văzuse soarta soțului ei.

Matt a sperat că moartea a venit repede pentru amândoi, pentru că a sta acolo, incapabil să se miște, sângerând, privind cum viața se scurge de la o persoană iubită, ar fi fost mai rău.

A trebuit să facă un efort pentru a nu se întinde după mâna lui Bree. Coabitarea lor nu era un secret. Toată lumea știa că se mutase cu ea, dar erau de acord că PDA-urile în timpul serviciului nu erau profesionale. Totuși, faptul că erau împreună ajuta. Chiar și fără să o atingă, el se simțea mai puternic stând lângă ea. Relația lor nu avea încă un statut legal, dar inima lui îi aparținea la fel de mult.

Având în vedere pericolul inerent muncii lor, nu era greu să se imagineze în acel pat... Stomacul i s-a întors pe dos, iar el s-a luptat cu imaginea.

Nu ni se poate întâmpla nouă. Avem securitate de top. Avem câini, inclusiv un fost K-9. Suntem înarmați.

Dar scenariul în care un criminal le învingea sistemul de alarmă nu era imposibil, iar el știa asta. Așa că, în loc să se gândească la riscul pe care îl presupunea slujba lui Bree, s-a concentrat la crima din fața lui - și la localizarea și oprirea unui criminal sau a unor criminali vicioși înainte ca aceștia să distrugă alte vieți.

„Ai găsit vreun glonț rătăcit?" A scanat peretele din spatele patului, dar nu a văzut nimic, cu excepția câtorva picături individuale de sânge.

„Nu încă. Criminaliștii sunt pe drum. Imediat ce medicul legist termină, ne apucăm de treabă în camera asta."

Medicul legist avea jurisdicție asupra cadavrului. Nimeni nu va deranja rămășițele până când ea nu va da ordinul.

Matt s-a rotit în cerc, scanând camera. Sertarul noptierei atârna deschis. Câteva obiecte mici - un stilou, un bloc de notițe lipicioase, o carte - căzuseră pe podea. Dormitorul principal era mare, cu o zonă de relaxare în fața unei ferestre largi. Putea vedea un dressing spațios, cu un sistem de organizare încorporat care arăta ca o mobilă. Haine, pantofi și genți erau împrăștiate pe podea. Matt a traversat camera și s-a uitat în dulap. „Genților ei de mână sunt toate deschise. Buzunarele hainelor au fost întoarse. Restul casei este ordonat sau dezordonat?"

„Foarte ordonată și organizată, cu excepția acestei camere și a biroului de acasă, care au fost amândouă răscolite."

„Poate că ucigașul căuta ceva anume." Cu un deget înmănușat, Matt a deschis un sertar subțire din partea de sus a dulapului din partea femeii. Înăuntru, compartimente mici, căptușite cu pâslă, conțineau bijuterii. A aruncat o privire superficială la sertarele bărbatului de pe partea opusă și a găsit butoniere cu aspect scump. „Au lăsat obiecte de valoare în dulap. Probabil că nu este o spargere care a mers prost."

„De acord." Bree arătă spre cadavre. „Dacă Masonii ar fi surprins un spărgător, nu ar fi fost deja în pat, iar majoritatea spărgătorilor ar fi fugit când și-au dat seama că cineva era acasă."

„Știm cum au intrat?", a întrebat el.

„Au făcut o gaură curată în ușa de sticlă a terasei. Au cercetat locul. Au plănuit intrarea. Știau la ce oră se duc Masonii la culcare."

„Da." Matt s-a îndepărtat de dulapuri și a privit din nou patul. Domnul Mason purta pantaloni de pijama în carouri cu un tricou gri. Părul său, în mare parte cărunt, era subțire și tuns scurt. Avea un corp de alergător, slab și zvelt. Soția sa era îmbrăcată într-un set de pijamale asortate, dintr-un material mătăsos. Un halat floral în nuanțe de roșu era așezat la picioarele patului. Era subțire și avea un tonus muscular bun pentru vârsta ei.

O agitație în hol i-a atras atenția lui Matt. S-a întors și a văzut-o pe medicul legist cărându-și trusa prin ușă, cu asistenta în urma sa. Dr. Serena Jones era o femeie afro-americană înaltă. Purta halat albastru și saboți de cauciuc sub cizmele de protecție.

„Răspunzi repede”, a spus Bree.

Dr. Jones s-a oprit, și-a așezat trusa și și-a tras mănușile. „Am lucrat până târziu, recuperând hârtiile de la coliziunea multivhiculară de zilele trecute.” S-a apropiat de partea bărbatului din pat. Aplecându-se peste el, i-a înțepat fața și i-a manipulat maxilarul. Rigor mortis, rigidizarea mușchilor după moarte, începea în aproximativ două ore și afecta mai întâi mușchii mici ai feței. Ea i-a ridicat tivul cămășii și i-a examinat trunchiul, acordând o atenție deosebită pielii de pe spate. Rana de pe piept era deschisă ca o gură țipătoare. A folosit un bisturiu pentru a face o mică tăietură în trunchi, departe de rana de glonț. A introdus un termometru în incizie și a luat temperatura corpului prin intermediul ficatului. Apoi s-a mutat pe partea de pat a femeii și și-a repetat examinarea. „Nu au murit de foarte mult timp. Mușchii faciali încep să se rigidizeze. De asemenea, lividitatea abia începe să apară. Un corp pierde aproximativ 1,5 grade în fiecare oră după moarte în condiții normale, dar temperatura normală variază puțin de la un om la altul, așa că, ținând cont de asta” - doctorul Jones și-a înclinat capul - ”concluzia mea inițială este că sunt morți de două-trei ore. Și dacă autopsiile nu dezvăluie o mare surpriză, cauza morții este destul de evidentă: răni multiple prin împușcare. Modul de deces este omucidere.”

Matt și-a verificat ceasul - 11:30 p.m. „Victimele au fost ucise între 20:30 și 21:30 p.m.”

„Soarele a apus pe la șapte și jumătate. S-ar fi întunecat pe la opt sau cam așa ceva”, a spus Bree.

Infractorii preferau în general întunericul pentru a intra prin efracție.

Și pentru crimă.

Capitolul 4

Matt a urmat-o pe Bree pe hol, lăsând-o pe doctorița Jones și pe asistenta ei să termine de făcut fotografii și să scoată cadavrele. Îl zări pe adjunctul șef al lui Bree, Todd Harvey, la capătul treptelor, dând ordine mai multor agenți noi.

Todd avea în jur de treizeci de ani. Își câștigase fizicul excepțional de slab antrenându-se pentru triatlon. De asemenea, locuia în prezent cu sora lui Matt. Agenții s-au dispersat, iar Todd s-a întors spre Matt și Bree în timp ce aceștia coborau scările. „Ce a avut de spus medicul legist?"

„Ora decesului este între opt și jumătate și nouă și jumătate seara", a spus Bree.

„De unde vrei să începem?" a întrebat Matt în timp ce ocoleau un agent care fotografia urmele de labe însângerate de pe trepte. „Pisică sau câine?" „Am văzut o pisică", a spus Bree. „Ar trebui să ne uităm după ea."

Matt s-a ghemuit și a găsit o pisică gri tabby foarte bine hrănită, cocoțată pe un scaun din sufragerie. „E aici."

„Stai puțin. Am văzut un suport pentru animale în dulap când Zucco și cu mine am curățat locul." Bree s-a dus pe un coridor și s-a întors cu o husă albastră de nailon.

Matt întinse o mână. Pisica a sărit jos și s-a frecat de degetele lui. Matt a luat-o în brațe. A tors în timp ce el îi freacă capul. „Prietenos."

Bree a deschis căruciorul pentru animale. „Pare o prostie, dar nu vreau ca Claire să își piardă pisica, pe lângă toate celelalte."

„Nu e deloc o prostie." Matt a băgat pisica înăuntru și a lăsat căruciorul în colț. „De unde vrei să începem?"

„Să ne ocupăm de biroul de acasă în timp ce Dr. Jones termină la etaj." Bree s-a îndreptat spre hol.

Cu dulapurile sale albe, blaturile elegante și liniile moderne, bucătăria arăta ca o revistă de casă. Un aparat de espresso luxos și un storcător scump își împărțeau spațiul în cămara majordomului dintre bucătărie și sufragerie. Alimentele din frigider erau în mare parte organice. Verzișoarele și alte legume

proaspete umpleau până la refuz coșurile frigorifice.

Matt a făcut un gest către alimentele sănătoase. „Cred că de asta arătau amândoi atât de bine pentru vârsta lor."

Bree a ridicat din umeri. „Și totuși au murit amândoi relativ tineri."

„Fără discuție din partea mea. Voi lua cu mine în mormânt unul dintre biscuiții Danei." Matt aprecia abilitățile de cofetar ale fostei partenere pensionare a lui Bree, Dana Romano, care se mutase cu Bree în nordul statului pentru a o ajuta cu copiii.

„La fel."

Au trecut pe lângă o insulă de lungimea unei piste de bowling și au cotit într-un coridor scurt care ducea la biroul de acasă. Matt supraveghea haosul în timp ce Bree își folosea telefonul pentru a filma camera.

Bibliotecile de la podea până la tavan aliniaseră peretele din spate. Biroul era făcut dintr-un lemn exotic, lăcuit până la un luciu de oglindă. Banii erau întotdeauna un motiv bun pentru crimă, iar Masonii aveau cu siguranță ceva. Sertarele fuseseră scoase și răsturnate, conținutul lor fiind vărsat pe podea și pe birou. Cărțile fuseseră scoase de pe rafturi. S-a aplecat să examineze un sertar răsturnat. „Încuietoarea este spartă."

Bree și-a coborât telefonul, s-a aplecat mai aproape și a făcut o poză cu încuietoarea spartă.

Matt s-a uitat la două suporturi de carte sparte de pe podea. „Oricine a făcut asta nu a făcut-o în liniște, așa că casa a fost percheziționată după ce părinții au fost uciși."

Bree s-a mutat în spatele biroului și a îngenuncheat pentru a se uita la partea de jos. „El, ea sau ei se mișcau și ei repede."

„Căutarea a fost metodică și rapidă." Matt s-a dus la o pereche de dulapuri de arhivat din colț. Un sertar era gol. L-a deschis, a întors capul și a citit filele, toate nume de companii. S-a uitat la un spațiu gol din mijloc. „Acestea par a fi dosare de afaceri și se pare că unele dosare ar putea lipsi." Deși ar fi trebuit să găsească pe cineva familiarizat cu dosarele de afaceri pentru a ști sigur.

Bree se încruntă. „Trebuie să aflăm cu ce se ocupau Masonii."

„Da.” Matt a scanat cărțile care împânzeau podeaua de lemn și covorul de culoare crem. „Au găsit intrușii ceea ce au venit să caute? Sau Claire a întrerupt căutările?”

„Au ucis deja doi oameni cu sânge rece. De ce s-ar opri să o omoare și pe ea?”

„Poate că au tras linie la uciderea unui copil?” Matt spera că unii oameni erau incapabili să ucidă un copil. „Poate că aveau ceva personal cu adulții, dar nu și cu Claire. Poate că nu știau cine sosește.”

„Toate sunt teorii bune.” Bree se ridică și își șterse un clips de pe genunchiul pantalonilor de uniformă. „Oricare ar fi motivul, această cameră a fost complet răscolită. Trebuie să aflăm ce - dacă s-a luat ceva.”

Matt se uită la un pătrat de pe birou care nu avea resturi. Un cablu șerpuia de la birou până la podea, unde o cărămidă de încărcare se conecta la o priză. „Se pare că ar fi putut fi un computer aici.” A verificat sertarele biroului și a scanat rafturile pentru mai multe porturi de încărcare. „Nu văd nici electronice personale.”

„Majoritatea oamenilor țin telefoanele și tabletele lângă ei. Nu am văzut niciunul în dormitor, dar vom verifica mai amănunțit după ce se termină ME.” Bree își sprijini mâinile pe centura de serviciu. „În cel mai rău caz, îl pot pune pe Rory să caute un cont iCloud. Putem accesa unele dintre informațiile lor personale în acest fel.”

Tehnicianul Rory MacIniss era un expert în criminalistică, dar avea o abilitate specială cu informațiile digitale. Electronicele conțineau informații detaliate despre viața unei persoane, de la calendar și contacte până la conturi bancare, reînnoiri de rețete și achiziții din magazine. Majoritatea furnizorilor stocau anumite date doar pentru o perioadă scurtă de timp. Prin urmare, obținerea datelor telefonului mobil din cloud nu era optimă. În plus, nu toată lumea își amintea să își salveze dispozitivele în mod regulat.

Un agent a apărut în pragul ușii. „Doamnă? Am găsit o amprentă afară.”

Bree și Matt l-au urmat afară din birou. Pe terasa din spate, un marker galben stătea pe masa de tec, lângă un dreptunghi perfect de sticlă. Dincolo de pavele, gazonul din spate era suspect de verde și luxuriant. Florile își revărsau

paturile. Curtea era mare și înconjurată de copaci și arbuști plini care ofereau o izolare impresionantă în mijlocul suburbiei.

Matt a fluturat o mână spre iarbă. „Se pare că cineva a udat regulat aici în spate."

Bree clătină din cap. Nerespectarea restricțiilor de udare nu avea probabil legătură cu crimele, dar dădea o idee despre personalitatea proprietarilor. Gazonul din față - în văzul tuturor vecinilor - avea o mulțime de pete maronii, dar Masonii udaseră acolo unde nimeni nu putea vedea.

Ajutorul de șerif i-a condus la aleea pavată care înconjura partea laterală a proprietății și făcea legătura între amenajarea din spate și aleea de acces. Luminile joase din tufișuri luminau întreaga alee ca pe o pistă în miniatură.

„Cum ai găsit urme de pași?" a întrebat Matt. „Nu a mai plouat de cel puțin o săptămână."

Agentul a arătat spre o amprentă parțială în noroi pe pavelele gri. „Paturile de flori sunt umede. Există un sistem automat de aspersoare."

Matt a fost brusc recunoscător că proprietarii nu se supuseseră restricțiilor de apă. S-a ghemuit lângă una dintre amprente. „Nu pot spune mărimea exactă a pantofului, dar este suficient de mare pentru a fi probabil de la un bărbat."

„Banda de rulare este vizibilă", a spus Bree. „Arată ca un pantof sport. Poate criminaliștii pot găsi marca și modelul pantofului."

Departamentul de criminalistică avea acces la baze de date și programe pentru analiza urmei de încălțăminte. O potrivire ar putea fi utilă dacă ar identifica un suspect.

Matt s-a întors în cerc. Copacii blocau vederea vecinilor pe ambele părți, iar proprietatea se termina în pădure. „Probabil că au așteptat să se întunece, dar e destulă intimitate aici."

„De acord. Ai putea tăia geamul fără să te vadă nimeni. Hai să facem poze." Bree a mers spre casă. Ea și Matt au vizitat restul locuinței, unde nu existau semne evidente de deranj.

După ce Dr. Jones și asistenta ei au scos cadavrele în saci negri, Matt a urmat-o pe Bree înapoi în dormitorul principal.

Bree s-a îndreptat spre noptiera doamnei Mason. „Să căutăm electronice. Majoritatea oamenilor la acest nivel de venit au - cel puțin - un telefon și o tabletă sau un laptop.” Ghemuindu-se deasupra telefonului cu bijuterii de pe podea, Bree a folosit un deget înmănușat pentru a scoate un card de credit și un permis de conducere din portofelul atașat pe carcasă. „Acesta este telefonul lui Claire.” L-a împachetat și l-a etichetat.

Matt a verificat partea de pat a soțului. „Nimic.” Privirea i-a căzut pe podea. Un fir subțire șerpuia de-a lungul covorului. „Este un încărcător de telefon conectat în spatele noptierei.”

„La fel și aici.” Bree s-a îndreptat după ce s-a uitat în sertarul deschis al noptierei. „Criminaliștii vor face o căutare mai amănunțită prin toată casa, dar aș paria că oricine a făcut asta” - a făcut un gest spre pat - ”le-a luat și dispozitivele.”

„Dar de ce?” Matt a scanat patul. Fără cadavre, singurul lucru din el era o baltă imensă de sânge.

Capitolul 5

La două dimineața, Bree i-a deschis calea spre ușa din spate a secției șerifului. Îl lăsase pe Todd să se ocupe de locul faptei. Abilitățile de investigare ale adjunctului ei șef progresaseră mult de când ea preluase funcția de șerif.

„Cafea?” Matt se îndreptă spre sala de pauză, ridicând cutia de pisici.

„Oh, da.” Bree l-a urmat.

Matt a pregătit o ceașcă nouă, în timp ce Bree a scos căni din dulap. S-a dus la aparatul de vending și a ales două pachete de M&M's cu alune. Alunele conțineau proteine, dar ea tânjea după zahăr.

I-a dat o pungă lui Matt.

„Întotdeauna știi ce vreau.” El a luat-o cu un suspin obosit. Cu părul scurt castaniu-roșcat și barba tunsă, îi amintea mereu de un viking. Cadrul său de un

metru nouăzeci, cu umeri largi, părea născut pentru a mânui o secure de luptă.

Zucco a intrat în cameră, cărând un pahar gol. „Cum se simte Claire?" a întrebat Bree.

„Liniștită." Zucco a umplut paharul la robinet. „Nu cred că a înțeles încă ce s-a întâmplat."

Bree a privit cafeaua picurând. „Din păcate, nu ai cum să nu-i pui întrebări."

„A întrebat de telefonul ei."

„Era în dormitor." Bree a pus mâna pe telefonul ei și i-a trimis un mesaj lui Rory de la criminalistică. „Îi voi pune să-l proceseze cât mai repede. Se va simți și mai izolată fără el."

„Ce se va întâmpla cu ea?" a întrebat Zucco.

Bree ridică din umeri. „Speram să dau peste un testament când am căutat prin casă care să declare un tutore. Până acum, nu am avut noroc, dar încă mai avem dosare de afaceri în biroul de acasă pentru a căuta. Să sperăm că au un testament într-o cutie de valori sau la un avocat local. Poate Claire va ști. Aștept un telefon de la serviciile familiale în legătură cu un plasament temporar."

Zucco a dat din cap. „Ea este în sala de conferințe. I-am oferit un pat, dar a spus că nu poate dormi."

Bietul copil. Probabil că nu vrea să închidă ochii de teama a ceea ce va vedea.

„Nu-mi pot imagina." Dar Bree *își putea* imagina teroarea lui Claire mult prea bine. Când Bree avea opt ani, tatăl ei i-a ucis mama și apoi s-a sinucis. Bree își ascunsese frații sub verandă. El fusese violent și abuziv toată viața ei. Știa în sinea ei că, dacă i-ar fi găsit, i-ar fi ucis pe toți. Bree auzise împușcăturile care le-au curmat viața părinților ei iar și iar, ca un videoclip bumerang.

O imagine cu mama ei i-a trecut prin minte. Tatăl ei imobilizând-o la perete de gât. Ochii mamei ei o implorau pe Bree - nu pentru ajutor, ci pentru ca Bree să-și ia frații și să fugă. Mama ei își sacrificase propria viață pentru a-și salva copiii.

Prea puțin, prea târziu? Ulterior, oamenii au spus că mama ei ar fi trebuit să-l părăsească înainte ca situația să degenereze până la crimă- sinucidere, dar

Bree știa mai bine. Tatăl ei nu ar fi lăsat-o niciodată să scape. Ea îi aparținea, iar dacă el nu o putea avea, atunci nimeni nu o putea avea. Mama ei nu ar fi putut fugi nicăieri fără ca el să nu o găsească până la urmă. Dacă ar fi fost pus în închisoare, amânarea ar fi fost temporară. Niciun ordin de restricție nu l-ar fi oprit. Violența avea un singur sfârșit posibil: moartea lui. În timp ce el rămăsese în viață, mama lui Bree nu avusese nicio șansă.

În mod ironic, aceiași oameni care o criticaseră pe mama ei pentru că nu plecase nu se oferiseră niciodată să o ajute - pentru că și lor le fusese frică de el.

Claire avea să poarte această traumă pentru tot restul vieții ei.

Bree își aruncă M&M's în gură, terminând punga în două minute. Apoi ea și Matt și-au umplut cănile și au mers pe hol. A bătut la ușă înainte să o deschidă. Claire stătea la masă, sprijinindu-și capul pe brațele încrucișate. Când Bree și Matt au intrat, Claire s-a îndreptat. Avea ochii umflați, expresia feței fiind încă blocată în necredință.

Fata se curățase și se îmbrăcase în pantalonii de yoga, tricoul și adidașii lui Zucco. Mâinile îi erau lipsite de sânge, dar pielea arăta aproape crudă, ca și cum s-ar fi frecat și frecat pentru a îndepărta orice urmă a nopții. Își mesteca unghia de la degetul mare în timp ce îi privea cu precauție, ca și cum i-ar fi fost teamă de întrebările lor - sau de ceea ce aveau de gând să-i spună.

Matt a așezat suportul pentru pisică pe masă. „Acesta este singurul tău animal de companie?” Claire a întins mâna, plângând. „Chunk!”

Bree a închis ușa sălii de conferințe, iar Matt a deschis căruciorul. Chunk a ieșit și a traversat masa, direct în poala lui Claire. Fata a îmbrățișat pisica strâns, iar aceasta a început să toarcă ca o mașină de tuns iarba în timp ce Claire plângea în blana ei.

Cu ochii încețoșați, Matt s-a așezat pe cealaltă parte a mesei.

Bree s-a așezat ușor pe un scaun de lângă ea. „Bună, Claire.”

Claire a adulmecat și a tras aer în piept. Umerii îi erau încovoiați spre interior, ca și cum ar fi încercat să se facă cât mai mică posibil. Și-a aplecat capul spre cel al pisicii.

„Trebuie să-ți pun câteva întrebări”, a început Bree.

Claire a tresărit și a spus: „Bine”, cu o voce slabă.

„Părinții tăi au fost agitați de ceva recent?” a întrebat Bree.

Claire a scuturat din cap. „Nu.”

„Au primit vreo scrisoare sau vreun mesaj îngrijorător?”

„Nu din câte mi-au spus”. Claire și-a îmbrățișat mai tare pisica.

„Puneau de obicei alarma noaptea?”

Claire și-a frecat obrazul de cel al lui Chunk. „O pornim când ultimul dintre noi ajunge acasă. Dacă suntem toți acasă, atunci când toată lumea merge la culcare.”

Deci probabil că era oprită când a intrat intrusul.

„Ai spus că ai fost la muncă în seara asta”, a spus Bree. „La ce oră ai intrat?”

„Am lucrat de la șase la zece.”

„Ai văzut pe cineva în apropierea casei când ai ajuns acasă?”

„Nu.”

„Vreo mașină străină pe stradă?”

„Nu cred.” Claire și-a ridicat capul și a mângâiat ritmic capul pisicii. Chunk a dat volumul mai tare.

„Știi parola de la sonerie-cameră?”

„Nu, părinții mei o controlau de pe telefoanele lor.” O lacrimă a alunecat pe fața lui Claire. „Eu nu știu nimic. Sunt inutilă. Cine ar face asta?”

Bree știa mai bine decât să facă promisiuni pe care s-ar putea să nu le poată ține. Dacă Claire avea de gând să aibă încredere în ea, Bree trebuia să fie sinceră, chiar dacă adevărul durea. „Nu știm încă, dar vom face tot posibilul să aflăm. La ce oră se culcă de obicei părinții tăi?”

„De obicei, se duc sus la ora nouă, dar nu se culcă decât peste o oră sau două. Le place să citească.”

„Dar programul lor de lucru?”

Claire a băgat capul pisicii sub bărbie. „Ei lucrează de acasă. Sunt avocați.”

„Ce fel de drept au practicat?” A întrebat Bree.

„Chestii de afaceri mici.” Claire a ridicat din umeri. „Nu prea vorbeau

despre muncă, iar când o făceau, era plictisitor. Nu le-am acordat atenție.”

„E de înțeles.” Bree și-a verificat notițele. „Unde își vedeau clienții?”

Claire a mai ridicat un umăr subțire. „Au folosit Zoom, apeluri telefonice, e-mail... Se întâlnesc cu oamenii la o cafenea sau merg la locul de muncă.”

„Nu vine nimeni la ei acasă?”

„Nu.” Claire a scuturat din cap, nu ca răspuns, ci ca pentru a-și limpezi mintea. „Ce se va întâmpla cu mine?”

„Serviciile pentru familie îți vor găsi un loc unde să stai temporar până rezolvăm asta. Unde își țineau părinții tăi actele importante?” a întrebat Bree.

„Lucrurile de serviciu sunt în birou. Au un seif în dulap pentru actele personale.”

„Am găsit asta.” Bree a făcut o pauză. „Asta e o întrebare dificilă, dar știi dacă au avut un testament? Nu era în seiful personal.” Găsiseră cheia de la seiful ignifug în sertarul lui Josh.

Claire a scuturat din cap. „Nu știu.”

„Ai spus că aveau telefoane. Dar tablete electronice sau computere?”

„Da. Amândoi au propriile telefoane și iPad-uri. Există un laptop în birou, dar îl folosesc mai ales pentru chestii de afaceri.” Claire a luat un șervețel din cutia de pe masă și și-a șters ochii.

Deci toate aparatele electronice au dispărut.

„Părinții tăi au prieteni apropiați, membri îndepărtați ai familiei, chiar și asociați de afaceri de care erau deosebit de apropiați? Cineva care să vină la ei acasă?”

„Nu prea”, a spus Claire. „Nu sunt foarte sociabili. Întotdeauna am fost noi trei”.

„Ați petrecut sărbătorile cu cineva special?” a întrebat Matt.

Capul lui Claire s-a rotit înainte și înapoi. „Cum am spus, suntem doar noi trei. Uneori, mergem la schi în vacanța de iarnă.” Vocea ei a căpătat o tentă plângăcioasă.

„Ați avut muncitori în casă recent?” a întrebat Bree.

„Nu cred”, a spus Claire. „Avem o femeie de serviciu. Proprietara este

Amanda ceva.”

„De cât timp o folosiți?” A întrebat Matt.

„Nu știu”, a spus Claire. „De mult timp. Ani de zile.”

„Când a fost curățată casa ultima dată?” A întrebat Bree.

„În dimineața asta.” Privirea lui Claire a alunecat spre tavan pentru câteva secunde, ca și cum s-ar fi gândit, apoi și-a coborât privirea înapoi la cea a lui Bree. „Nu. E mâine. Deci ieri.”

Ziua crimei.

„I-ai văzut pe cei de la curățenie în acea dimineață?” a întrebat Bree. Claire a scuturat din cap. „Eu și mama ne-am dus la Starbucks.”

„Și tatăl tău?”

„S-a dus să alerge. Se antrenează pentru un maraton.”

Bree și-a sprijinit un antebraț pe masă. „Poți să-mi spui ce s-a întâmplat în seara asta după ce ai terminat munca?”

„Am terminat la zece. În drum spre casă, m-am oprit la Smoothies 4 All să iau milkshake-uri. Mama a avut o săptămână grea.” Claire a întrerupt contactul vizual și s-a holbat la pisica ei. *Ce nu spunea?*

Bree și-a imaginat două pahare de mâncare la pachet pe blatul din bucătărie. „Câte ai cumpărat?”

„Două. Tata nu mănâncă zahăr. Mănâncă doar curat și organic.” De fiecare dată când Claire folosea timpul prezent era un piolet în inima lui Bree.

„Cu ce ai condus până acasă?”, a întrebat ea.

„BMW-ul mamei.” Claire și-a înfipt degetele în blana pisicii.

„Întotdeauna te lasă să-i conduci mașina?”

Claire a adulmecat. „Uneori mă duce la serviciu, dar ea era ocupată și nu trebuia să meargă nicăieri, așa că m-a lăsat să iau mașina.”

„Ce a fost greu în săptămâna mamei tale?” a întrebat Bree.

„Un client a țipat la ea.”

„A țipat?”

„Da. Ea a spus că nu a fost mare lucru. El era supărat pentru că ea i-a spus ceva ce el nu voia să audă, chiar dacă era adevărul.”

„S-a simțit amenințată?”

Claire și-a înclinat capul, gândindu-se. „Poate? Nu știu dacă *amenințat* este cuvântul potrivit, dar cu siguranță era supărată.”

„Îți amintești numele clientului?”

Claire și-a sprijinit fruntea pe pisica ei. „Mama nu a spus niciodată.” Bree și-a notat să o găsească pe clientul nefericit.

„Lucrezi la magazinul de lângă autostradă?” a întrebat Matt. Fără să ridice privirea, Claire a dat din cap.

„Drumul este de numai cincisprezece minute de la magazin până la casa ta”, a spus Matt. „Te-ai mai oprit undeva?”

„E un băiat care lucrează la magazinul de smoothie-uri. Am vrut să îl văd”. Claire și-a ridicat privirea. „Dacă aș fi venit direct acasă, aș fi putut să-i salvez?”

„Nu”, a spus Bree cu fermitate, dezbătând momentan cât de multe informații să împărtășească. „S-au dus chiar înainte să pleci de la serviciu. Nu ai fi putut face nimic pentru a preveni asta.” Bree nu voia ca Claire să se simtă responsabilă în vreun fel. Viața ei era deja distrusă. Nu avea nevoie de vinovăție pe lângă durerea ei. „Ce s-a întâmplat apoi?”

Un plâns a rupt hotărârea lui Claire. „Îmi pare rău.” Sughițurile și sforăiturile i-au întrerupt cuvintele. „Vreau să ajut... să îi găsesc...”

„Respiră”, a spus Bree cu o voce liniștitoare. „Te descurci bine.”

Claire a inspirat pe nas, încercând clar să se adune. Își strânse mâinile suficient de tare încât să-și albească încheieturile, ca și cum și-ar fi putut stăpâni emoțiile prin presiunea palmelor. „Am condus până acasă. Totul părea normal. Am lăsat milkshake-urile în bucătărie și m-am dus sus să-i spun mamei. Lumina din dormitorul lor era aprinsă, așa că am intrat. De obicei, tata adoarme primul. Uneori, mama așteaptă până ajung eu acasă. S-ar putea să coboare în bucătărie să stea cu mine o vreme.” Ea a închis ochii. Trupul îi tremura.

Nu în seara asta. Niciodată.

Bree i-a dat un minut.

Claire a deschis ochii. „Îmi pare rău.”

„Nu te grăbi”, a asigurat-o Bree.

Capul lui Claire s-a înclinat în timp ce privirea i se îndrepta spre interior. „Am intrat în camera lor și am văzut...” Și-a apăsat buzele într-o linie strânsă, plată, dar un plâns s-a scurs. „Era atât de mult sânge... M-am dus la mama, am încercat resuscitarea cum am învățat la școală, apoi mi-am dat seama că nu contează. Nu cu tot sângele ăla.” Ea a sughițat. „Am sunat la 911, iar femeia m-a întrebat dacă cel care i-a împușcat ar putea fi încă în casă. Apoi am început să mă gândesc că m-ar putea auzi la telefon, așa că am închis. Nu știam ce să fac. Am cam înghețat până când am văzut luminile voastre pe stradă, afară”.

Pentru cele mai lungi șapte minute din viața ei.

Telefonul lui Bree a vibrat. S-a uitat la ecran, recunoscând numărul de telefon al asistentului social cu care vorbise mai devreme. „Scuzați-mă. Trebuie să răspund.”

A ieșit afară. Pe hol, a respirat adânc înainte de a răspunde la telefon. „Șerif Taggert.”

„Bună, șerifule”, a spus o voce feminină. „Sunt Lindsay Bell. Am găsit un plasament temporar pentru Claire Mason.”

„Cum rămâne cu pisica?” a întrebat Bree.

„Îmi pare rău”, a spus Lindsay cu tristețe. „Fără pisici. Familia are un alt copil adoptat care este alergic. Poate cineva să țină pisica pentru câteva zile?”

„O să mă gândesc eu la ceva.” Bree nu-l putea lua pe Chunk acasă. Pisica ei era teritorială. Vader nici nu-l acceptase încă pe Matt. Nu avea cum să mai aducă o altă felină - mai ales un mascul - în casa lui.

„Grozav”, a spus Lindsay. „Voi veni la secție să o iau pe Claire într-o oră.”

„Bine. Voi pune un agent să îi ia niște haine cât mai repede posibil, dar s-ar putea să fie mâine la sfârșitul zilei.”

„Îmi aduci copii ale documentelor pe care le ai pentru ea?” a întrebat Lindsay.

„Claire are un permis de conducere. Dacă dăm peste alte documente, îți voi trimite copii.” Bree a încheiat convorbirea.

Zucco stătea în hol. „Nu am vrut să trag cu urechea.” Bree a ignorat comentariul ei.

Zucco s-a uitat la ușa închisă a sălii de conferințe. „Aș putea să iau eu pisica pentru moment.”

„Ar fi de ajutor”, a spus Bree.

„Măcar atât pot să fac. Nu vreau să o duc la adăpostul de animale.” Zucco a suspinat.

Și lui Claire îi va fi dor de pisica ei. Tocmai și-a pierdut părinții și acum va fi nevoită să lase în urmă singurul lucru care îi dădea alinare.

„Mulțumesc, Zucco. Poți să te duci acasă și să dormi puțin.”

„Un duș și micul dejun ar trebui să fie de ajuns. Aș prefera să continui să lucrez.”

„În regulă.” Bree înțelegea dorința de a lucra la un caz deranjant. „Atunci lasă pisica, împrospătează-te și ia legătura cu adjunctul șef Harvey. Cartierul din jurul reședinței Mason trebuie să fie cercetat.”

„Da, doamnă.” Zucco se retrase pe hol.

Ca și cum Claire nu ar fi avut deja cea mai proastă zi din viața ei, Bree s-a întors în sala de conferințe pentru a-i spune că nu-și poate lua pisica cu ea la casa de adopție.

Simțindu-se groaznic în sute de feluri diferite, Bree s-a retras în biroul ei. Apoi a emis o declarație oficială pentru presă. A amânat conferința de presă până când avea mai multe informații, dar trebuia să aibă loc astăzi. Oamenii urmau să intre în panică. Bree spera că le va putea spune curând că crima a fost una personală. Că acest criminal nu reprezenta o amenințare pentru publicul larg.

Pentru moment, nu putea face astfel de promisiuni.

Capitolul 6

La șapte dimineața, Bree l-a urmat pe Matt în bucătăria fermei. Abia aveau timp să ia micul dejun cu copiii, să facă duș și să se schimbe în haine noi

înainte de a se întoarce la muncă. Dar timpul - oricât de scurt ar fi fost, merita să se reîncarce. Când se întorcea acasă, orice greutate pe care o purta se simțea întotdeauna instantaneu mai ușoară.

Au fost întâmpinați politicos de ciobănescul german Brody, fostul partener K-9 al lui Matt. Câinele lui Bree, un câine de salvare mare și grăsuț pe nume Ladybug, s-a sprijinit de genunchii lui Bree suficient de tare încât să îi îndoaie. Bree i-a frecat urechile moi în timp ce câinele grohăia.

Vader, motanul negru al lui Bree, dezaproba mulțimea din partea de sus a frigiderului, aruncând priviri către câini și Matt. Bree își lăsase cizmele lângă ușă. Pentru a-l împiedica pe Vader să-i facă cadou o minge de păr în propria încălțăminte, Matt și-a dus cizmele în spălătorie și a închis ușa cu grijă. Pisica privea cu ochii întredeschiși. *Complotează? Probabil că da.*

Luke și Kayla stăteau la masă. Luke mânca o farfurie de clătite, folosindu-și furculița ca pe o lopată. Kayla a desenat o față zâmbitoare cu sirop pe stiva ei mult mai mică. Scărpinările terminate, Ladybug a luat o poziție lângă Kayla, întotdeauna gata să prindă o bucată de mâncare scăpată sau a linge o mână lipicioasă.

La aragaz, Dana a turnat aluat pe o plită. „Stai jos. Îți aduc niște cofeină."

Când Bree se mutase în nord, Dana, pe punctul de a ieși la pensie fără niciun plan post-retragere, i se alăturase. Acum servea ca mătușă onorifică și dădacă pentru copii, fapt pentru care Bree avea să-i fie veșnic recunoscătoare. Nu avea mai multă încredere în nimeni.

Dana mai aduse două farfurii cu clătite la masă. Apoi adăugă un cappuccino pentru Bree și o cafea neagră pentru Matt, înainte de a se așeza lângă ei.

Bree a folosit la fel de mult sirop ca Kayla. „Ce este în program pentru astăzi?"

„Cumpărături pentru școală", spuse Kayla cu un zâmbet fericit.

„Cumpărături", reluă Luke, gemând.

Dana a râs. „Nu pot să te ajut că ai crescut cu câțiva centimetri peste vară. Pantalonii tăi sunt toți prea scurți. Dacă vrei, poți conduce separat până la mall. Vom face mai întâi cumpărăturile tale, apoi poți pleca."

Luke s-a luminat. „Serios?”

„Serios”, a spus Dana.

„Super.” Luke și-a terminat clătitele. „Mă duc să scot caii.”

„O să te ajut”, a spus Matt.

Și-au dus farfuriile goale la chiuvetă. Matt și-a dus cafeaua pe ușa din spate. De când se mutase, încerca să ia o parte din munca fizică de pe umerii lui Luke. Bree se întoarse să îi privească cum traversează curtea din spate. Luke era cu doar câțiva centimetri mai scund decât Matt, care avea 1,90 metri. Nu glumea, crescuse în timpul verii.

„Mergem să alegem rechizite școlare.” Kayla era practic euforică. „Îmi iau creioane colorate noi și tot tacâmul.”

Bree și-a împins farfuria înapoi și a băut un pahar lung din cappuccino-ul ei. „Sună distractiv.”

Dana a pufnit.

Kayla a mâncat două îmbucături de clătită. „Abia aștept să înceapă școala. Mallory și Emma sunt în clasa mea, dar Harper o are pe doamna Snow.”

Cercul social al Kaylei era în continuă evoluție. Părea să-și facă un prieten nou în fiecare lună. Bree se minuna de schimbarea fetiței. La început, când mama lor murise, ambii copii - și Bree - suferiseră din greu. Primele luni fuseseră o ceață oribilă de durere. Încă mai aveau momente, dar erau mai des fericiți decât triști. Iar durerea brută se transformase în amintiri dulci-amărui. Ca familie, mergeau înainte.

„Mă duc să mă îmbrac.” Kayla și-a dus farfuria la chiuvetă. „Magazinele nu se deschid decât peste câteva ore”, a spus Dana. „Nu e nicio grabă.”

„Vreau să fiu pregătită.” Kayla a sărit afară din bucătărie.

„N-am mai văzut pe nimeni atât de entuziasmat pentru creioane și caiete.” Dana a scrutat fața lui Bree. „Noapte grea?”

Pentru câteva minute, Bree uitase de crimă.

„Foarte. O dublă omucidere.” Îi făcu Danei un rezumat rapid. „Luke o cunoaște pe fată.”

„Ugh. Ai de gând să-i spui?”

„Trebuie. Mai bine să audă de la mine decât de la prietenii lui.” Bree s-a ridicat. „Am s-o fac acum. Nu-mi place să-i stric ziua, totuși. Asta îi va trezi amintiri, iar el se descurcă atât de bine.”

„E rezistent și are mult sprijin.” Dana a început să spele vasele.

„Are.” Dar nu părea ca și cum Claire ar fi avut pe cineva. Părea mai izolată, ca Bree după moartea părinților ei.

Bree a ieșit pe ușa din spate. Aerul mirosea a bălegar, un miros pe care ea îl asimila în mod ciudat cu vatra, casa și fericirea. După vârsta de opt ani, fusese crescută în oraș - și viața ei dinainte fusese orice, dar nu ideală. Dar se părea că țara era înnăscută în ea.

Patru cai pășteau lângă poarta de la pășune. Cowboy, calul castrat al lui Bree, aparținuse surorii ei. Când ea l-a strigat pe nume, el s-a apropiat să fie scarpinat înainte de a se îndrepta spre fânul pe care Matt îl aruncase în pășune. Nu mai era prea multă iarbă după seceta din vară.

Bree i-a găsit pe Luke și Matt în hambar. Luke grebla culoarul.

Un cal - rasa standard a fratelui ei, Adam - rămăsese cu capul atârnat peste ușa grajdului. Bree l-a zgâriat sub coamă. Fostul cal de căruță Amish nu se plângea niciodată. Viața lui actuală trebuie să se simtă ca o vacanță după ce după ce a fost o bestie de lucru. „Bullseye nu iese?”

„Unchiul Adam mi-a trimis un mesaj, cerându-mi să-l țin înăuntru. E pe drum să călărească.”

Matt a agățat o frânghie de un cui. „Mă duc să fac un duș.”

„Eu urmez”, a spus Bree când Matt a părăsit hambarul. S-a întors spre nepotul ei. „Pot să vorbesc cu tine un minut, Luke?”

El a lăsat grebla deoparte. „Sigur. Oricum am terminat.”

„Noaptea trecută, părinții colegei tale de clasă au fost uciși într-o dublă omucidere. Am de gând să țin o conferință de presă în această dimineață, dar am vrut să ai informațiile corecte în cazul în care le-ai auzi de la prietenii tăi.”

Ochii i s-au sosit, apoi s-a încruntat. „Ai cui?”

„Claire Mason.”

„Oh, omule. Asta e... îngrozitor.” S-a întors și a mers câțiva pași, apoi a

făcut un pivotare. „Ar trebui să ajung la ea? Sau crezi că ar înrăutăți lucrurile pentru ea? Nu suntem chiar apropiați."

„Poate îi dai o zi să se adune, dar ar putea aprecia să știe că te gândești la ea." Bree spera că îi putea returna telefonul fetei în cursul zilei de azi.

„O voi face mâine, atunci." Cu un semn din cap, a părăsit hambarul și s-a îndreptat spre casă.

Mândria a înflorit în burta lui Bree. Era un copil bun la suflet. Vorbind cu Claire, i-ar fi adus la suprafață propriile amintiri teribile, dar le-ar fi înfruntat pentru a face ceea ce trebuia.

Telefonul lui Bree a bipat cu un memento. S-a uitat la ecran. Uitase de întâlnirea ei la terapia virtuală. Îi trimise rapid terapeutului ei un mesaj în care îi spunea că trebuie să o reprogrameze. Ușurarea care a inundat-o inițial a dispărut într-o clipă, lăsând-o cu un vag sentiment de disconfort, ca și cum ar fi fost o lașă pentru că nu dorea să își înfrunte propriile probleme. Uneori, se simțea mai puțin evoluată emoțional decât nepoții ei.

Începuse să vorbească cu un consilier după ce amintirile îndelung reprimate despre mama ei au început să iasă la suprafață. Nu simțea că face progrese. Terapeutul a avertizat-o că va fi nevoie de timp și că progresul nu poate fi măsurat liniar. Dar terapia în sine se concentra pe amintiri teribile. Bree se simțea întotdeauna epuizată după aceea.

Își înlătură dezbaterea interioară. În dimineața asta nu-și putea permite o oră - sau energia mentală. Trebuia să se concentreze asupra lui Claire.

Dar nu se putea nega faptul că urmărind-o pe Claire confruntându-se cu trauma ei, Bree își trezise propria durere și că acest caz îi amintea atât de uciderea surorii, cât și de moartea părinților ei.

„Bună", a spus Adam când a intrat în hambar. Bree a zâmbit la vederea fratelui ei mai mic. Arăta ca artistul care era, cu un corp zvelt, părul vâlvoi și ochii tragici de culoarea alunei pe care îi aveau toți Taggert. Avea vreo haină care să nu fie pătată cu vopsea? Poate că avea foarte mult succes - tablourile lui se vindeau pentru sume exorbitante - dar de multe ori părea fără adăpost.

S-a oprit lângă ea și și-a salutat calul cu o frecare a frunții. Încă cu fața la Bullseye, Bree își îmbrățișă fratele cu o singură mână. „Hei, tu."

El a împins-o înapoi. „Pari supărată.”

Bree și-a reorganizat fața. „E mai bine așa?”

„Da, nimeni altcineva nu va ști, dar eu știu.” El i-a scanat fața. Ochii lui de artist vedeau lucruri pe care alți oameni nu le vedeau.

„Ești bine?”

„Lucrez la un caz greu”, a spus ea.

„Omorurile prin efracție?” a întrebat Adam. La sprânceana ei ridicată, a adăugat: „Am văzut la știri.”

„Așa le spune presa?”

Putea fi mai rău.

„Da.”

Bree a suspinat. „Fiica lor adolescentă a găsit cadavrele.”

„Oh, nu.” Mâna lui Adam s-a liniștit, aplatizându-se pe fruntea lui Bullseye. Calul părea să simtă schimbarea de dispoziție a stăpânului său și și-a odihnit capul pe umărul lui Adam. Adam înfășură un braț în jurul gâtului lung. „Nu știam că caii pot fi atât de... empatici.”

„Sunt ca niște câini uriași.” *Câini uriași și scumpi*. Lui Adam nu-i păsa prea mult de bani, totuși.

Adam se feri de sub capul calului său. A prins o frânghie de hamul lui Bullseye, l-a condus pe culoar și l-a fixat de legăturile încrucișate. Nu că Bullseye ar fi avut nevoie să fie legat. Îi plăcea să fie îngrijit și ar fi stat bucuros acolo toată ziua. Adam a luat o perie moale din găleata de toaletare și a început să o treacă pe spatele calului.

Bree se întoarse să se sprijine cu spatele de ușa boxei. „Știi, nu am fost încântată să mă mut înapoi acasă. Toată viața mea am evitat acest loc și toate amintirile lui. Dar acum, nu-mi pot imagina să mă întorc la oraș. Nu pot renunța la copii, la fermă - sau la relația noastră.” Bree și Adam nu se cunoscuseră prea bine până de curând. Adam era un bebeluș când s-au despărțit. O ajutase financiar pe Erin, dar fusese un introvertit distant, consumat de arta care reflecta starea sa emoțională tumultoasă. Dar, de la moartea surorii lor, se implicase pentru Bree și copii. Se străduise din greu să fie disponibil și receptiv. Poate că nu avea amintirile oribile ale morții părinților lor pe care le

purta Bree, dar nici viața lui nu fusese ușoară. „Vreau să știi cât de mult te apreciez.”

Adam a făcut o pauză și a întâlnit privirea lui Bree. „Mulțumesc. Și eu te apreciez. E totul în regulă?”

Bree și-a dat seama că da, în ciuda nopții ei grele. „Munca este ceea ce este, dar viața? Da. Merge bine.”

El i-a zâmbit. „Am parcurs un drum lung.”

„Am alergat un adevărat maraton emoțional.”

„E greu, dar merită.”

„Merită.” Creșterea era muncă, dar recompensele erau mai bune decât își imaginase vreodată.

Au împărțit un moment de liniște mulțumită.

Adam a plimbat o perie de-a lungul umărului calului, oprindu-se pentru a ușura apăsarea pe o zonă fără păr unde anii de purtare a hamului își lăsaseră amprenta.

Bree se încruntă. „Bietul Bullseye a văzut prea mulți ani de folosire grea.”

„Da, dar are parte de o semiretragere frumoasă. Pare să-i placă plimbările noastre.” Adam a atins cicatricea. Calul nici măcar nu a clintit o ureche. „Cicatricile ne deranjează, dar el nu insistă asupra lor.”

„Trebuie să învăț ceva de la calul tău.” Bree râse pe jumătate.

„Tuturor ne-ar prinde bine să ne reamintească să trăim clipa”, a spus Adam pe un ton serios. „Trecutul său l-a condus la aici și acum, iar acolo există el.”

„Deci Bullseye nu are regrete?”

„Nu ar trebui să regreți lucruri asupra cărora nu ai avut niciun control. Regretele sunt pentru deciziile pe care le-am luat, nu pentru lucrurile care *ni* s-au întâmplat.”

„Asta e puternic.” *Și eliberator?*

Adam a schimbat peria cu un cuțit pentru copite. „Nu te gândi la cicatrici ca la răni. Gândește-te la ele ca la niște insigne, semne ale supraviețuirii. La urma urmei, morții nu se pot vindeca. Prin urmare, nu au cicatrici.”

Capitolul 7

Matt se întorsese la secția șerifului la opt și jumătate. Avea cu el un recipient cu biscuiți proaspeți și o cană din oțel inoxidabil cu cafea supraîncărcată a Danei. Bree se îndreptă spre ușa biroului ei, unde administratorul ei, Marge, aștepta cu un teanc de mesaje și o privire încruntată. Marge nu era foarte agitată, așa că expresia ei tulburată nu era un semn bun. Era îmbrăcată în pantaloni negri și ochelari de citit pe un lanț. În semn de respect pentru căldura de afară, purta cardiganul ei caracteristic descheiat.

Matt i-a oferit lui Marge un biscuite. „Sunt proaspeți."

Ea și-a ridicat sprâncenele desenate și a luat unul. „Mulțumesc. Mă tem că va fi o zi lungă. Reporterii te așteaptă", i-a spus ea lui Bree.

Bree făcu o grimasă. „Am dat o declarație aseară. Am nevoie de ceva timp înainte să pot răspunde la întrebări". Ea și Marge au dispărut în biroul lui Bree.

Matt s-a dus în sala de conferințe goală și a început să pună pe tablă fotografiile victimelor în partea centrală de sus. A adăugat o fotografie a lui Claire într-o parte. Todd a apărut în pragul ușii cu propria lui cană într-o mână și cu un dosar manila stivuit pe un laptop în cealaltă.

Fără să vorbească, Matt a împins biscuiții spre adjunctul șef. „Mulțumesc." Todd a înghițit două scones și le-a băut cu cafea. Zahărul și cofeina erau un substitut trist pentru somn, dar atunci când lucrau la un caz important, cu toții acceptau ce puteau primi.

„Cum e Cady?" întrebă Matt. Sora lui și Todd locuiau împreună, iar Cady era însărcinată în șase luni. Făcuse o mulțime de teste de rutină săptămâna trecută.

„Îngrijorată." Todd a ținut degetele încrucișate. „Rezultatele scanărilor și ale analizelor de sânge ar trebui să vină astăzi. Mi-aș dori să se poată relaxa puțin și să se bucure de restul sarcinii, acum că am trecut de punctul critic."

„Nu va răsufla ușurată până când copilul nu va fi aici și sănătos." Cu ani în urmă, sora lui Matt avusese un avort spontan tardiv. Deși medicii îi spuseseră că nu ar fi putut să îl prevină, fostul soț al lui Cady dăduse vina pe

ea. *Nenorocitul*. Matt și-a înăbușit furia care apărea mereu când se gândea la fostul soț al surorii sale. Dacă Matt ar fi trăit până la o sută de ani, tot ar fi vrut să-i spargă fața fostului soț.

Din nou.

Todd dădu din cap. „Încă trei luni. Apoi ne vom simți cu toții mai bine. Poate chiar se va mărita cu mine."

„Te iubește."

„Știu asta. Știu că sunt de modă veche, dar speram să ne căsătorim înainte să se nască copilul. N-aș face niciodată presiuni asupra ei, dar nu pot să nu mă simt așa."

„Înțeleg", se compătimi Matt.

„Nu înțeleg cum căsătoria noastră ar putea aduce ghinion sarcinii."

„Dacă există un lucru pe care l-am învățat despre parenting, este că te face mai puțin decât rațional, uneori. Dacă Luke nu-mi trimite un mesaj înapoi în cincisprezece minute, mi-l imaginez în fiecare accident teribil la care am răspuns în zilele mele de patrulare. Când copilul vine, probabil vă veți face griji în moduri care nu au sens prea."

„Cu cât citesc mai mult despre sarcină, cu atât mă panichez mai mult." Todd a scuturat din cap. „Sunt atât de multe lucruri care pot merge prost. Aș vrea să o pot ajuta."

„O faci", l-a asigurat Matt. „Lăsând-o pe ea să ia deciziile și fiind acolo pentru ea."

Matt înțelegea dilema lui Todd mai bine decât ar fi recunoscut. Mâine s-ar fi căsătorit cu Bree, dar ea nu era pregătită. Trecutul ei făcea ca relațiile personale să fie dificile. Nu avea încredere și nu se angaja ușor. El știa că ea îl iubea oricum.

Bree intră un minut mai târziu. „Trebuie să fac o conferință de presă. Intrările prin efracție în locuințe sunt terifiante. Presa și publicul vor informații."

Todd și-a șters mâinile pe un șervețel. „Criminaliștii ar trebui să termine cu locul faptei în această după-amiază. Juarez va veni în curând. Îl voi pune să adune informații despre Masoni."

Agentul Juarez fusese împușcat în picior de un criminal în serie în timpul verii. Deși nu era destul de refăcut pentru a se întoarce la patrulare, o implorase pe Bree să-l lase să se întoarcă la muncă. Era atât de plictisit încât se oferise chiar să se ocupe de un birou și să scrie rapoarte.

„Bine”, a spus Bree. „Ce am aflat interogând vecinii?”

„Nu prea multe. Încă lucrăm la chestionarea cartierului.” Todd scoase o fotografie din dosarul său, un prim-plan al găurii din ușa de sticlă a Masonilor. „După cum știți, intrarea a fost făcută prin ușile de la terasă. Oricine a venit nu a spart geamul, ci a intrat în liniște, ca și cum ar fi știut că Masonii sunt acasă.”

Bree se holbă la fotografie. „Dr. Jones a stabilit ora decesului ca fiind între opt și jumătate și nouă și jumătate în acea seară, dar Claire a spus că părinții ei s-au culcat la nouă. Păreau să fie liniștiți și să citească când au fost împușcați. Deci, aș paria că au murit mai aproape de nouă și cincisprezece sau nouă și jumătate.”

Matt făcea pași, mișcarea stimulându-i creierul. „Sunt șanse mari ca ucigașul sau ucigașii să cunoască rutina Masonilor. Posibil să cunoască și planul casei.”

„În legătură cu asta, avem nevoie de numele și numărul serviciului de curățenie”, a spus Bree. „Claire a spus că au fost în casă în ziua crimelor.”

Matt și-a imaginat cuplul în patul lor. „Criminalul a intrat, a urcat scările și i-a ucis pe Masoni, apoi a percheziționat dormitorul și biroul de acasă. Singurele lucruri care știm că au fost luate au fost electronicele și probabil câteva dosare de afaceri.”

„Dacă am ști ce dosare, asta ne-ar putea indica o pistă”, a spus Bree.

„O putem ruga pe Claire să se uite la fotografiile casei și să vedem dacă poate identifica ceva care lipsește”, a sugerat Todd.

„Ea nu părea să știe prea multe despre activitatea lor juridică, dar ar putea identifica alte obiecte care au fost luate.” Bree a dat din cap. „Este o cerere mare, dar nu avem prea multe opțiuni. Fără alți membri ai familiei sau prieteni apropiați, nu există nimeni altcineva care să o facă.”

„Faptul că nu aveau familie sau prieteni pare ciudat”, a spus Matt. „Adică, unii oameni nu au rude apropiate, dar majoritatea oamenilor au cel

puțin o rudă îndepărtată care circulă pe undeva. O mătușă, un văr de-al doilea de două ori îndepărtat, *cineva*."

„Iar oamenii care nu au familie uneori umplu acel spațiu din viața lor cu prieteni", a adăugat Todd. „Dar conform interviului tău cu Claire, părinții ei nu socializau."

„Poate că sunt introvertiți?" Bree se holbă la fotografiile lor.

„Avocații nu sunt extrovertiți?" a întrebat Todd. „Ei trebuie să intre în contact cu clienții și cu personalul instanței."

„Nu știm ce fel de drept al afacerilor mici au practicat", a spus Matt. „S-ar putea să scrie contracte toată ziua".

„Da, dar tot trebuie să aibă de-a face cu clienții." Todd a scos două cărți de vizită din dosarul său. „Am găsit astea în birou. Se pare că au fost parteneri în propria lor firmă, Mason și Mason."

Fiecare carte de vizită purta logo-ul firmei, două Ms conectate de o ampersandă elegantă. Dedesubt, textul scria SERVICII JURIDICE PENTRU AFACEREA DUMNEAVOASTRĂ MICĂ. Numele lor individuale, AVOCAT DE DREPT, un număr de telefon și o adresă de e-mail erau imprimate în colț.

Todd a arătat spre numerele de telefon. „Aceste numere sunt înregistrate personal pentru Josh și Shelly Mason".

„Poate că au fost uciși de un client", a sugerat Bree. „Poate cel despre care Claire a spus că îi făcea zile fripte mamei ei."

„Crimele au avut un aer de execuție." Matt a scris *client?* pe tablă.

„Crimele au fost eficiente", a fost de acord Bree. „Și avocații pot fi la curent cu informații sensibile despre clienți."

Todd a scris pe tastatură. „Avem de citit dosare de afaceri." A făcut un gest spre un teanc de cutii din colț.

„S-ar putea să-și facă o parte din muncă digital", a spus Bree cu o voce îndoielnică.

„Ceea ce ar putea explica de ce au fost luate electronicele personale." Matt a scris mai multe note sub cuvântul *client?: locația înregistrărilor, contacte de afaceri.*

„Ai verificat tot ce era în seiful de acasă?" l-a întrebat Bree pe Todd.

„Da”, a spus Todd. „Știai că Claire nu este copilul biologic al Masonilor? Au adoptat-o acum doisprezece ani. Am găsit ordinul ei de adopție, împreună cu certificatele de naștere ale lui Shelly și Josh, toate pașapoartele lor și cardurile de asigurări sociale. Au păstrat acolo și polițele lor de asigurare pentru casă și viață.”

„Deci Claire a pierdut două perechi de părinți”, a spus Bree, cu vocea plină de tristețe.

„Nu știm dacă părinții ei biologici sunt morți”, a spus Todd.

„Claire ar fi avut cinci ani când a fost adoptată. Mă întreb cât de multe își amintește despre familia ei biologică.” Matt a notat statutul ei adoptiv pe tablă. În acest moment, habar nu aveau ce informații ar putea duce la o pistă de investigație. Era mai bine să includă tot ce găseau și să sorteze firele mai târziu.

„A fost adoptată la vârsta de cinci ani, dar asta nu înseamnă că atunci a pierdut, a fost luată sau a renunțat la părinții ei biologici. S-ar putea să fi petrecut ceva timp în sistemul de plasament.”

„Va trebui să o întrebăm”, a spus Bree. „Erin avea patru ani când au murit părinții noștri. Avea frânturi de memorie. Poate că și Claire are.”

„Cât au avut în asigurare de viață?” a întrebat Matt.

„Două sute de mii fiecare”, a spus Todd. „Beneficiarii principali au fost fiecare dintre ei. Beneficiarul secundar este Claire pe ambele polițe.” Cel puțin Claire nu ar fi rămas fără un ban, ca atâția orfani. Ar putea merge la facultate, ar putea avea o viață.

„Nimic excesiv atunci, și niciun alt beneficiar care ar putea dori o plată. Dar declarațiile fiscale?” a întrebat Bree. „Sau numele unei firme de contabilitate.”

Todd a ridicat o mână. „Încă scotocesc printre hârtiile din birou. Am zărit declarațiile fiscale, dar nu am avut ocazia să le analizez.”

„Încă nu există testament?” A întrebat Bree.

„Nimic din ce am găsit în casă”, a spus Todd. „Cerem înregistrările telefonice și financiare. Poate vom găsi un avocat în contactele lor telefonice sau o întâlnire cu unul pe calendarele lor.”

„Având în vedere că ei înșiși erau avocați, poate că nu.” Bree se întoarse spre Todd. „Să vedem actele de adopție. Va trebui să trimit copii la asistentul social.”

Todd a răsfoit hârtiile din dosarul său și a strecurat câteva pagini pe masă spre Bree. „Poftim.”

Bree s-a uitat peste documente. „Trebuie să fie un testament pe undeva. Sunt avocați.”

„Poate că e la fel ca antreprenorul care nu-și repară propria casă”, a sugerat Matt. „De asemenea, unii oameni nu pot face față gândului propriei lor morți.”

Todd s-a întors la computer. „L-am sunat pe managerul lui Claire la prima oră în această dimineață. El i-a confirmat orele aseară.” Punerea punctelor pe i și a semnelor pe t era o parte plictisitoare, dar esențială a muncii. El și-a închis computerul și și-a adunat hârtiile. „Îl voi pune pe Juarez să lucreze la acele mandate și verificări de cazier. Agenții vor bate la uși în dimineața asta. Poate vom avea noroc și cineva a văzut un străin noaptea trecută.”

Matt se gândi la locul crimei. O crimă săvârșită de un străin nu părea în regulă, dar toate căile de investigație trebuiau urmărite în acest stadiu al cazului. Procedura exista pentru un motiv foarte bun.

Bree își trecu o mână peste creștetul capului. „Sunt recunoscătoare că sora mea a lăsat un testament clar, numindu-mă tutore. Nu am avut probleme legale în ceea ce privește îngrijirea copiilor. Nu au trebuit să intre niciodată în sistemul de plasament. A fost destul de greu să mă confrunt cu moartea mamei lor, fără să mai adaug nesiguranța unde vor locui și cine va avea grijă de ei. Nu-mi pot imagina cum se descurcă Claire. Are trauma de a-i găsi pe lângă durerea de a-i pierde.”

„Și au lăsat-o fără nimeni la care să apeleze.” O explozie de furie îl străpunse. Cum a putut un părinte să neglijeze un detaliu atât de important?

„Poate că au copii digitale ale testamentelor lor în contul lor de cloud sau copii fizice într-o cutie de valori”, a sugerat Bree. „Cheile cutiilor de valori sunt mici. Una dintre ele ar putea să apară.” A verificat ora pe ecranul telefo-

nului ei. „Trebuie să mă pregătesc pentru conferința de presă.” S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă.

După ce a ieșit din cameră, Matt s-a holbat la panoul cu crime. „Pot să încep să revizuiesc acele înregistrări de afaceri.” A întins mâna spre cutia de sus.

„Mă duc să-i dau instrucțiunile lui Juarez.” Todd s-a ridicat. „Apoi mă voi întoarce să te ajut.”

Matt deschise cutia. După cum observase Bree, avocații erau la curent cu informații sensibile. Poate că ceva ce știau Masonii i-a ucis.

Capitolul 8

Renata Zucco s-a oprit la supermarket pentru a cumpăra o cutie pentru pisică, litieră și marca de mâncare pe care o văzuse în cămara Masonilor. Apoi a condus până acasă și a dus totul în holul casei mamei sale. Un agent imobiliar ar spune că micul bungalou era *confortabil,* dar casa se afla pe un teren mare și frumos, iar mama ei - înainte să se îmbolnăvească - își îngrijea grădina ca o profesionistă.

Renata a deschis căruciorul pentru animale și Chunk a ieșit, aparent nepăsător față de schimbarea locului. S-a învârtit în jurul picioarelor Renatei, apoi a adulmecat. Nasul i s-a încrețit de curiozitate.

Cum ar reacționa mama ei la pisică? Se va împiedica de el?

Era deja instabilă. Anxietatea i s-a înnodat în burtă Renatei. „Mamă?” a strigat Renata.

„În bucătărie”, a răspuns mama ei.

Renata a luat pisica în brațe. „Înțeleg de unde ți-ai luat numele. Mi-ar prinde bine să fac genuflexiuni cu greutăți.”

Chunk a tors.

Renata a mers spre spatele casei. Soarele dimineții se revărsa pe ferestre.

Mama ei stătea la masă, cu o cană aburindă în fața ei. Căruciorul ei elegant cu roți mari, cu scaun și frâne, era parcat lângă ea. Mirosul de cafea și pâine prăjită i-a făcut stomacul Renatei să bubuie.

Mama ei a ridicat ochii la vederea pisicii. „Cine este?"

„Acesta este Chunk." Renata s-a aplecat în față pentru ca mama ei să-l poată mângâia.

Mama ei a întins o mână pentru a mângâia pisica pe o parte. Chunk și-a pornit motorul în semn de aprobare. Mama ei a zâmbit. „Nu-i așa că e drăguț? De unde a apărut?"

„O victimă a unei infracțiuni". Renata a explicat despre Claire. „Nu am vrut să își piardă pisica. A trecut prin destule. Așa că m-am oferit să am grijă de el pentru o vreme. E în regulă?"

„E minunat." Mama ei și-a împins scaunul înapoi și a făcut semn spre poala ei. „Dă-mi-l mie, ca să poți lua niște cafea. E proaspătă."

„Pregătește-te. Nu e un băiețel mic." Renata a coborât cu grijă pisica în brațele mamei sale. Nu văzuse niciun semn că pisica ar fi zgâriat, dar orice animal putea încerca să fugă dacă era speriat. Chunk s-a acomodat, continuând să toarcă mulțumit. Fața mamei ei se luminase într-un zâmbet blând.

Renata ar fi trebuit să-i ia un animal de companie cu luni în urmă.

„E un băiat bun. Cât timp îl putem ține?" Mama ei s-a aplecat asupra lui Chunk și l-a sărutat pe creștetul lui mare. Chunk și-a lovit capul de bărbia ei.

„Nu știu." Renata s-a dus la cafetieră și a turnat o ceașcă. A scuturat vasul spre mama ei. „Mai vrei?"

Mama ei nu s-a uitat în sus. Era ocupată să iubească pisica. „Nu, mulțumesc."

„Am chef de niște ouă. Pot să-ți fac câteva?"

„Da, te rog." Mama ei a suspinat. „Aș vrea să-ți pot face micul dejun."

„Nu-mi voi schimba numele în Julia, dar mă pot descurca cu câteva ouă fierte." Renata a scos o cratiță și a adăugat un centimetru de apă de la robinet. A pornit arzătorul, apoi a luat câteva secunde pentru a verifica dozatorul de pastile al mamei sale. Compartimentul A.M. era gol. Nu uitase.

Atât de multe pastile.

Totuși, amândouă erau recunoscătoare că medicamentele erau disponibile, iar cancerul mamei ei era tratabil. Renata a fiert patru ouă și le-a servit pe pâine prăjită cu avocado. Renata le-a înfulecat pe ale ei. Mama ei a mâncat din mâncarea ei.

Renata a privit brațele subțiri ale mamei sale, pielea albă ca hârtia și venele proeminente. Mama ei avea șaizeci de ani, dar boala o îmbătrânise. Părea cu zece ani mai în vârstă. Renata și-a încrucișat degetele ca tratamentul să funcționeze, iar viața mamei ei să revină la o oarecare aparență de normalitate.

„Mă duc să fac un duș și să mă schimb. Apoi mă întorc la muncă. Vei fi bine aici cu pisica?”

„Vom fi bine, nu-i așa?”, a cântat mama ei. „Am de gând să mă bucur de compania lui.”

Renata a clătit farfuriile și a spălat oala cu eficiența cuiva obișnuit să înghesuie treburile zilnice în fiecare moment liber. Apoi a umplut bolurile cu mâncare și apă pentru pisici și a pregătit litiera în spălătorie. L-a dus pe Chunk la cutie. El s-a urcat în ea, a folosit-o, apoi a tropăit înapoi în bucătărie, a găsit crochetele și le-a ronțăit.

Foarte liniştit.

Mama Renatei s-a ridicat și și-a dus cana la chiuvetă. Ținea o mână pe cărucior, dar astăzi părea stabilă. Chunk s-a dat la o parte, lăsându-i spațiu, ca și cum ar fi știut instinctiv de ce are ea nevoie. Mama ei s-a dus în sufrageria mică care se învecina cu bucătăria. Cartea ei și pledul pe care îl tricota stăteau pe masa de răchită. Când s-a așezat pe canapea, Chunk a sărit lângă ea și s-a ghemuit la picioarele ei.

„Oh, Doamne.” Mama ei a râs. „Cred că va trebui să tricotez în jurul lui.” Dar ochii ei scânteiau în timp ce îi mângâia partea grăsuță.

„Ei bine, Chunk este mulțumit.” Renata s-a dus în camera ei, a făcut duș și s-a îmbrăcat într-o uniformă proaspătă. Înapoi în bucătărie, și-a sărutat mama pe obraz. „Ai la tine telefonul mobil?”

Mama ei și-a pipăit buzunarul. „Îl am.”

„Trimite-mi un mesaj dacă vrei ceva în drum spre casă. Pot să trec pe la

magazinul alimentar.”

„Așa voi face.” Zâmbind, mama ei a deschis o aplicație pe telefon, iar un podcast cu crime reale a fost difuzat de un difuzor din apropiere. Și-a luat tricotajul, iar acele au început să pocnească. Tricotatul trebuia să fie terapeutic. Mama ei fusese polițistă în New York, la fel ca Renata, până când se pensionase și se mutase în nordul statului. Cum de nu-și pierduse mințile fiind blocată în casă?

Renata ar fi preferat să-și bage un ac în ochi decât să stea și să tricoteze toată ziua. „Știi, după ce Chunk se întoarce la stăpânul lui, de ce nu am adopta o pisică de la adăpost?”

„Mi-ar plăcea asta.” Mama ei a făcut o pauză pentru a mângâia pisica. Chunk a închis ochii.

„Ai grijă să nu te împiedici de el.”

„Am să am. Nu-ți face griji. Vom fi bine. O să-mi placă să-l am aici.”

Atunci s-a hotărât. Renata se temea că o pisică ar fi prea greu de gestionat. A lucrat cât de multe ore a putut. Din fericire pentru ea, departamentul șerifului era întotdeauna în criză de personal. De obicei reușea să prindă o tură sau două în plus pe perioadă de plată. Banii suplimentari o ajutau - medicamentele pentru tratamentul mamei ei nu erau ieftine, chiar și cu asigurare - dar se simțea vinovată că o lăsa singură pe mama ei. Nu putea conduce acum. Doamnele de la clubul ei de bridge o luau cu ele pentru o ieșire săptămânală, dar în afară de asta, mama ei era mai mult țintuită acasă.

Renata a umplut o sticlă izolată cu apă cu gheață, a încuiat ușa și a declanșat alarma la ieșire. Își adusese mașina de patrulare acasă ca să poată merge direct în cartierul Masonilor. Era exact la timp - nouă și jumătate - când a parcat la bordură, în spatele unei alte mașini de patrulare, și a raportat locația ei la dispecerat. Apoi a coborât din mașină.

Soarele dimineții îi încălzea deja fața. Până la prânz, avea să se gătească în armura și uniforma ei. La casa Masonilor, banda de la locul crimei flutura pe intrarea principală și între cărucioarele de la capătul aleii. Renata tresări. Masonii nu fuseseră primele cadavre pe care le văzuse. În experiența ei cu NYPD, lucrase în patrulă și la Moravuri. Fusese sub acoperire. Văzuse oameni

morți, prostituate ucise, femei pe care le cunoscuse. Dar scena din dormitorul Masonilor a fost ciudată într-un mod pe care nu și-l putea explica. Decesele pe care le văzuse înainte fuseseră într-un context diferit, oameni implicați în activități cu risc ridicat: prostituate, proxeneți, dependenți, traficanți. Dar dormitorul perfect al Masonilor, saturat de litri de sângele lor, o zguduise. Dacă moartea îi putea găsi în perfecțiunea cartierului lor suburban, atunci nimeni nu era în siguranță.

Nimeni. Nicăieri.

Un alt agent a ieșit din mașină și a întâlnit-o pe trotuar. „Acestea sunt casele pe care trebuie să le vizităm în această dimineață." I-a înmânat o listă, apoi i-a arătat cealaltă parte a străzii. „Tu te ocupi de partea aia. Eu mă ocup de asta."

„Am înțeles." Renata a urcat pe alee și a sunat la prima ușă. Nu a răspuns nimeni. A notat adresa pe listă și a mers mai departe. Va trebui să revină seara și să încerce din nou. La a doua casă, o femeie în vârstă a răspuns la ușă. Avea în jur de șaptezeci de ani, purta pantaloni de yoga cu imprimeu psihedelic și o jachetă roz cu fermoar. Adidașii ei roz străluceau fără îndoială în întuneric. Avea părul scurt, gri cu țepi și o dungă mov și ținea un câine ridicol de mic într-un braț. Fundița care ținea părul câinelui la spate se potrivea cu părul stăpânei sale.

Renata zâmbi. „Sunt agentul Zucco. Aș vrea să vă pun câteva întrebări."

„Eu sunt Helen Haverford. Este vorba despre noaptea trecută?" Ochii femeii au strălucit cu un interes macabru.

„Da, doamnă."

Doamna Haverford a făcut un pas înapoi. „Vă rog să intrați ca să-l pot așeza pe Squidward."

„Squidward?" Renata nu și-a putut reține un râs scurt când a intrat în casă. Dacă a existat vreodată un nume care să nu se potrivească cu înfățișarea unui animal. . . Mica minge de puf ar fi trebuit să se numească Prințesa sau Pufoasa.

Doamna Haverford a închis ușa. „Nepotul meu i-a pus numele pentru că e atât de morocănos." Lăsă jos câinele, care îi aruncă Renatei o privire urâtă și

mârâi. „Taci.” Doamna Haverford i-a dat un ghiont ușor. Squidward s-a retras pe hol, uitându-se peste umăr și mârâind. „Acum, ce voiai să știi?”

„Ați văzut ceva neobișnuit seara trecută? Cineva pe afară? Mașini străine?” Aerul condiționat, o ușurare instantanee față de căldura de afară, plutea peste Renata.

Doamna Haverford și-a împreunat mâinile. „Am văzut. Am văzut o mașină parcată în josul străzii. Un bărbat stătea la volan. A stat acolo cel puțin cincisprezece minute.”

„La ce oră a fost asta, doamnă?” Renata a scos din buzunar un blocnotes și un pix.

„Pe la opt și cincisprezece. Știu pentru că întotdeauna plimb câinele de la opt la opt și jumătate, iar noi eram la jumătatea plimbării noastre.” Ochii doamnei Haverford scânteiau. Era clar că îi plăcea interviul.

Renata a suspinat. Oamenii erau morbizi. „Puteți descrie vehiculul?”

„Pot să fac mai mult de atât.” Doamna Haverford și-a ridicat bărbia cu mândrie. „Am făcut o poză.” A scos un telefon din buzunarul jachetei. „Întotdeauna fac poze când văd vehicule străine, ca să le pot trimite șefului pazei cartierului nostru. Atât de multă infracționalitate în zilele noastre, știți. Nu poți fi niciodată prea atent.” A întors ecranul telefonului spre Renata, arătându-i imaginea unui SUV închis la culoare parcat la bordură, sub un copac. Detaliile erau neclare în întuneric, dar arăta ca un Ford Explorer.

„Nu se poate vedea numărul de înmatriculare din cauza întunericului, dar l-am notat.” Doamna Haverford s-a întors spre un mic cufăr din hol. Pe el, o tavă argintie ținea cheile, o poșetă și un carnețel. A rupt prima pagină din carnețel. „Poftiți.”

„Faci poze fiecărei mașini pe care nu o recunoști în cartier?”

„Întotdeauna.” Doamna Haverford a bătut în carnețel. „Le țin pe toate aici.”

Serios? Cine face asta?

Și-a răspuns singură la întrebare. *Oameni cu mult timp liber la dispoziție*.

Renata a luat hârtia. „Mulțumesc, doamnă. L-ați văzut pe șofer?”

„Nu. Purta o șapcă de baseball.” Doamna Haverford s-a jucat cu spirala

de legare a carnețelului. „Credeți că făcea parte dintr-o bandă?” Și-a coborât vocea până la o șoaptă. „Am auzit că sunt bande peste tot acum. E îngrozitor. Urăsc gândul că bandele violente cutreieră străzile din Grey's Hollow. Ai văzut vreuna?”

Renata a clipit. „Nu, doamnă. Puteți descrie șapca?”

Doamna Haverford a scuturat din cap. „Era închisă la culoare. Neagră sau albastru marin? Nu mai pot vedea culorile atât de bine.”

„Bine.” Renata a scos o carte de vizită. „Vreți să trimiteți fotografia mașinii la această adresă?”

Doamna Haverford a luat cartea de vizită, cu fața desenată într-o încruntare îndoielnică. „Nu știu cum să fac asta. Mă pricep destul de bine să trimit mesaje, dar e-mailul... Computerul meu nu funcționează niciodată cum trebuie. Nepotul meu spune că dau click pe lucruri greșite și primesc viruși și lucruri numite *mall ware*.”

„Malware.” Renata a gesticulat spre telefon. „Îl poți trimite direct de pe telefon. Pot?”

Dând din cap, doamna Haverford i-a înmânat telefonul, dar e-mailul ei nu era configurat pe telefon.

„Este în regulă dacă îmi trimit poza prin SMS?” a întrebat Renata.

„Bineînțeles.”

Renata și-a trimis poza prin SMS și a dat telefonul înapoi. „Mulțumesc pentru ajutor, doamnă.”

Doamna Haverford a radiat. „Întotdeauna fericită să-mi fac datoria civică.” Fața ei s-a înmuiat. „În plus, Masonii păreau oameni de treabă. Nu pot să cred că li s-a întâmplat asta chiar aici.” S-a îmbrățișat, frecându-și bicepșii.

„Cât de bine îi cunoașteți pe Masoni?”

Buzele doamnei Haverford s-au strâns și s-au încrețit de concentrare. „Nu atât de bine. Întotdeauna ne făceau cu mâna când îi vedeam, dar nu participau la petrecerile din cartier. Erau vecini buni, totuși. Își întrețineau proprietatea. Niciodată nu au făcut probleme.”

„Vă mulțumim pentru ajutor”, a repetat Renata. „Sunați-ne dacă vă mai gândiți la ceva.”

„O să vă sun.” Doamna Haverford a dat din cap și și-a ridicat telefonul. „Am numărul dvs. din moment ce v-ați trimis mesaj de pe telefonul meu.”

E mai ageră decât pare.

„Da, doamnă.” Regretul a străfulgerat-o pe Renata și s-a întrebat câte apeluri va primi de la doamna Haverford în viitorul apropiat. O viață de oraș mic, presupunea ea.

Al doilea agent a fost chemat, lăsând-o pe Renata să termine. A avut mai puțin noroc la celelalte douăsprezece case pe care le-a vizitat. Nimeni nu a răspuns la ușă la cinci adrese. A vorbit cu alți șapte vecini care nu-și aminteau nimic ciudat din seara precedentă. La unsprezece și jumătate, Renata s-a întors la mașina ei. Interiorul era un cuptor. A pornit motorul și a coborât geamurile pentru a lăsa să iasă aerul fierbinte. Transpirând, și-a folosit telefonul mobil pentru a-i raporta adjunctului șef Harvey.

„Ați avut noroc?”, a întrebat el.

Renata l-a pus la curent cu ceea ce văzuse doamna Haverford. „Pare prea ușor.”

„Rulează numărul. Nu se știe niciodată”, a spus Harvey. „Doamna Haverford l-ar fi putut prinde pe criminal pe cameră. Am văzut lucruri mai ciudate.”

„Ăsta e adevărul.” Renata a verificat informațiile despre imagine.

Doamna Haverford făcuse poza la 8:16. Masonii muriseră între opt și jumătate și nouă și jumătate. Dacă doamna Haverford îl surprinsese pe ucigaș în fotografia ei?

Aerul rece a început să curgă din tabloul de bord. Renata a sorbit apă din sticla ei izolată. Și-a reglat gurile de aerisire și s-a întins după butonul de închidere a geamurilor. Renata a înghețat. Părul de pe ceafă i-a gâtului au tremurat. Ceva-nimeni s-a mișcat în fereastra casei Masonilor. Umbra s-a mișcat din nou. Ceva palid a străfulgerat din spatele unei perdele transparente. O față? Cu siguranță o persoană.

Apa cu gheață a Renatei făcea flip-flopping în burtă.

Locul crimei nu fusese eliberat. Nimeni nu trebuia să fie în casă.

Capitolul 9

Bree se îndepărtă de mulțimea de reporteri. Pentru o schimbare, conferința de presă fusese lipsită de evenimente. Ultima dată când se ocupase de un caz major de crimă, fusese atacată de presă, de public și de consiliul de supraveghere al districtului. Dar cu toții au fost nevoiți să-și înghită atitudinea atunci când s-a dovedit că avea dreptate în privința identității criminalului. Astăzi, toată lumea a fost respectuoasă și moderată. Ea se obișnuise cu un mediu combativ. Schimbarea era aproape tulburătoare.

Avea rapoarte de dactilografiat și o grămadă de hârtii de rezolvat. Șeriful comitatului era responsabil de tot, de la aplicarea legii la administrarea închisorii și la gestionarea adăpostului pentru animale. O mare nesfârșită de formulare, cereri și plângeri îi traversau biroul și calculatorul. S-a plimbat prin secție. În camera echipajului, agentul Collins tasta la calculator. La picioarele ei, Greta, K-9-ul Randolph County, era întinsă.

Teama lui Bree de câini se diminuase considerabil, dar intensitatea Gretei încă o făcea nervoasă. Ea s-a apropiat cu hotărâre. „Pot să-i dau un răsfăț?”, l-a întrebat ea pe Collins.

„Desigur.” Collins a băgat mâna în biroul ei și a scos o pungă cu dulciuri pentru câini. Bree a luat una din pungă și i-a prezentat-o câinelui.

Ciobănescul german negru a dat cu coada de podea în timp ce a acceptat cu blândețe răsfățul.

„Fetiță cuminte.” Bree a întins o mână, apoi a mângâiat capul câinelui.

„Cel mai bine ar fi ca ea să recunoască restul departamentului ca făcând parte din echipa ei.” Collins a aruncat punga înapoi în sertarul ei.

Juarez a intrat șchiopătând pe ușă. Coada Gretei bătea mai tare. Juarez era persoana preferată a câinelui pentru a purta manșonul de mușcătură la sesiunile de antrenament K-9.

Collins a rânjit. „Îmi pare rău, fată. Încă nu e în stare să joace rolul băiatului rău.”

S-a oprit și a scărpinat capul câinelui. „Ne vom întoarce curând la distracție și jocuri. Îți promit.”

Bree se retrase în biroul ei. Fundul ei abia îi atinsese scaunul când cineva a bătut la ușă. „Intră.”

Todd a intrat. „Ai un minut? Am niște informații interesante.”

„Desigur.” Bree s-a întors din fața computerului ei.

Todd se lăsă pe unul dintre scaunele din fața biroului ei. „Am vorbit cu Rory de la criminalistică. A obținut acces la conturile de e-mail de afaceri ale Masonilor. Vom dori să trecem prin e-mailuri în detaliu, dar le-am răsfoit pe cele mai recente și am găsit unul de la un client nemulțumit.” Todd s-a uitat la un bloc de notițe în mână. „Doamna Mason a avut un schimb de replici combativ cu Peter Vitale. Acesta deține o mică companie imobiliară. I-a angajat pe Mason să-l reprezinte într-un litigiu de discriminare sexuală cu o candidată la un loc de muncă. Dna Mason a analizat cazul, l-a informat că nu are șanse să câștige procesul și l-a sfătuit să ajungă la o înțelegere. Răspunsul dlui Vitale, într-un e-mail, a fost: „Nu v-am angajat pentru sfaturi. Te-am angajat să rezolvi asta. Fă-ți treaba.'”

„Pare furios”, a spus Bree.

„Doamna Mason i-a spus să își găsească un alt avocat dacă nu era mulțumit de sfaturile ei. Asta l-a înfuriat și mai tare.” Todd a ridicat o bucată de hârtie și a citit din ea. „'Ce fel de avocat ești tu? Ai făcut măcar facultatea de drept?'” Todd și-a ridicat privirea. „Doamna Mason i-a spus că era liber să îi ignore sfatul. Apoi i-a trimis o factură finală, iar el i-a spus că nu avea de gând să îi mai plătească niciun ban. A încheiat e-mailul cu „Îmi vreau avansul înapoi sau veți regreta.””

„Sună ca o amenințare.” Bree și-a frecat palmele. „Include-mă pe acel lanț de e-mailuri.”

Todd i-a înmânat un teanc de hârtii. „Le-am tipărit pentru tine.”

„Avem o verificare a trecutului dlui Vitale?”

„Avem.” Todd s-a referit la hârtiile lui. „Nu are antecedente penale. Are câteva amenzi pentru viteză și parcare. Nimic mai serios.”

Bucuroasă să aibă o pistă, Bree s-a ridicat. „Matt și cu mine îi vom face o vizită.”

„Are o licență pentru un Glock 19”, a avertizat Todd.

Un permis de local însemna că putea avea arma acasă sau la locul de muncă. Nu era același lucru cu un permis de port ascuns.

„Mulțumesc.” Bree a sunat la biroul lui Vitale. Femeia care a răspuns la telefon i-a spus că domnul Vitale era plecat să prezinte o casă, dar că se va întoarce la birou într-o jumătate de oră. O sincronizare perfectă.

A ieșit din biroul ei și a mers pe hol. A intrat în sala de conferințe și i-a făcut cu mâna lui Matt. „Vrei să intervievezi unul dintre clienții Masonilor?”

Matt a sărit în sus, cu emoție în ochi. „Da! Dacă mă mai holbez la declarațiile fiscale, nu voi mai putea să țin ochii deschiși.”

„În cazul ăsta, vom da o fugă până la cafenea pentru o doză serioasă de cofeină.”

Au ieșit pe ușa din spate. La drive-through-ul cafenelei, Bree și-a comandat obișnuitul cappuccino, dar cu o doză dublă. Matt a optat pentru un espresso simplu, pe care l-a băut ca un student cu un shot de tequila.

Bree a parcat la Vitale Real Estate. Compania avea o mică vitrină, cu un spațiu mai mare în partea din spate a clădirii. Mobilierul din stejar decapat cu perne mov amintea de anii 1990, dar spațiul era curat și mirosea a lac de mobilă cu lămâie. Un filtru de cafea în formă de capsulă și o cutie cu prăjituri întâmpina vizitatorii. Patru scaune erau grupate în jurul unei măsuțe de cafea ovale.

Au intrat. Peter Vitale conducea o afacere de școală veche, cu o recepționeră în vârstă de 40 de ani care stătea în spatele unui computer. S-a oprit din tastatură când au intrat Bree și Matt.

Bree și-a arătat insigna. „Am sunat să vorbesc cu domnul Vitale.”

Femeia și-a întors capul. S-a încruntat la Bree. „De ce vreți să îl vedeți?”

Bree a spus: „Voi discuta asta cu domnul Vitale.”

Femeia și-a încrucișat brațele. „El nu e aici.”

Bree a zâmbit. „Puteți răspunde la câteva întrebări cât timp îl așteptăm. Cum vă numiți?”

Ea a pufnit. „Jennifer.”

Jennifer nu părea fericită. Privirea ei a trecut de la insigna lui Bree la

logo-ul departamentului șerifului de pe tricoul polo al lui Matt și înapoi la Bree.

„Ești familiarizată cu Shelly Mason?” a întrebat Bree.

Jennifer își dădu ochii peste cap. „O cunosc. Peter i-a plătit bani buni pentru servicii juridice, iar ea nu a făcut ce i-a cerut. Apoi a avut tupeul să ceară *mai mulți* bani.”

Ușa s-a deschis în spatele lui Bree și a intrat un bărbat înalt, cu umeri largi, în jur de patruzeci de ani. Avea falca pătrată și mergea cu siguranța unui bărbat care se știa atrăgător. Purta pantaloni croiți gri închis și o cămașă albă cu nasturi, cu mânecile suflecate până la coate, expunând antebrațele bronzate. I-a înmânat lui Jennifer un dosar când a trecut pe lângă biroul ei. „Am schițat o ofertă pentru proprietatea de pe Holland Road. Vrei să te ocupi de hârtii, te rog?”

„Desigur.” Ea a luat dosarul, l-a deschis și a răsfoit o pagină de note scrise de mână.

Bărbatul s-a întors spre Bree și i-a întins o mână. „Sunt Peter Vitale. Pot să vă ajut cu ceva?”

Bree se prezentă pe ea și pe Matt. „Am venit să vorbim cu dvs. despre Shelly Mason.”

Maxilarul lui s-a mișcat înainte și înapoi, iar el a făcut un gest spre o ușă deschisă. „Să mergem în biroul meu.”

Bree și Matt l-au urmat pe Peter într-un spațiu strâmt. El a închis ușa în urma lor. Două scaune se aflau în fața unui birou de metal pe care abia se putea umbla în jurul lor. Peter s-a așezat în spatele biroului, în scaunul său. Spre deosebire de majoritatea oamenilor când erau abordați de forțele de ordine, el nu spunea nimic. *Unul rece.* Își încrucișă mâinile pe birou și așteptă. Bree l-a privit peste birou. Scaunul lui Matt a scârțâit când s-a așezat.

„Ai angajat-o pe Shelly Mason pentru consultanță juridică”, a început Bree.

Trupul lui Peter a rămas nemișcat, dar sprâncenele i s-au împletit în confuzie. „Asta e o informație privilegiată. De ce vrei să știi?”

„Te rog să răspunzi la întrebare.”

Degetele lui Peter s-au frecat între ele. „De fapt, l-am angajat pe *Josh*

Mason, iar el m-a amanetat pe lângă soția lui.” Colțul gurii i s-a întors în jos.

„Shelly nu a fost un avocat bun?” a întrebat Matt.

„Evident că nu, deși nu am știut asta la momentul respectiv.” Nările lui Peter s-au inflamat.

Bree a întrebat: „Ai mai lucrat cu firma lor?”

„Nu.” Peter a clătinat din cap. „Singurii avocați cu care am de-a face de obicei sunt specializați în imobiliare și contracte. Aveam nevoie de cineva...” A făcut o pauză, gura i se turti. „Cineva cu un alt set de competențe.”

„De ce fel de competențe aveai nevoie?” a insistat Bree. Știa răspunsul general, dar voia mai multe detalii și perspectiva lui. I se părea interesant că el nu voia să îi spună. *Dacă cazul era fals, ar fi trebuit să fie indignat, nu secretos, nu?*

„Dreptul muncii”, spuse el vag.

Bree a lăsat-o baltă pentru moment. Avea să se întoarcă la motivul pentru care Peter o angajase pe Shelly Mason. „I-ai trimis doamnei Mason niște e-mailuri care puteau fi interpretate ca fiind amenințătoare.”

„Nu am amenințat-o niciodată.” El și-a schimbat poziția într-o mișcare clasică a fundului, o manifestare tipică de disconfort în timpul unui interviu.

Mincinos.

„Ai spus„ - Bree și-a scos carnețelul din buzunar și a citit din el -”Îmi vreau avansul înapoi sau o să te fac să regreți."” Își ridică privirea. „Mie îmi sună a amenințare.”

Fața lui Peter s-a înroșit. „N-ar fi trebuit să scriu asta.”

Bree a observat că el nu a spus *nu am vrut să spun asta* sau *nu ar fi trebuit să îi spun asta*. El a folosit în mod specific cuvântul scris, ceea ce însemna că, probabil, regreta doar că lăsase dovezi digitale ale amenințării.

Când nici Bree, nici Matt nu au răspuns, Peter a spus: „M-am gândit să o dau în judecată sau să mă plâng la Baroul de Stat. Asta a fost tot.” S-a lăsat pe spate pe scaun, punând ceva distanță între ei. „Shelly Mason te-a trimis aici din cauza e-mailului meu?” Tonul lui era incredul.

„Nu”, a spus Bree.

Peter părea și mai confuz. „Atunci cine a făcut-o? Recunosc că am trimis

un e-mail regretabil, dar eram furios. Mi-a luat banii cunoscând detaliile cazului. Apoi a spus că ar trebui să fac o înțelegere. Și mi-a facturat o mie de dolari."

Bree a aruncat bomba. „Shelly Mason este moartă."

Peter a înghețat. Gura i s-a deschis ca și cum ar fi vrut să vorbească, apoi și-a lipit buzele. „Nu trebuie să răspund la aceste întrebări. Am drepturi."

„Ai." Zâmbetul lui Matt era sălbatic, nu prietenos.

Peter și-a lins buzele. Evident, nu văzuse știrile, iar curiozitatea i-a ridicat tonul. „Cum a murit?"

„A fost ucisă." Bree a repetat informațiile de bază pe care le dăduse mai devreme la conferința de presă. „La fel a fost și soțul ei, Josh. Au fost împușcați în propriul lor pat."

Peter a pălit. „La naiba", a spus el cu șoc, dar fără căldură.

„Da", a fost de acord Matt.

Bree a întrebat: „Unde îți ții arma, Peter?"

„La mine acasă." Inele de sudoare au izbucnit la subrațurile lui Peter.

În timp ce el era nervos, Bree s-a întors la întrebarea ei anterioară. „De ce ai angajat-o pe Shelly Mason?"

„O persoană pe nume Taylor McKnight a aplicat pentru un post pe care l-am postat pentru un agent. Când a ajuns aici, era o ea. Nu am vrut să angajez o femeie. E prea periculos pentru ele să stea singure la casele deschise. Asta înseamnă să cauți probleme. E posibil să fie violată sau să flirteze cu un potențial cumpărător sau să greșească ceva din ce spun eu și să mă dea în judecată. I-am spus că nu cred că e potrivită pentru slujba asta. Două săptămâni mai târziu, m-a dat în judecată pentru discriminare. De aceea a murit cavalerismul. Femeile l-au ucis."

„Era calificată pentru slujbă?" A întrebat Matt.

Ochii lui Peter s-au schimbat. „Avea ceva experiență", a recunoscut el.

Bree a interpretat asta ca un da. Nu și-a dat ochii peste cap, dar a trebuit să facă un efort. Peter știa că ceea ce făcuse era ilegal. Vedea asta în ochii lui.

„Ați ocupat postul cu cineva mai calificat?" a întrebat Matt.

Peter s-a uitat în altă parte.

Bree a întrebat: „Ai ocupat postul cu cineva mai puțin calificat?”

Peter a pufnit. „E tânăr, dar nerăbdător.”

Bree a făcut o notă. „Ce a spus Shelly Mason?”

„A vorbit cu avocatul lui Taylor și a spus că ar fi mai bine să mă înțeleg în afara tribunalului. Că apărarea mea mă va costa o mulțime de bani și că, probabil, voi pierde oricum procesul, ceea ce va adăuga cheltuieli de judecată, et cetera, la total.”

„Nu ai fost de acord?” a întrebat Matt.

„Da! Nu este acesta un stat în care angajarea este voluntară?” În ochii lui Peter a izbucnit furia.

„Da, dar tot nu puteți face discriminare”, a subliniat Bree. Fața lui Peter s-a înroșit profund.

„Ați fost vreodată dat în judecată pentru discriminare în trecut?” a întrebat Matt.

„Nu e treaba ta.” Privirea tăcută a lui Peter a fost un da nespus.

Bree a continuat. „Deci, Shelly Mason ți-a dat sfaturi juridice, iar tu nu ai vrut să plătești pentru serviciile ei.”

„Al naibii de corect. Îmi voiam avansul înapoi și în niciun caz nu le mai dădeam vreun cent din banii mei greu câștigați.”

Roșeața lui s-a întunecat până a devenit roșie. „Apoi a spus că îmi va trimite factura la încasări. Poți să crezi asta?”

Da. Oamenilor le plăcea să fie plătiți pentru timpul lor. Dar Bree spuse: „Presupun că ai semnat un contract legal pentru a apela la serviciile lor.”

Ochii lui Peter au devenit mici și răi. „Ea nu și-a respectat partea lor de contract. Nu *a făcut* nimic.”

Bree nu avea de gând să discute cu el meritele facturii juridice. „Te-ai gândit că, dacă ar fi murit, nu ar mai fi trebuit să-ți faci griji în legătură cu plata celor o mie de dolari?”

Ochii lui Peter se umpluseră. O venă de pe partea laterală a tâmplei îi pulsa. „Crezi că aș ucide doi oameni pentru o mie de dolari?”

„Am văzut oameni omorând pentru douăzeci de dolari”, a spus Matt sec.

„Și ai amenințat-o pe Shelly”, a subliniat Bree. „Poate că nu a fost vorba

de bani. Poate că ți-ai pierdut cumpătul. Te enervezi des?”

„Voiam să o dau *în judecată*, nu să o omor.” Transpirația a făcut picături pe buza superioară a lui Peter.

„Unde ai fost noaptea trecută între opt și jumătate și nouă și jumătate p.m.?” a întrebat Bree.

Peter s-a mișcat în față. Palmele i-au lovit biroul, zăngănind computerul. „Am fost aici, lucrând.”

„A fost cineva aici cu tine?” A întrebat Bree.

„Nu. Am fost singur.” Degetele lui Peter s-au încleștat în pumni.

Bree a aruncat o privire la un pad pentru o alarmă montat pe perete. „Aveți un sistem de securitate sau camere de supraveghere?”

Peter i-a urmărit privirea. „Ăsta nu mai funcționează de ani de zile, iar noi nu avem camere. Nu e nimic de valoare aici.” A fluturat o mână în cerc.

Matt a întrebat: „Ai dat vreun telefon sau ai văzut pe cineva?”

„Nu. Îmi puneam la punct hârtiile.” El a înghețat. „Așteaptă. Îmi ceri un alibi? Crezi că eu i-am ucis pe Masoni?”

Bree nu a răspuns.

Peter și-a coborât vocea. „Acest interviu s-a încheiat. Nu voi mai răspunde la nicio întrebare fără un avocat.”

„Cum vrei tu.” Bree s-a ridicat și i-a oferit cartea ei de vizită. El a ignorat-o. Ea a lăsat-o pe biroul lui înainte să plece. Nu au spus nimic până când nu au ajuns în mașina ei.

Matt a trântit portiera. „Ce dobitoc”.

Bree și-a apăsat podul palmei pe o durere din frunte. „Oamenii pot fi epuizanți.”

„Și acum ce facem?”

„Sperăm că doctorul Jones a recuperat gloanțele din cadavre, apoi obținem un mandat pentru arma lui pentru teste balistice.”

„Nu pare un idiot complet. Dacă el i-a ucis, nu și-ar fi folosit propria armă.”

„Ne vom scufunda mai adânc în trecutul lui.” Bree nu avea încredere în Peter Vitale, nici măcar un pic.

Matt își prinse centura de siguranță. „Dacă a fost dat în judecată pentru discriminare, poate că are un istoric al acestui comportament.”

Bree se gândi la atitudinea lui cu privire la faptul că Josh i-a predat cazul soției sale și la refuzul său de a angaja o femeie agent imobiliar. „Sau o istorie de ostilitate față de femei.”

„S-a comportat ca și cum nu ar fi știut că sunt morți. Poate că este un actor bun.”

„Poate.” Bree a raportat la dispecerat și a pornit motorul. Telefonul ei a bâzâit. „Ăsta e medicul legist.” A răspuns la apel. „Spuneți, Dr. Jones.”

„Am terminat autopsiile dublei omucideri de aseară”, a început doctorul Jones. „Ora decesului rămâne aceeași și nu au existat concluzii neașteptate. Ambele victime erau în stare bună de sănătate și au murit din cauza rănilor traumatice și a pierderii de sânge cauzate de împușcături. Traiectoriile gloanțelor sunt în concordanță cu un singur trăgător care stătea la picioarele patului. Toate cele patru gloanțe au fost extrase și trimise la balistică. Voi trimite raportul meu preliminar. Cel final va fi în așteptarea analizelor toxicologice.”

„Mulțumesc.” Bree a încheiat convorbirea. „Avem gloanțele de care aveam nevoie. Să sperăm că sunt într-o formă destul de bună pentru o potrivire balistică.”

Când un glonț era tras dintr-o armă, rămâneau urme pe glonț și pe carcasă. Aceste urme puteau fi folosite ca amprentele digitale pentru a potrivi un glonț cu arma care l-a tras, cu excepția cazului în care glonțul în sine era prea deteriorat pentru o comparație.

Matt și-a trosnit încheieturile mâinilor. „Aș vrea să percheziționez casa și biroul lui Peter pentru a vedea dacă are vreo armă neînregistrată.”

„Nu avem suficiente dovezi împotriva lui pentru un mandat general de percheziție.” Bree își încrucișa degetele ca judecătorul să-i acorde un mandat limitat pentru arma lui înregistrată. Atât de mult din lege se încadra în zone gri expansive.

Se întoarse la secție și se îndreptă spre biroul ei. „Să ne regrupăm în sala de conferințe în zece minute.”

Nici nu-și lăsase fundul în scaun când vocea lui Zucco la radio îi atrase atenția lui Bree. „12-65.”

O persoană suspectă.

Bree avea întotdeauna o ureche îndreptată spre radio. De-a lungul anilor, își dezvoltase abilitatea de a filtra majoritatea discuțiilor și de a observa doar apelurile importante. Dădu volumul mai tare pentru a o auzi pe Zucco dând adresa Masonilor și adăugând codul radio 12-69.

Zucco văzuse o persoană suspectă intrând ilegal la locul crimei.

Capitolul 10

Inima Renatei bubuia. Nu-i putea vedea trăsăturile în spatele reflexiei soarelui pe geam. Dar știa că era un bărbat după mărime și constituție generală. El a dispărut, lăsând perdeaua să se legene. Intrusul o văzuse!

Renata a ieșit din mașina de patrulare și a alergat spre casa Masonilor. În timp ce alerga, și-a plesnit microfonul de rever. „Ofițer în urmărirea unui intrus la locul crimei”.

„Zece-patru”, a răspuns dispeceratul.

Renata a ocolit partea laterală a casei. S-a oprit la colț și a aruncat o privire pe colțul clădirii la timp pentru a vedea o siluetă înaltă ieșind în fugă pe ușa de la terasă, chiar printr-o secțiune ruptă a benzii galbene de la locul crimei.

„Stop! Departamentul de poliție-șerif!” s-a corectat Renata.

Bărbatul purta pantaloni negri și un tricou albastru închis cu mânecă lungă. O șapcă de baseball neagră îi era trasă pe frunte și își legase o bandană în jurul feței. Ambele mâini erau acoperite cu mănuși negre de tip piele. Nu s-a oprit și nu s-a întors să se uite la ea, ci a fugit spre copaci.

Renata l-a urmărit, pantofii ei atletici negri zdrobindu-se de iarba luxuriantă din curtea din spate a familiei Mason. Sprintul inițial a obosit-o, dar după o duzină de pași, plămânii ei s-au obișnuit și a intrat într-un ritm constant.

Dar totuși, el se îndepărta.

Își blestemă picioarele scurte, totul. De ce nu se putea naște înaltă de doi metri și cu picioare cât kilometri? Nu, *era mică*, ceea ce în opinia ei era un eufemism pentru *mărimea unui copil.*

Intrusul era înalt și slab, cu un pas mult mai lung decât al ei. Dar apoi, picioarele aproape tuturor erau mai lungi decât ale ei. *La naiba.*

A dispărut în copaci. Frunzele moarte și acele de pin scârțâiau sub pantofii Renatei. Ea a dat la o parte crengile în timp ce alerga.

Neștiind încotro s-o ia, a încetinit și a scanat pământul. Nimic. Pământul era prea uscat și tare pentru ca el să lase urme. Dincolo de verdele artificial al curții din spatele casei Masonilor, buruienile de sub picioare erau în mare parte moarte, cu o mulțime de pete goale de pământ uscat, dur ca betonul pe alocuri.

S-a oprit și a ascultat după mișcare. Cu pădurea atât de uscată, era aproape imposibil să te miști printre copaci fără să scoți sunete de scârțâit. Ar fi putut la fel de bine să alerge pe Bubble Wrap.

O creangă s-a rupt, iar o țesătură s-a mișcat în față. Urmărind sunetul, s-a strecurat printr-un pâlc de pini mici. O creangă cu ace a sărit înapoi și a plesnit-o peste față. Ea a zărit țesătura albastru închis și și-a scos arma. „Oprește-te chiar acolo! Departamentul șerifului!”

Figura s-a oprit. Capul i s-a înclinat într-o parte până a ajuns în profil față de ea, ca și cum ar fi ascultat peste umăr.

Ea a răsuflat. „Lasă-mă să-ți văd mâinile!”

Șapca și bandana îi ascundeau încă fața. El și-a ridicat încet mâinile înmănușate. Mâna stângă era cea mai aproape de ea. A început să se întoarcă încet, apoi s-a învârtit, îngenunchind în timp ce se rotea. Mâna dreaptă i s-a învârtit și a răsunat un foc de armă.

Renata a căzut la pământ în timp ce glonțul a lovit un copac aflat la doi metri distanță. Bucăți de scoarță au explodat, bucățile plouând pe spatele ei. Un alt glonț a spulberat aerul. Un mic nor de pământ s-a ridicat la un metru în fața feței ei.

Ea și-a acoperit capul cu un braț și a vorbit în microfon. „S-au tras focuri de armă!” S-a rostogolit în spatele unui copac și s-a așezat, apăsându-și spatele

de trunchi ca acoperire. „Suspectul este bărbat, caucazian, 1,85 m, pantaloni negri, tricou albastru închis, șapcă neagră, bandană neagră pe față. Se îndreaptă spre nord, în pădure."

Ea a închis gura, a dat mai încet microfonul de la radio și a ascultat.

Pădurea era liniștită. Nici o pasăre nu ciripea. Ar fi trebuit să-l audă fugind. Dar pădurea era tăcută, cu excepția brizei uscate care trecea prin frunzișul fragil și a zgomotului propriului puls în capul ei. Bătăile inimii ei răsunau ca un ciocan pneumatic în tunelul Holland.

A scăpat?

Cu arma în mână, Renata s-a răsucit să privească în jurul copacului. O formă albastru-închis înainta printre tufișuri, mai aproape.

Venea *spre* ea.

Lumina sclipea pe arma din mâna lui. Bătăile inimii Renatei au devenit staccato.

El nu fugea. Se întorsese și o urmărea. Majoritatea infractorilor încercau să scape de polițiști. Dar nu și tipul ăsta.

El o vâna.

Renata s-a pus într-un genunchi și a țintit. Ceva a zdrobit sub genunchiul ei. Bărbatul a tresărit la auzul sunetului, întorcându-și fața spre ea. Ea a apăsat pe trăgaci. Arma i-a zvâcnit în mână, sunetul crăpând prin aerul uscat. Un animal mic a ieșit dintr-un tufiș din apropiere și s-a îndepărtat în zig-zag. Bărbatul s-a ascuns în spatele unui copac căzut. Arma lui a ieșit în lumină. Renata s-a retras în spatele copacului când a sunat împușcătura lui. S-a aplecat și a tras din nou în el.

Yippee-ki-yay, ticălosule. Nici eu nu fug.

Un glonț a lovit copacul din spatele ei. Renata s-a întors și a mai tras un foc. „Am o grămadă de gloanțe, dobitocule!" A văzut o sclipire albastru-închis și a mai tras de două ori. „Ești arestat. Lasă arma jos și arată-mi mâinile!"

Pașii și sunetul a ceva mare care se prăbușea prin tufișuri s-au îndepărtat de ea. Sunetul a dispărut.

Cred că nu-i plăcea să ripostez.

S-a rotit, a scanat pădurea, dar nu a văzut nimic.

Unde s-a dus?

S-a gândit pentru scurt timp să-l urmeze, apoi s-a gândit mai bine. În căldura momentului, a vrut să îl urmărească. Dar asta ar fi fost o prostie. Nu avea întăriri. Nu cunoștea aceste păduri. La naiba, nu cunoștea nicio pădure. I-ar fi fost mai confortabil să-l urmărească pe aleile întunecate.

Renata se gândea la Masoni, neajutorați în patul lor, cu trupurile sfârtecate de gloanțe. Lăsase o mizerie însângerată pentru fiica lor adolescentă. Doar un alt criminal, care profită de cei vulnerabili, care nu vrea să se ia de cineva care se poate apăra.

Un laș.

Sirenele se apropiau.

Renata s-a ridicat și și-a șters murdăria și frunzele de pe uniformă, dar a jurat că îl va găsi. El făcuse din asta ceva personal.

Capitolul 11

Bree a zărit unități de patrulare la bordură, cu luminile aprinse. A alunecat pe locul din spatele mașinii lui Todd, a băgat schimbătorul de viteze în parcare și a coborât din mașină.

Matt a sărit de pe scaunul pasagerului și i s-a alăturat pe trotuar. „Zucco este bine."

„Știu." Dar au fost schimburi de focuri.

Zucco raportase că suspectul a scăpat, dar Bree nu avea să se liniștească până nu o vedea în persoană. Uneori, fiind șerif se simțea ca un părinte. Se simțea responsabilă pentru fiecare agent aflat sub comanda ei.

Împreună, ea și Matt s-au grăbit să ocolească partea laterală a casei.

Zucco a ieșit din pădure și s-a oprit în fața lor. Bree și-a scanat agentul în căutarea unor găuri însângerate, dar tot ce a văzut au fost crenguțe, frunze și pământ lipite de uniforma sa. „Ești rănită?"

„Nu.” Ochii lui Zucco străluceau de foc, nu de teamă. „Dar a scăpat!”

„Ce s-a întâmplat?” Bree și-a păstrat vocea scăzută, dar a recunoscut că agentul ei procesa un val de adrenalină. Într-o zi bună, Zucco era o petardă. După ce fusese împușcată, era un pachet de dinamită.

Zucco mergea în cerc în timp ce povestea urmărirea pe jos și schimbul de focuri de armă. Mâinile îi zburau de colo-colo în timp ce își puncta furia cu gesturi.

„Hai să verificăm locul faptei.” Bree a făcut semn spre pădure.

Zucco i-a deschis calea. Ea s-a oprit și s-a întors în cerc. „M-am adăpostit în spatele acestui copac.”

„Să găsim gloanțele alea.” Bree voia să știe dacă aceeași persoană care a tras în Zucco i-a ucis și pe Masoni.

Matt și Todd au început să caute pe jos. Zucco a arătat spre o gaură în trunchiul copacului. „Aici e una.”

Abia la 30 de centimetri de capul ei.

Bree respiră. Ar fi putut pierde un agent astăzi. Faptul că Juarez fusese împușcat la începutul verii fusese destul de rău.

Todd a fotografiat și filmat zona. Apoi a scos glonțul din trunchiul copacului și l-a împachetat ca probă.

„Am găsit altul”, a spus Matt.

Todd a mers spre locul în care se afla trăgătorul. Todd s-a ghemuit și a periat frunzele moarte cu o mână înmănușată. „Și un tub de cartuș.”

O oră mai târziu, recuperaseră trei gloanțe trase din arma suspectului și câteva care probabil îi aparținuseră lui Zucco. Îi oferise trăgătorului o luptă bună. Suficient de bună încât el să se retragă.

Pentru asta Bree era recunoscătoare. „Ia-ți liber restul zilei”, i-a spus ea lui Zucco. „Mâine, ești de serviciu cu Juarez până terminăm ancheta.”

Toate împușcăturile în care erau implicați polițiști necesitau o perioadă obligatorie de decompresie. Întrucât nimeni nu fusese rănit astăzi, timpul de repaus al lui Zucco va depinde de reacția acesteia și de ancheta incidentului. În cazul în care camera corporală a lui Zucco îi confirmă povestea, aceasta ar trebui să revină rapid la serviciu. Trăgătorul încălcase legea trecând de bariera

de la locul crimei. Urmărirea lui Zucco a fost complet justificată. De asemenea, el a tras primele focuri, iar Zucco a ripostat în legitimă apărare. Zucco nu pusese în pericol niciun trecător. Acțiunile ei au fost adecvate. Singura persoană pe care ar fi putut să o pună în pericol era ea însăși.

„Da, doamnă." Zucco părea mâhnită. Era unul dintre agenții cei mai agresivi. Bree știa că Zucco nu regreta că urmărise un bărbat singur în pădure. Era nemulțumită pentru că fusese scoasă din serviciul de patrulare.

„Ar fi trebuit să aștepți întăriri înainte să-l urmărești".

Zucco a mormăit.

„Da. Probabil că da."

Bree și-a ridicat sprâncenele.

Zucco a suspinat. „Ai dreptate. Îmi pare rău. Nu voi mai face asta."

Dar nu părea să-i pară rău și amândouă știau că probabil o va face din nou. Deși toți ar fi vrut să fie cât mai atenți posibil, uneori nu era posibil. Polițiștii erau prinși singuri tot timpul. Când patrulase în oraș, Bree avusese întotdeauna un partener, dar aici, adjuncții mergeau singuri. Adevărul era că nu aveau bugetul sau forța de muncă necesară pentru a se asigura că întăririle erau disponibile tot timpul.

Oricât de mult ar fi vrut să îi protejeze, Bree nu putea garanta siguranța agentilor ei. Dar nici nu le-ar fi permis să-și asume riscuri inutile. Va fi cu ochii pe cel mai nou agent al ei. Curajul era lăudabil, dar impulsivitatea era un dezavantaj.

După ce Bree preluase departamentul șerifului, eliminase agenții corupți și misogini, actualizase procedurile și modernizase clădirea. Nu existase nici măcar un vestiar pentru ofițerii de sex feminin - dar șeriful anterior nu angajase nicio agentă. Ultima sa adăugare - inspirată de recenta sa incursiune în terapie - a fost un acces mai larg la serviciile de îngrijire a sănătății mintale.

Todd a arătat spre pădure. „O să iau un ajutor de șerif și o să văd dacă putem să-i urmărim urmele." S-a îndreptat spre copaci.

Bree și Matt s-au întors la casa Mason. Pe terasa din spate, Bree a studiat ușile. „Dacă este aceeași persoană, a intrat în același mod în care a făcut-o când i-a ucis pe Shelly și Josh."

„De ce nu?” A întrebat Matt. „A funcționat prima dată.”

„E cam riscant să te întorci a doua zi după crimă. Criminaliștii au terminat acum câteva ore. De ce să-ți asumi riscul?”

„Poate că nu a găsit ceea ce căuta noaptea trecută.”

„Atunci de ce i-a ucis pe Masoni atât de repede?” a întrebat Bree. „Dacă căuta ceva anume, de ce nu i-a făcut să vorbească mai întâi? De ce nu a amenințat că o va ucide pe Claire dacă nu o fac?”

„Toate sunt întrebări bune”, a fost de acord Matt. „Și de ce a plecat înainte de a găsi ceea ce căuta acolo? Dacă Claire îl întrerupea, ar fi putut să o omoare. Omorâse deja doi oameni. Este evident că nu are scrupule, deși, așa cum am discutat mai devreme, poate că nu ar putea ucide un copil.”

Todd s-a întors. A deschis aplicația de hartă de pe telefonul său. Cartierul de vile McMansion avea spatele la pădure. Cea mai mare parte a zonei din spatele său era pustie. „O urmă de tufișuri rupte duce la Backwater Creek Road.” A apăsat pe o secțiune verde a ecranului traversată de o linie albastră. „Există un traseu de mers pe jos lângă pârâu. Ar fi putut lăsa un vehicul aici și să meargă pe jos prin pădure. Nu este departe. Există suficient frunziș pentru a-și ascunde vehiculul de drum.”

„Urme de cauciucuri?” A întrebat Bree.

Todd a scuturat din cap. „Zona de parcare este din pietriș.”

Bree s-a întors spre casă. „Trebuie să cercetăm din nou casa.”

„Mă bag și eu.” Matt a intrat în pas alături de ea.

Criminaliștii terminaseră cu casa, așa că nu s-au obosit cu mănuși. Bree a stat în bucătărie și a pivotat în cerc. „Trebuie să privim dincolo de o căutare normală a probelor criminalistice.”

„Nu știm ce căutăm.” Matt s-a încruntat. „Ar putea fi ceva la fel de mic ca o cheie de seif.”

„Să începem cu biroul de acasă.” Bree s-a întors în coridor.

S-au oprit în pragul ușii, luând în considerare întreaga cameră. Matt s-a dus la rafturi și și-a trecut mâinile peste ramă și mulaje. Apoi a început să scoată cărți și să le scuture.

Bree a tras înapoi covorul și a verificat podeaua de dedesubt. Ea a inspec-

tat și partea de dedesubt a covorului. Așa cum spusese Matt, o cheie de seif ar fi fost foarte ușor de ascuns. Au terminat biroul și au repetat inspecția amănunțită pentru restul parterului.

În garaj, s-au uitat în fiecare cutie de depozitare și în interiorul ambelor vehicule.

Nu au mai găsit nimic interesant și s-au deplasat la etajul al doilea. Câteva ore mai târziu, au ajuns în dormitorul principal. Lenjeria de pat fusese îndepărtată. Evident, salteaua fusese protejată de o husă impermeabilă, pentru că arăta ciudat de curată. Pătrate din covorul pătat de sânge fuseseră tăiate și luate ca probe de către criminaliști. Dar camera încă arăta ca o scenă dintr-un film de groază, cu covorul rămas pătat de sânge și stropi pe tetieră.

„Va trebui să acoperim toate astea înainte să o aducem pe Claire aici”, a spus Bree.

„Da. Câteva cearșafuri vor fi de ajuns.” Matt a ridicat salteaua și i-a verificat cusăturile. În timp ce era ridicată, Bree a examinat arcurile, apoi Matt a îndepărtat tetiera de perete și ea a verificat în spatele ei.

Bree s-a întors spre dulap. „Simt că ne lipsește ceva.”

„E posibil să ne înșelăm cu privire la motivul pentru care s-a întors aici. Poate că e un nenorocit bolnav care vrea să retrăiască crimele.”

Bree a tresărit. „Ar putea fi ambele variante. Doar că crimele nu par a fi acțiunile unui ucigaș la întâmplare care caută senzații tari. Se simt... intenționate.”

„Așa este”, a fost de acord Matt.

Au intrat în dressing. Matt a început cu covorul, îndepărtându-l de perete. Bree a mutat hainele și a căutat găuri în perete. Au deschis fiecare cutie, au inspectat fiecare buzunar și au verificat interiorul fiecărui pantof.

Apoi Bree s-a uitat în sus, unde un panou dreptunghiular de acces în pod era încadrat în tavan. Nu exista nicio frânghie atârnată care să indice existența unei scări de coborâre încorporate. „Era o scară în garaj?”

„Da. O aduc eu.” Matt a părăsit camera, revenind în câteva minute cu o scară cu patru trepte, pe care a așezat-o sub accesul în pod. S-a urcat, a apăsat pe panou și l-a glisat într-o parte. Și-a băgat capul și umerii în gaură. „E ceva

aici sus, dar nu sunt scânduri. S-ar putea să fiu prea greu să traversez pe jos." A coborât scara.

„Mă duc eu." Bree a urcat pe trepte și s-a ridicat prin deschizătură. Punându-și picioarele pe pereții fără rezistență care încadrau trapa de acces, și-a scos lanterna din centura de serviciu.

„Fii atentă." Matt a urcat scara în timp ce ea a început să traverseze podul. Ea și-a îndreptat lumina în spațiu. Raza a evidențiat un obiect mare în colțul îndepărtat, sub un căprior. „E ceva aici sus. Am nevoie să mă apropii."

Matt și-a vârât capul și umerii prin deschizătură. „Să nu cazi prin podea."

„Voi încerca să nu cad." Pășind de la o grindă la alta, ea și-a croit cu grijă drum prin spațiu. Când s-a apropiat, a recunoscut o prelată. Ridicând nailonul albastru împletit, a descoperit trei rucsacuri. I-a transmis descoperirea lui Matt.

„Ce e în ele?"

S-a ghemuit și s-a lovit cu capul de un căprior. A plouat cu praf, iar ea a strănutat. „Nu e loc aici sus. O să le aduc jos. Dă-mi niște lumină."

Matt și-a luminat lanterna în spațiu, astfel încât Bree să o poată pune pe a ei la loc în centura de serviciu. Apoi a făcut fotografii ale rucsacurilor din diferite unghiuri.

„Gata", a strigat ea peste umăr.

Matt și-a coborât raza pentru a ilumina grinzile. Bree și-a pus mănuși, și-a pus câte un rucsac pe fiecare umăr și l-a purtat pe al treilea de curele. Cu greutatea suplimentară a rucsacurilor, călătoria de întoarcere prin podul fără podea a fost mai precară. O grindă a scârțâit și ea s-a clătinat. A făcut o pauză pentru a-și recăpăta echilibrul, apoi a continuat să-și croiască drum din grindă în grindă. Imediat ce a ajuns la trapă, Matt a luat sacii de la ea cu o mână înmănușată și a coborât scara.

Ea a coborât.

A cărat sacii în afara dulapului și i-a așezat pe un loc liber de covor. „Nu era mult praf, dar erau acoperite, așa că cine știe de cât timp erau acolo."

Un sac era negru, altul era gri închis, iar ultimul era albastru marin. Matt a deschis fermoarul genții negre. Bree a făcut la fel cu cea gri. Ea și-a scos lanterna de la curea și a luminat-o în interiorul genții. „Văd niște haine." Le-a

dat la o parte. Dedesubt se afla o cărămidă opacă. O fărâmă de emoție a trecut prin ea, ca și cum instinctele ei ar fi știut că acel bloc va fi important. „Ce este asta?”

A băgat mâna în pungă, a ridicat una și a desprins câteva straturi de folie de plastic. O bancnotă de douăzeci de dolari s-a holbat la ea. „Sunt bani. O mulțime de bani.” Fiecare bloc era format din patru sau cinci teancuri de bancnote groase de un centimetru. Ea a răsfoit partea de sus a unui teanc și a văzut bancnote de la cinci la sute. A verificat din nou punga și a văzut un alt bloc. „Sub haine sunt blocuri de bani învelite în plastic. Ce ai găsit?”

„Același lucru în compartimentul principal.” Matt a deschis un al doilea compartiment cu fermoar. „Batoane proteice, o sticlă goală, tablete de purificare a apei, un telefon preplătit și o sticlă considerabilă de medicamente pentru tensiunea arterială.”

Geanta lui Bree era echipată la fel. S-a dus la un compartiment frontal mai mic și a scos un permis de conducere canadian. Fotografia era Claire, dar numele era *Clara Zahn*. Exista și un pașaport canadian cu același nume. „Am găsit documente canadiene pentru Claire sub un nume fals.”

„Iar acesta are un act de identitate canadian cu fotografia lui Shelly Mason și numele Shannon Zahn.”

Bree a verificat al treilea rucsac. Conținutul era același. „Celălalt nume al lui Josh Mason este Jake Zahn.”

„Dacă astea sunt false, sunt al naibii de bune.”

„Astea ar fi foarte scumpe.”

„Banii nu păreau să fie o problemă pentru Masoni.” Matt a cântărit un bloc de bani în mână. „Câți bani crezi că sunt în fiecare cărămidă?”

„Sunt bancnote amestecate. Nu avem de unde să știm sigur decât să-i numărăm. O să le lăsăm la criminalistică. Ei pot număra banii și se pot asigura că nu sunt falși. Oricum, totul trebuie să fie tamponat și prăfuit pentru amprente.” Bree a reevaluat gențile. „Acte de identitate alternative, bani, haine de schimb, mâncare, apă, medicamente esențiale. Astea sunt genți go-.”

„Da. Cine le păstrează în afară de spioni și criminali și de ce ar avea nevoie de ele o pereche de avocați?” a întrebat Matt.

Privirea lui Bree a găsit stropii de sânge de pe tetieră. „Probabil din același motiv pentru care sunt amândoi morți.”

Capitolul 12

Matt își întinse un umăr încordat pe scaunul pasagerului din SUV-ul lui Bree în timp ce aceasta conducea spre fermă. „Vei fi acasă la timp pentru ora de culcare a Kaylei.”

„Nu-mi place să pierd cina cu copiii.” Bree făcu la dreapta la un stop. „Dar ora de culcare este cumva mai rea. Nu știu cât timp va mai vrea Kayla să îi citesc. Urăsc să pierd o singură noapte.”

„Și mie îmi place o poveste bună înainte de culcare.” Ocazional, Kayla îi cerea lui Matt să-i citească. Se simțea întotdeauna ca o onoare.

Lăsaseră genții cu criminaliștii și ridicaseră telefonul lui Claire. Criminaliștii descărcaseră conținutul, dar cum Claire nu împărțea un cont cu părinții ei, Matt nu era sigur dacă informațiile ar fi fost foarte utile. El voia informațiile digitale ale lui Josh și Shelly Mason.

Bree plănuia să îi returneze telefonul adolescentei dimineață.

Telefonul lui Matt a sunat cu un mesaj vocal de la Cady. Ceva legat de laboratorul de criminalistică dădea clădirii o recepție slabă. Apelurile nu ajungeau întotdeauna la destinație.

Matt apăsă pe butonul „Play”.

Vocea lui Cady părea încordată. „Am nevoie de ajutorul tău cu ceva. Poți să treci pe aici când ai ocazia?”

A încercat să o sune înapoi, dar apelul i-a intrat în căsuța vocală. A bătut cu telefonul pe picior.

„E totul în regulă?” a întrebat Bree.

„Nu știu. Cady a cerut ajutor, dar nu reușesc să dau de ea.” A strecurat telefonul în buzunar. „Crezi că copiii se vor supăra *dacă* lipsesc de la ora de

culcare?”

„Vor înțelege. O iubesc pe Cady. Du-te s-o vezi. Nu te vei putea relaxa până nu o faci.”

„Mulțumesc.”

Câteva viraje mai târziu, ea s-a oprit la fermă. A sărutat-o, s-a urcat în Suburban-ul său și s-a îndreptat spre casa surorii sale, aflată la mică distanță.

A parcat în fața canisei din casa pe care o construise după ce împușcăturile îi încheiaseră cariera de agent. Proprietatea era imensă, cu canise, un iaz și o mulțime de hectare pentru câini de serviciu. Intenționase să antreneze câini K-9 ca o a doua carieră. Doar că sora lui umpluse canisele cu câini salvați înainte ca el să înceapă.

Familia se jucase de-a casele muzicale în ultimele luni. Cady locuise cu cei patru câini de salvare în propria ei căsuță, dar acum că Matt locuia cu Bree, era logic ca sora lui să se mute în proprietatea lui mai mare și să se ocupe de canise. Recent, Todd își închiriase locuința și se mutase aici cu ea.

Matt a ieșit din Suburban în amurgul care se stingea. Canisa a izbucnit într-o frenezie de lătrături.

Sora lui a apărut, cu o mână pe spate. Atletică și înaltă de aproape 1,80 metri în șosete, Cady purta bine sarcina.

Matt a sărutat-o pe obraz. „Arăți minunat.”

Cady a zâmbit. „Mulțumesc.”

„Ai primit rezultatele?” Matt aproape că s-a lovit pentru că a întrebat. Dacă nu erau în regulă și ea nu voia să vorbească despre asta?

„Da. Totul este în regulă.”

„Fantastic!” Ușurarea a bubuit în pieptul lui Matt.

Cady își freca stomacul, care arăta de parcă înghițise o minge de volei. „O să mă bucur când se va termina totul.”

„Știu.” El i-a bătut umărul. „Acum, cu ce te pot ajuta?”

„Două lucruri.” Ea s-a întors și s-a îndreptat spre o magazie mică, lăsând în urmă vacarmul din canisă. „Todd a transformat asta într-un coteț de carantină. Trebuia să facem schimbări cu noua boală respiratorie canină.”

„Bună idee.”

„Acum ținem toți nou-veniții aici până când sunt verificați. Am construit trei incinte separate și folosim un filtru de aer. Este tot ce putem face, având în vedere că nici măcar nu știm cum se răspândește boala.” Ea a rulat ușa glisantă, expunând un vestibul de patru pe patru cu trei uși interioare. Cady a deschis prima ușă și s-a dat la o parte. „Aruncă o privire.”

Matt și-a vârât capul în ușă. O bucată gri și blănoasă dormea pe un pat ridicat de pe podeaua de beton. Când a intrat, grumazul și-a ridicat capul. „Un cățeluș?”

„Uită-te mai de aproape.”

Matt s-a ghemuit. Cățelușul s-a ridicat, s-a întins și a căzut din pat. După membrele neregulate, a estimat că avea în jur de trei sau patru luni. Matt l-a privit cum își aranja picioarele. Ochii îi erau galben-aurii. „Ăsta nu e un câine.”

„Nu”, a spus Cady.

Cățelul a adulmecat aerul, dar nu a fugit spre el.

„Ăsta e un lup. De unde ai luat un cățeluș lup?” Matt a evaluat cățelul. Era subțire, cu blana zbârcită. „Oricine a avut acest animal nu a știut cum să aibă grijă de el.”

„Un tip îl ținea în lesă când am preluat un câine predat de proprietar. Am știut imediat că nu era un câine.”

„Tipul știa?”

„Mai întâi, a încercat să-l ascundă, apoi a spus că era un cățeluș husky siberian.” Cady și-a dat ochii peste cap, arătând clar ce credea despre povestea asta.

„Prostii.” Matt a suspinat. „Ai informațiile lui?”

„Nu a vrut să mi le dea, dar m-a lăsat să iau cățelul.” Sora lui excelase la detensionarea situațiilor și la convingerea oamenilor să renunțe la animalele pe care nu le puteau îngriji cum trebuie.

„Deci, știa că era ilegal.” Lupii erau pe cale de dispariție. Era ilegal să ții unul fără un permis special. Chiar și câinii hibrizi de lup erau ilegali în statul New York.

„Asta am crezut și eu”, a fost de acord Cady. „Mi s-a părut o situație precară, așa că nu am insistat și m-am bucurat să iau cățelul de lângă el.”

Matt a sperat că tipul nu avea alți pui de lup sau alte animale ilegale. Din păcate, comerțul cu animale exotice era în plină expansiune. „Îl poți descrie pe tip?”

Cady a dat din cap. „Avea în jur de treizeci de ani. În jur de 1,85 m, zbârlit, ras în cap. Îmbrăcat cu o cămașă mulată, blugi rupți și cizme de motociclist.” Și-a bătut antebrațul cu mâna opusă. „Avea un tatuaj cu o sabie cu trandafiri înfășurați în jurul ei.”

„Unde a fost asta?”

Cady și-a verificat telefonul și a citit o adresă.

Matt a notat-o, amintindu-și de un laborator de metamfetamină pe care Bree îl prinsese în apropiere cu câteva luni înainte. „Nu e cea mai bună zonă.”

„Știu.” Cady a dat din cap. „Nu m-am dus singură.”

Matt și-a ținut limba. Putea fi supraprotector. Cady era o femeie inteligentă. Nu-și asuma riscuri prostești. Trebuia să aibă încredere în ea, nu să o trateze ca pe un copil. Chiar dacă, pentru el, ar fi fost întotdeauna sora lui mai mică.

„Eu am adus puiul aici”, a spus ea. „Nici măcar nu știu pe cine să sun. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva.”

„Voi lua legătura cu grădina zoologică.” Matt și Bree întâlniseră animale exotice ilegale în iarna precedentă, inclusiv șerpi veninoși. Amintirea îi dădu o durere fantomatică în picior, acolo unde fusese mușcat. „Poți să-l ții până mâine?” Matt a tras ușa închisă, lăsând animalul slăbănog în pace.

„Sigur.” Cady și-a sprijinit mâinile pe burta rotunjită. „Probabil că îi este mai bine aici decât la adăpostul de animale. Cel puțin îl voi ține izolat. I-am dat apă și mâncare pentru căței. Sper că e în regulă.”

„Cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru moment. E posibil să fie un hibrid. Grădina zoologică își va da seama și sper să îi găsească o casă”, a spus Matt în timp ce ieșeau din magazie. „Mai aveai nevoie de ceva?”

„Da. Un lucru normal.”

„Bine.” Matt a urmat-o în vacarmul canisei. Ca întotdeauna, era plin de câini. Unii se agitau la ușă, disperați după atenție. Alții se furișau în spatele țarcului lor, ferindu-se de oameni. Pe Matt îl durea inima la vederea tuturor,

dar știa că sora lui lucra neobosit pentru a da fiecărui câine un cămin bun.

Cady s-a oprit în fața uneia dintre cuștile mai mari. Înăuntru, un câine înalt și slab a sărit la ușa cuștii sale.

„Ăsta e un Malinois belgian. Cum l-ai luat?”

„A fost predat de un proprietar. Tipul a văzut un film cu un câine militar belgian malinois și a vrut să aibă unul. Știi cum merge asta.”

„De obicei, nu prea bine.”

„Nu. Proprietarul nu-l putea controla deloc. Când m-am dus să-l iau, a urcat în fugă pe un perete și a ajuns pe un acoperiș de la etajul unu, ceea ce rezumă motivul pentru care proprietarul a trebuit să-l relocheze.”

„Cum l-ai dat jos?”

„L-am provocat cu o jucărie din frânghie.” Cady și-a mângâiat burta. „Cu siguranță nu urcam după el.”

„Pare serios.” Matt și câinele s-au evaluat reciproc. Matt a clipit primul. Câinele practic vibra de energie. „Are un nume?”

„Nu încă.” Gura lui Cady s-a subțiat. „Nu cred că va fi pentru cineva un animal de companie bun, Matt.”

„Probabil că nu. Acesta nu este un cartof de canapea. Este un câine de lucru.”

„Ca Greta”, a spus Cady.

Greta a avut o poveste similară. Matt îi recunoscuse potențialul și o luase de la salvare.

Un labrador din cușca alăturată s-a năpustit asupra gardului despărțitor, coada câinelui mișcându-se ca lama unui elicopter. Malinoisul a explodat într-o furie de lătrat și mârâit. Celălalt câine a dat înapoi și s-a văitat.

Ok. *Nu este prietenos cu câinii.* „Este agresiv față de oameni?”

„Nu a încercat să muște pe nimeni, dar este pregătit pentru acțiune. Are o mulțime de energie. Todd îl va duce să alerge și va vedea cum se descurcă.”

„Exercițiul îl va ajuta, dar acest tip de câine are nevoie de stimulare mentală”, a spus Matt. „Lasă-l pe Todd să alerge cu el, iar eu voi începe să lucrez și cu el. Vom vedea ce are. Este rasa potrivită. Pare inteligent. Cu siguranță nu este timid. Toate calitățile bune la un K-9 de lucru.”

„Mulțumesc.”

„Nu vă faceți griji. Dacă se descurcă, e un câștig pentru toți. K-9 de la crescătorii specializați sunt scumpi. Nu avem nimic de pierdut aici.” A sărutat-o pe obraz. „Te iubesc.”

„Și eu te iubesc.”

A condus spre casă. Kayla dormea, dar Matt s-a oprit în camera lui Luke pentru a-i spune noapte bună. Și-a schimbat hainele și a coborât la biroul de acasă.

Bree era la biroul ei, bea ceai și se uita la laptop. El a pus-o la curent cu călătoria sa la canisa.

„Am trei gânduri.” Bree a zâmbit. „Unu, mă bucur că Cady se simte bine. Doi, mi-ar plăcea un alt K-9, dar va trebui să lucrez la consiliul de supraveghere. Vom avea nevoie de bani pentru antrenament și echipament. Să sperăm că vor vedea cât de valoroasă este Greta și vor fi de acord.”

„Publicul ne-a sprijinit.”

„Este adevărat”, a spus Bree. „Strângerile noastre de fonduri K-9 au avut succes, iar Greta a îmbunătățit imaginea publică a departamentului în general. Oamenii iubesc câinii.”

„Și trei?”

Ea s-a încruntat. „Cățelul tău lup îmi amintește că am răspuns la un apel despre un aligator în Grey Lake noaptea trecută. A fost chiar înainte de apelul lui Claire la 911, așa că am uitat de el.”

„Un aligator?”

„Da. Cel care a sunat băuse, așa că nu am fost convinsă că a văzut cu adevărat unul la momentul respectiv.”

„Și acum?”

„Acum mă întreb dacă ar fi trebuit să iau apelul mai în serios.” Ea a ridicat un umăr. „Părea atât de imposibil. Încă pare.”

„Am crezut că am văzut totul, dar acesta este primul meu cățeluș lup ilegal”, a spus Matt. „Cine are nevoie de un lup ca animal de companie?”

„Oamenii sunt ciudați.” Bree a scuturat din cap.

„Oamenii sunt și proști, iar prostia este periculoasă.”

Capitolul 13

Claire a pornit pe trotuar, lăsând în urmă casa de plasament cât de repede a putut. Practic alerga, îndreptându-se spre locul de joacă aflat la câteva străzi distanță. Nu era niciun alt loc la distanță de mers pe jos.

Aerul dimineții era surprinzător de fierbinte pe fața ei, având în vedere că era încă devreme, și transpirația îi ieșea pe sub tricou. Și-a încetinit pașii. Avea un singur set de haine curate. Probabil că nu ar fi fost inteligent să îl murdărească pe ăsta.

Și-a băgat telefonul adânc în buzunarul din spate al pantalonilor scurți pe care i-i cumpărase mama adoptivă - Janice. Tricoul și adidașii din pânză erau și ei noi. Nu avusese timp să le spele aseară, iar materialul era rigid și zgârietor. Totul în casa asta era inconfortabil.

Avea nevoie de un minut. Doar un minut nenorocit. De luni seara, se simțea ca și cum ar fi fost blocată într-un coșmar. Nu, un film de groază. Ceilalți copii de la cămin nu încetau niciodată să țipe, chiar și atunci când erau fericiți. Țipaseră și țipaseră în continuu toată noaptea. Janice și-a cerut scuze și i-a oferit lui Claire dopuri de urechi. Spunea că acei copii aveau niște probleme.

Nu avem toți?

Dacă viața copiilor ar fi fost perfectă, nu ar fi fost aici, nu-i așa?

Da, restul copiilor adoptați erau mici. Cel mai mare avea șapte ani. Dar toți aveau un lucru în comun: nu aveau unde altundeva să se ducă.

Vrei să ieșim să luăm micul dejun? o întrebase soțul lui Janice. Cu ceilalți copii? Cei care țipau?

Pe naiba, nu.

Trebuia să facă ordine în ultima zi și jumătate. Nu. Nu voia să se gândească deloc la asta. Voia să se gândească la munca ei stupidă, să se pregătească pentru un nou an școlar, să-și facă griji cu privire la limba spaniolă AP și cererile de înscriere la facultate. Trebuia să fie în ultimul an anul acesta. Dar totul se schimbase.

Ea a respirat.

Viața îi fusese smulsă de sub picioare. O pată strălucitoare de furie s-a încălzit în ea. Lacrimile îi ardeau colțurile ochilor. Nu era corect. Nu făcuse nimic pentru a merita ceea ce i se întâmplase.

Claire a ocolit o curbă și a traversat strada. S-a uitat peste umăr. Nu putea vedea casa, dar nu era prea departe. Poate câteva străzi, nu că le-ar fi numărat, dar Janice o pusese să promită să nu părăsească cartierul. Unde s-ar fi dus? Nu avea mașină, iar casa era la vreo șapte mile de oraș. Ar putea merge pe jos, presupunea ea. Dar mersul pe jos până la Grey's Hollow nu ar fi rezolvat nimic.

Locul de joacă a apărut în față. Era unul mic, cu leagăne și o structură de cățărat pentru copii mici. Ea a pășit peste bordură, s-a așezat pe un leagăn și l-a învârtit în jurul său. Lanțul s-a răsucit din ce în ce mai tare, ridicând scaunul mai sus, până când ea și-a ridicat picioarele de pe pământ și l-a lăsat să se învârtă înapoi.

Când, în cele din urmă, s-a smucit înapoi în poziție, Claire și-a pus picioarele pe pământ. Amețeala se potrivea cu emoțiile ei, scăpând de sub control, lăsând-o cu un vag sentiment de greață.

S-a uitat fix la adidașii ieftini, cumpărați într-o noapte târzie, într-o vizită disperată la Walmart. Claire nu gândea limpede, dar Janice știa ce să cumpere. Avea o listă în telefon: două ținute, adidași, pijamale, periuță de dinți, câte un pachet de lenjerie intimă și șosete. De câte ori făcuse Janice această cursă nocturnă? Câți copii aprovizionase și găzduise în ultimul moment?

Câți dintre acei copii se mai întorceau vreodată acasă?

Claire nu se putea întoarce niciodată acasă. Nici măcar nu era sigură că ar fi putut intra în casa aia să-și ia lucrurile. Nu după ceea ce văzuse acolo, după ceea ce se făcuse acolo. A închis ochii, ca și cum asta ar fi putut bloca imaginile mentale. Nu. Tot acolo era.

Dacă ar fi avut o mașină, ar fi plecat noaptea trecută, cât mai departe posibil.

Să pună o mie de kilometri între ea, casă și amintirile teribile.

În schimb, își petrecuse noaptea într-un pat ciudat, cu propria sa coloană sonoră de film de groază în camera alăturată, pe care nici un dop de urechi nu o putea bloca complet, nici măcar cu perna lipită de capul ei.

Respiră adânc și își înfipse degetul în pământul de sub leagăn. Trebuia să treacă prin următorii pași. Dar mare parte din viitorul ei nu era sub controlul ei - cel puțin pentru moment. Janice i-a spus să nu se gândească la viitor, cel puțin nu pentru următoarele două zile. Erau prea multe variabile în joc pentru a face vreun plan.

Claire urma să împlinească optsprezece ani în nouă luni. Ar fi fost un adult legal care ar fi putut lua propriile decizii. Dar în dimineața asta, nu exista niciun aspect al vieții ei care să nu pară sumbru. Nu existau opțiuni bune din care să aleagă, chiar dacă deciziile erau ale ei.

Greutatea situației îi strivea pieptul până când abia mai putea respira. Transpirația îi umezea palmele și le freca de pantalonii scurți.

Sunetul unui motor a surprins-o, simțurile ei fiind ascuțite de stres. Soarele părea mai fierbinte. Nu avea telefonul la ea. De cât timp era aici? Pierduse noțiunea timpului. Ușa unei mașini s-a trântit. Piciorul ei s-a oprit din săpat. Capul i s-a ridicat brusc, ca o căprioară care simte mirosul unui prădător în vânt. Un bărbat stătea lângă un SUV de culoare închisă. Concentrarea lui asupra ei era atât de intensă încât aproape o ardea.

Claire s-a ridicat și s-a îndepărtat de leagăn, cu inima bătându-i în piept. El a pornit spre ea. Adidasul ei s-a prins într-un petic de buruieni și aproape că a căzut. Dar și-a recăpătat echilibrul cu o mână pe pământ. Îndreptându-se, s-a uitat în sus.

El se îndrepta direct spre ea. O șapcă de baseball îi umbrea ochii, dar ea îi simțea privirea ațintită asupra ei. Ar trebui să fugă. O voce din capul ei a strigat *Pleacă!*

Capitolul 14

Bree își scurse cana de cafea în timp ce parca în fața casei de plasament a lui Claire. Ea și Matt petrecuseră ore întregi scriind și revizuind rapoarte cu

o seară înainte. Documentația meticuloasă era o parte plictisitoare, dar esențială a unei investigații de succes.

Matt a coborât de pe scaunul pasagerului și i s-a alăturat la baza aleii lungi. Cartierul era liniștit și tipic suburban. Case și SUV-uri modeste și mai vechi mărgineau strada. Copaci și arbuști maturi decorau loturile de dimensiuni generoase. O dubiță stătea în fața casei cu două etaje la care fusese repartizată Claire. O plasă de baschet stătea la bordură, iar desenele copilărești cu cretă decorau trotuarul. Bree asculta după voci înalte, dar nu auzea niciuna.

O femeie de patruzeci de ani cu o coadă de cal maro a ieșit pe ușa din față. „Bună. Eu sunt Janice."

Bree s-a prezentat și l-a prezentat pe Matt. „Trebuie să vorbim cu Claire."

„A plecat la o plimbare", a spus Janice. „M-am gândit că ar fi în regulă dacă ar promite să rămână în cartier." Janice și-a răsucit mâinile. „Este în regulă, nu-i așa? Are șaptesprezece ani."

Bree a ridicat o mână pentru a calma neliniștea femeii. „E în regulă. E aproape un adult. În ce parte a plecat?"

Janice a arătat în josul străzii. „Pe acolo, spre locul de joacă. Îmi pare atât de rău pentru ea. Pare copleșită."

Bree a aruncat o privire înapoi la desenele cu cretă, care sugerau că acolo se aflau copii mai mici. „Unde sunt ceilalți copii?"

„Soțul meu i-a scos la micul dejun", a spus Janice. „Claire nu a vrut să meargă. Abia a mâncat ceva de când a ajuns aici. Am încercat să îi pregătesc micul dejun, dar a spus că nu îi este foame. Avea nevoie de puțin spațiu."

„Asta e de înțeles." Bree nu știa cum reușea fata să facă față la ceea ce trăise. Lindsay trebuia să caute o terapie pentru Claire. Avea nevoie de ajutor pentru a-și procesa trauma. Chiar dacă era aproape un adult, lui Bree tot nu-i plăcea ca fata să fie singură. Poate că Claire voia să fie singură, dar asta nu însemna că era în siguranță.

Matt scruta strada, ca și cum nici lui nu-i convenea ca Claire să fie fără supraveghere.

„Nu am mai primit niciodată o adolescentă de vârsta asta." O linie de încruntare despicase fruntea lui Janice. „De cele mai multe ori, primim copii

mai tineri. Nu suntem siguri cum să o ajutăm pe Claire, dar încercăm."

Un țipăt a străpuns aerul dimineții. Bree s-a învârtit pentru a o vedea pe Claire ieșind din spatele unui tufiș uriaș de la colțul străzii, la două străzi distanță. Venea spre ei în fugă. Bree a pornit spre ea. Matt dispăruse deja, sprintând ca un decatlonist. O siluetă dădea colțul în spatele lui Claire, clar în urmărire. Era bărbat, înalt și slab, îmbrăcat în negru și purtând o șapcă de baseball neagră. Era prea departe pentru ca Bree să vadă alte detalii. Imediat ce l-a zărit pe Matt, s-a oprit brusc, s-a învârtit și a fugit în cealaltă direcție.

Claire și Matt au trecut unul pe lângă celălalt. Fata s-a oprit când a ajuns la Bree. Fără suflare, a scos câteva cuvinte. „Omul... m-a apucat... m-a urmărit..." Gâfâind după aer, ea a făcut cu mâna în josul străzii.

Bree a gesticulat spre Janice. „Du-te înăuntru, încuie!"

A aruncat o privire peste umăr și a văzut-o pe Janice cum o împingea pe Claire în casă și trântea ușa. Apoi a fugit după Matt. Cu o mână pe microfonul de la rever, a raportat incidentul și a cerut întăriri. Primul timp estimat de sosire a fost de șapte minute.

Prea departe. Totul se va termina cu mult înainte de sosirea unei patrule.

Matt a luat-o înainte. Alergau împreună de mai multe ori pe săptămână. Deși ea nu putea ține pasul cu picioarele lui mult mai lungi, era rapidă pe picioare. Dar bărbatul pe care îl urmăreau era și el rapid și avea un avans de aproape două străzi față de ei.

Bree și-a imaginat harta cartierului de pe GPS-ul ei. În față, drumul curba spre locul de joacă. Ea a derapat într-o curbă bruscă la dreapta, de-a lungul următoarei străzi scurte, și a virat la stânga. Acum alerga paralel cu Matt, dar traseul ei era în interiorul curbei. Cu scurtătura ei, câștigase puțin teren în fața suspectului. Plămânii țipau, coapsele ardeau, ea a împins mai tare. A zărit locul de joacă de la următorul colț - un leagăn, cu un mic fort și un pod suspendat.

La următoarea intersecție, o mișcare în vederea periferică i-a atras atenția. A întors capul. Bărbatul în negru a traversat în fugă strada care se intersecta și a trecut pe lângă locul de joacă. Matt era la cincizeci de metri în spatele lui, mișcându-se în continuare cu viteză maximă, ca un fundaș cu mingea și zona de final în vizor. Dar scurtătura lui Bree dăduse roade. Ea era

mai aproape. A virat peste iarbă, îndreptându-se direct spre suspect.

Terenul de joacă se învecina cu o fâșie de conifere, dar dincolo de ele, Bree putea vedea acoperișurile caselor de pe partea cealaltă. Un alt ansamblu de locuințe. Voia să-l prindă înainte să ajungă la copaci. A inspirat și i-a dat un avertisment: „Oprește-te. Șeriful!”

El nici măcar nu s-a uitat în direcția ei, iar ea și-a păstrat respirația pentru a aspira oxigen. Se afla acum la mai puțin de 30 de metri și se apropia de el. Suspectul părea să slăbească, pașii lui erau mai slabi, mai nesiguri - mai disperați. A ocolit un aparat de cățărat, s-a împiedicat în stratul gros de așchii de lemn de sub echipament.

Bree a mai câștigat câțiva metri. Poate că nu era la fel de rapidă la start, dar avea anduranță în plus. Pașii i se lungiseră, furia alimentând-o. Acest bărbat încercase să răpească și urmărise o adolescentă. Posibil să-i fi ucis părinții și să fi tras în Zucco.

O să te prind acum, ticălosule.

Amintindu-și de împușcăturile lui Zucco, Bree își trase arma. Dar nu putea trage în spatele lui. Nu știa dacă era înarmat, iar el era încă prea departe pentru a trage cu precizie. Casele de dincolo de fâșia de copaci erau aproape și nu ar fi riscat ca un copil din cartier să primească un glonț rătăcit.

El a întors un braț. Bree a prins o sclipire de metal. A căzut la pământ când s-a auzit împușcătura. Glonțul a lovit podul fals, spărgând lemnul. O femeie a țipat. El a tras din nou. Glonțul a șuierat deasupra capului ei. Bree s-a rostogolit în spatele mini fortului. Construit din grinzi ar fi trebuit să blocheze un glonț. Cu spatele la structură, a scanat zona în căutarea țipătorului - și a lui Matt. Acesta era pe trotuar, alături de o femeie cu un copil mic și un cărucior de copii. Matt i-a adunat în spatele blocului motor al unui Jeep parcat la bordură. Apoi s-a ghemuit deasupra lor, protejându-i de asemenea cu trupul său. Bree și-a întors atenția asupra trăgătorului. S-a uitat în jurul stâlpului de lemn și și-a îndreptat arma în direcția trăgătorului, dar acesta nu era nicăieri la vedere.

Sunetul unui motor pornit se auzea în adierea vântului. Cauciucurile scârțâiau pe asfalt. Motorul trosni, apoi se stinse.

La naiba!

Fugea.

S-a strecurat din spatele structurii de joacă și a fugit spre copaci. Cu amenințarea dispărută, Matt a lăsat femeia și copiii și a ajuns-o din urmă pe Bree. Împreună, au alergat prin zece metri de vegetație tampon. Au pătruns pe strada suburbană de pe partea cealaltă la timp pentru a vedea în depărtare spatele unui SUV negru. Acesta a ieșit din zonă și a dispărut pe drum.

Bree și-a folosit microfonul de rever pentru a anunța dispeceratul. Dar agenții ei de patrulare nu erau suficient de aproape pentru a-l prinde pe trăgător.

Matt se plimba frustrat. „Ar fi trebuit să știm că va trage în noi. Exact asta a făcut când Zucco l-a urmărit. Ar fi putut să o lovească pe mama aceea sau pe unul dintre copiii ei." Se învârtea în cerc ca o pisică mare iritată în cușcă.

Bree îl lăsă să-și descarce adrenalina în timp ce ea se concentra să-și reducă ritmul cardiac și să-și recapete respirația. „Și ce am fi putut face diferit? Să nu-l urmărim deloc?"

„Nu", a spus el cu o voce îmbufnată. Nici măcar nu respira greu. A arătat spre o intersecție la mai mult de o sută de metri distanță. „Ai aflat numărul de înmatriculare al SUV-ului?"

Bree a scuturat din cap. „Prea departe. Nici măcar nu am putut fi sigură cu privire la marcă sau model. Părea să fie de mărimea unui Ford Explorer, cu siguranță negru."

Maxilarul lui Matt s-a mișcat frustrat. A continuat să pășească pe asfalt, cu ambele mâini pe cap, înjurând. Bree l-a lăsat să se descarce. Nu se înfuria prea des. Amândoi văzuseră prea multe în cariera lor de polițiști. Dar când cei vulnerabili erau atacați, iar el nu-i putea prinde pe ticăloșii responsabili...

Da, ea i-a dat un minut.

El se opri din mers. „Voi obține datele de contact ale martorului și o declarație."

În timp ce Matt se întorcea la mamă și la copiii ei, Bree a actualizat dispeceratul, solicitând unităților de patrulare să fie cu ochii în patru pe măsură ce se apropiau. Dar tot ce știau despre suspect era că era un bărbat înalt și slab, îmbrăcat în negru și conducând un SUV negru, posibil un Ford Explorer. Nu

erau suficiente informații pentru a emite un BOLO oficial.

Bree a localizat glonțul îngropat în lemnul structurii de joacă. L-a fotografiat, apoi, după ce și-a pus mănuși, l-a scos din lemn. A mers în zona în care se afla trăgătorul când a tras în ea și a localizat, de asemenea, cartușul. Cu probele împachetate și etichetate în buzunar, a trecut printre copacii veșnic verzi și a cercetat cartierul de locuințe învecinat.

O clipă mai târziu, Matt i s-a alăturat. „Pământul este prea uscat pentru urme de pași."

Bree a dat din cap spre cele patru case din fața lor. „Hai să batem la ușile alea. Poate vom avea noroc și cineva a văzut trăgătorul sau are o sonerie sau o cameră de securitate care a surprins SUV-ul."

Dar nu au avut noroc.

S-au retras la casa de adopție, iar Janice i-a lăsat să intre. În bucătărie, Claire stătea la masă, îmbrățișându-se, plângând în tăcere. Era îmbrăcată în pantaloni scurți din denim și un tricou, în locul hainelor de sport ale lui Zucco. Un scaun era tras lângă cel al lui Claire, ca și cum Janice ar fi stat aproape, încercând să o consoleze.

Bree se așeză la masă vizavi de Claire și își scoase carnețelul.

Fața lui Claire era palidă și plină de lacrimi. Arăta ca și cum ar fi slăbit de cu o zi înainte. A luat un șervețel dintr-o cutie de pe masa din fața ei și și-a șters ochii și nasul. „Îmi pare rău."

Matt s-a îndepărtat, sprijinindu-se de perete ca o sentinelă.

Bree a luat locul gol de lângă fată. „Ești bine?"

Claire a dat din cap. „Nu am plâns până nu s-a terminat totul. Acum, nu mă pot opri."

„E adrenalina", a asigurat-o Bree. „O să treacă." A scanat-o fata din nou. „Nu ai fost rănită?"

„Nu." Claire a pufnit.

S-a cocoșat pe brațele încrucișate. Janice a așezat un pahar cu apă cu gheață pe masă, la cotul lui Claire.

„Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?" a întrebat Bree.

Claire a tras aer în piept lung, tremurând. „Copiii mici au fost gălăgioși

când s-au trezit, iar eu aveam nevoie de liniște, de spațiu, știi? Am ieșit la o plimbare."

Janice plutea, mișcările ei tulburând concentrarea lui Claire.

Bree a redirecționat-o înapoi la poveste. „Unde te-ai dus, Claire?"

„La locul de joacă. Era gol. M-am așezat pe un leagăn. Îmi plăceau leagănele când eram mică." Claire făcu o pauză și își strânse mâinile.

Inima lui Bree a cedat când și-a imaginat-o pe fată, stând pe leagăn, căutând alinare într-o amintire din copilărie.

Claire a continuat. „Am fost acolo poate zece minute? Apoi a parcat un SUV. Am avut un sentiment înfiorător, ca și cum șoferul se holba la mine." A tremurat. O lacrimă i-a alunecat pe obraz și a șters-o cu vârful unui deget. După o respirație adâncă, a continuat. „Câteva minute mai târziu, el a venit spre mine." A ezitat, privirea ei întorcându-se spre interior în timp ce își amintea. „Era atât de concentrat pe mine, încât era înfricoșător. Și felul în care se îndrepta direct spre mine m-a speriat. La început, m-am simțit proastă, ca și cum probabil avea de gând să mă întrebe ceva și eu exageram din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu părinții mei. Dar nu m-am putut abține. Trebuia să mă îndepărtez de el." Ochii ei s-au mărit. „M-am ridicat și am început să plec. El m-a urmărit. Am fugit. M-a urmărit." Respirația lui Claire s-a accelerat. „M-a prins chiar înainte să ajung pe trotuar." Și-a frecat încheietura mâinii, unde un semn roșu indica apariția unei vânătăi. „M-a tras spre el. Era prea puternic. Nu am putut să mă îndepărtez." Respirația ei era întreruptă și frenetică.

„Ești în siguranță acum, Claire", a spus Bree. „Nimeni nu-ți va face rău." Claire a dat din cap, dar era aproape de hiperventilație.

Bree s-a întors spre Janice. „Ai o pungă de hârtie?"

Janice a deschis un sertar și a scos o pungă de hârtie pentru prânz.

Bree a deschis-o și i-a înmânat-o lui Claire. „Respiră în asta. Adânc și încet."

Claire a făcut-o, iar respirația i s-a echilibrat în câteva minute. A coborât punga. „L-am lăsat să mă tragă mai aproape. Apoi am lovit cât de tare am putut. L-am nimerit în coapsă. Mi-a dat drumul și a căzut în genunchi."

Probabil îl prinsese în boașe. *Bună fată.*

Claire a înghițit în sec. „Apoi am fugit cât de repede am putut. L-am auzit în spatele meu. Când am dat colțul pe strada asta, el era tot în spatele meu. Dar a încetat să mă mai urmărească când te-a văzut pe tine.” Ochii ei s-au ridicat pentru a-i întâlni pe ai lui Bree. „Era după mine. Știam asta. Îl *simțeam*. Dar de ce?” În timp ce punea întrebările, privirea îi căzu la încheietura mâinii și la semnele înroșite din jurul ei.

Hotărârea îi întări inima lui Bree. „Nu știu, dar nu-l vom mai lăsa să se apropie de tine.”

Claire nu părea convinsă.

Bree nu o învinuia. Nu se gândiseră că Claire ar putea fi o țintă, dar, în același timp, nici nu știau ce motivase crimele. „Poți să-l descrii?” Claire fusese mult mai aproape decât Bree sau Matt. Voia impresiile lui Claire, libere de contaminarea cu amintirile ei și ale lui Matt.

„Nu știu”, a plâns Claire. „Totul e confuz.”

Bree a făcut semn spre Matt. „Era mai scund sau mai înalt decât investigatorul Flynn?”

Claire s-a încruntat la el. „Un pic mai scund, dar mai slab.”

„Câți ani crezi că avea? Douăzeci de ani? Cincizeci?”

Claire și-a înclinat capul. „Nu sunt sigură. Purta o șapcă de baseball, una neagră, trasă în jos, astfel încât marginea îi umbrea jumătatea superioară a feței. Dar după forma corpului său și după felul în care se mișca, *cred* că era mai în vârstă decât mine, dar nu foarte bătrân.”

Bree a fost de acord în tăcere și a luat notițe. „Cu ce era îmbrăcat?”

„Blugi. Tricou negru. Adidași.” Claire s-a luminat. „Avea tatuaje. Unul era mare. Arăta ca un tigru.” A arătat spre bicepsul ei stâng. „Îmi amintesc asta!” Mândria i-a ridicat vocea.

Bree a notat totul. „Tatuajul este un detaliu grozav, Claire. Dar părul lui?”

„Nu sunt sigură.” Claire și-a periat o mână peste scalp. „Din cauza șepcii de baseball. Trebuie să fi fost scurt, totuși, pentru că nu am văzut niciun fir de păr ieșind.”

„Bună observație”, a spus Bree.

Matt și-a atins propria barbă scurtă. „Dar părul facial?”

Claire a scuturat din cap. „Nu cred. Dacă a avut, a fost doar puțin aspră.”

Matt a întrebat: „A purtat vreo bijuterie? Un cercel, un ceas sau un lanț?”

„Nu știu.” Claire a închis ochii pentru câteva secunde, ca și cum ar fi încercat să își imagineze agresorul. „Asta e tot ce-mi pot aminti.”

„Te-ai descurcat grozav, Claire.” Bree și-a atins carnețelul. „Toate acestea sunt informații bune.” Bree și-a răsfoit notițele. „Un bărbat adult, nu bătrân, înalt și slab, cu părul scurt. Tatuaje, inclusiv un tigru mare pe un braț. El purta purta blugi, un tricou negru și adidași. L-am văzut plecând cu un SUV negru.”

Bărbia lui Claire s-a ridicat pentru o secundă. „Mi-am amintit multe.”

Bree a dat din cap spre încheietura fetei. „Ai nevoie de niște gheață pentru asta?”

Claire a scuturat din cap. „E doar o vânătaie.”

„Anunță-mă dacă te mai doare, bine?”

„Ok.”

„Acum, scuză-ne pentru câteva minute.” Bree i-a făcut semn lui Matt. „Vreau să transmit această descriere agenților mei de eliberare condiționată.” Și fiecărui alt ofițer de poliție din zonă.

Bree și Matt au ieșit din casă.

„Nu e în siguranță aici.” Ochii lui Matt au cercetat strada.

„Nu”, a fost de acord Bree. „Îl voi suna pe asistentul ei social. Trebuie să fie mutată. Pentru moment, o vom duce înapoi la secție.”

O mașină de patrulare a parcat la bordură.

„Îl voi pune pe agent să ducă glonțul și cartușul la criminalistică.” Bree a avut o altă idee. „Îți amintești când Adam a desenat un tatuaj pentru noi?”

Matt a dat din cap. „Te gândești că poate poate face asta din nou?”

„Poate. Tatuajul descris de ea părea specific. L-aș prefera mai degrabă desenat din memoria ei decât să o bombardez cu o mie de fotografii cu tatuaje de tigri.”

„Adevărat. Asta ar putea s-o deruteze.”

Bree îi trimise fratelui ei un mesaj. „Zucco e la secție. Claire părea să o

placă. Poate o poate face să mănânce ceva. Fata pare slăbită”.

„Nu e de mirare.” Matt a luat carnețelul lui Bree. „Îl să dau în urmărire.”

Bree s-a întors la bucătărie și le-a explicat situația lui Claire și Janice.

Janice părea ușurată. „O să îți aduc o geantă pentru lucrurile tale.” A ieșit din cameră.

„Ai lucruri?” a întrebat Bree.

Claire s-a îndreptat. „Janice mi-a cumpărat niște haine, o periuță de dinți și alte chestii. A fost drăguț, dar aș prefera să am lucrurile mele. Pot să mă întorc la mine acasă și să-mi fac bagajul?”

„Nu te pot lăsa încă să intri în casă, dar dacă îmi dai o listă, o să-ți aduc lucrurile.” Bree nu era pregătită să elibereze locul crimei. Nici nu voia ca Claire să vadă locul înainte ca acesta să fie curățat complet.

„Bine. Mulțumesc.” Ochii lui Claire s-au încețoșat, dar a clipit pentru a-și îndepărta lacrimile nespuse și și-a îndreptat coloana vertebrală.

„Bine, atunci. Uite-ți telefonul înapoi.” Bree i l-a înmânat lui Claire.

„Mulțumesc. Nu m-am gândit la faptul că lipsa lui m-a făcut să mă simt mai singură.”

„Acum poți vorbi cu prietenii tăi”, a spus Bree. *Și să ceri ajutor dacă e urmărită...*

Claire se uită în altă parte. „Da.”

Avea fata prieteni apropiați? Până acum nu descoperiseră niciun prieten al Masonilor. *Au crescut-o pe Claire să fie singuratică?* Oamenii cu geamantane în pod nu aveau încredere ușor sau nu se apropiau prea mult de oameni. Ar fi putut să-i transmită acest sentiment lui Claire în subconștient, dacă nu intenționat.

„Ești bine să pleci de aici?” a întrebat Bree.

„Da. Adică, Janice e drăguță și toate cele, dar copiii mici sunt mulți. Nu puteam să stau o clipă singură.” S-a uitat în jur. „În plus, cred că mi-ar fi frică aici acum. Cine era persoana aia? Mi-a ucis părinții?”

„Nu știu, dar Lindsay îți va găsi un nou loc unde să stai.” Dar Bree se întreba și cum de bărbatul din SUV-ul negru o găsise pe Claire.

Janice a chemat-o pe Claire în spatele casei. Bree a ieșit afară pentru a o

suna pe Lindsay și a o pune la curent.

„Nu știu unde să o duc astăzi”, a spus Lindsay. „Lasă-mă să dau niște telefoane. O să te sun eu înapoi.”

„O să o duc la secție. Cu siguranță va fi în siguranță acolo până găsești un loc de plasament.”

Când Claire a reapărut cu un sac de gunoi plin de haine, Matt a luat sacul și l-a dus la SUV. „Mass-media este aici.”

„Deja?” A întrebat Bree.

Matt le-a blocat vederea asupra lui Claire cu trupul său în timp ce aceasta se strecura pe bancheta din spate a SUV-ului.

Bree a condus până la secția șerifului. Când au ajuns în parcare, Claire și-a ridicat privirea de la telefonul la care se uitase tot drumul. Părea pierdută.

Părerea de rău se umfla în pieptul lui Bree. Rezolvarea crimelor Masonilor era cel mai bun mod de a o ține pe Claire în siguranță.

Capitolul 15

Matt a scanat lotul secției șerifului. Era gol, cu excepția mașinilor de patrulare.

Intrată pe ușa din spate, Bree o chemă pe Zucco, care lucra la un cubicul din camera echipei. „Așezați-o pe Claire într-o sală de interviuri.” Îndepărtându-se de Claire, și-a coborât vocea. „Nu o lăsa să vadă în interiorul sălii de conferințe.”

„Da, doamnă.” Zucco i-a făcut semn lui Claire să o urmeze. „Ți-e foame?”

Au dispărut pe coridor.

„Sala de conferințe în zece minute”, a spus Bree, mergând spre biroul ei.

Matt a luat o cafea în sala de pauză, apoi l-a sunat pe directorul grădinii zoologice, care a promis să trimită pe cineva să ia puiul de lup. Îl vor evalua și

vor face tot posibilul să îl plaseze. Matt i-a mulțumit, a sunat-o pe Cady și a pus-o la curent.

Câteva minute mai târziu, și-a dus cafeaua în sala de conferințe. Bree a sosit, strângându-și propria cană aburindă. A închis ușa ferm în urma ei.

Todd își studia laptopul.

„Unde suntem?" a întrebat Bree, așezându-se pe un scaun și ținându-și cafeaua cu ambele mâini.

Todd a derulat prin notițele sale. „Am primit înregistrările telefonice și financiare ale Masonilor. Voi începe să le analizez astăzi. Aproape am terminat cu chestionarea în cartier. Mai sunt câteva case unde locuitorii nu erau acasă."

„Ați reușit să descoperiți numele firmei de curățenie?" a întrebat Matt.

„Nu", a spus Todd. „Și până acum, nimeni în afară de doamna Haverford nu a văzut nimic remarcabil. Am verificat numărul de înmatriculare pe care l-a notat." A scos o fotografie tipărită din dosarul de la cotul lui. „Vehiculul pe care l-a fotografiat a fost un Ford Explorer de culoare închisă. Lumina nu este optimă, dar pare să fie albastru închis sau negru. Stilul caroseriei, grila și farurile corespund modelelor construite între 2011 și 2019. Numărul de înmatriculare pe care ni l-a dat aparține unui Ford Explorer 2020 gri înregistrat pe numele Gloriei Klein din Scarlet Falls."

„Griul și negrul ar putea fi confundate dacă griul este o nuanță mai închisă. Cât de diferite sunt modelele?" a întrebat Bree.

Todd și-a învârtit computerul pentru a afișa fotografii ale celor două vehicule unul lângă unul lângă altul.

Matt le-a comparat cu fotografia pe care o făcuse doamna Haverford.

„Forma grilei vehiculului parcat în fața casei Masonilor pare să fie cu siguranță un model din gama de caroserii 2011-2019."

„Va trebui să mergem până acolo și să vorbim cu ea." Matt prefera oricum să vadă cu ochii lui proprietarul, vehiculul și plăcuța de înmatriculare. Era prea ușor să mintă la telefon.

A scris o notă lângă fotografia prinsă: *Discrepanță în numărul de înmatriculare?*

Bree își lăsă cana jos cu *o bufnitură*. „Claire a spus că bărbatul care a

urmărit-o conducea un SUV, dar nu știa ce fel.”

Toți au tăcut câteva secunde.

„Gloria Klein are șaptezeci și patru de ani”, a spus Todd. Au mai trecut câteva bătăi de inimă de tăcere.

Lui Matt îi era greu să-și imagineze o femeie de șaptezeci și patru de ani comițând o dublă crimă brutală, dar văzuse lucruri mai ciudate. „Nu-ți trebuie putere să apeși pe trăgaci.”

Bree se ridică. „Altcineva ar fi putut folosi mașina ei. Un vecin, un fiu sau un nepot...”

Matt a subliniat cuvintele *Ford Explorer de culoare închisă*. A astupat markerul și l-a așezat pe pervaz. „Să mergem să aflăm dacă Gloria Klein este sau cunoaște criminalul nostru.”

La ieșirea din secție, Bree se opri să vorbească cu Zucco. „Scoate fotografii de la locul crimei. Dacă Claire este bine, pune-o să se uite prin ele să vadă dacă lipsește ceva din casă. Asigură-te că niciuna dintre fotografii nu include cadavre sau sânge. Nu o voi mai supune pe Claire la vederea părinților ei morți. Va fi destul de rău dacă cazul va ajunge la proces. Va trebui să retrăiască întreaga traumă.”

„Da, doamnă”, a spus Zucco.

„De asemenea, fratele meu va veni să o ajute să-și amintească tatuajul pe care l-a văzut pe bărbatul care a urmărit-o. Dacă nu mă întorc, aș vrea să supraveghezi tu.”

***

Douăzeci de minute mai târziu, Matt se afla pe scaunul pasagerului din SUV-ul lui Bree, verificând dosarul auto al Gloriei Klein. „Anul trecut, doamna Klein a primit două amenzi pentru împiedicarea fluidizării traficului.” Se uită la Bree. „Conducea cu 32 de mile pe oră pe autostradă.”

„Oh, Doamne.”

„Da. Nu are alte încălcări în cazierul auto și nu are cazier judiciar. Casa

ei este înregistrată doar pe numele ei. Ea este pe Facebook, dar nu alte social media. Nu menționează soțul nicăieri. Ea postează despre nepoții ei, dar singurele fotografii de pe profilul ei sunt poze cu pisica ei."

„Ei bine, iată-ne. Hai s-o întrebăm." Bree a intrat într-un ansamblu de peste cincizeci și cinci de case mici. Cartierul părea bine întreținut, dar nu era nici pe departe elegant. Parcarea era într-o parcare comună. Spațiul numerotat din fața unității doamnei Klein era gol.

Matt a scanat stâlpii de iluminat. „Nu văd nicio cameră de supraveghere."

Bree a raportat locația lor la dispecerat și a întors microfonul radio în suportul său. „Vezi un Ford Explorer gri?"

„Nu." El a coborât din vehicul.

Au mers la ușa din față a unității doamnei Klein și au bătut. „Nu există cameră pentru sonerie", a observat Matt.

Ușa s-a deschis într-o crăpătură. Prin spațiul de șase centimetri permis de lanțul de securitate, un ochi reumatizat i-a luat în vizor. „Ce doriți?"

„Gloria Klein?" a întrebat Bree.

„Da." Doamna Klein părea suspicioasă.

Bree le-a făcut cunoștință. „Am dori să vă punem câteva întrebări." „De unde știu că sunteți cine spuneți că sunteți?"

Bree și-a prezentat insigna, s-a dat la o parte și a făcut cu mâna către SUV-ul oficial din spatele lor.

Din spatele ușii, doamna Klein a luat în derâdere insigna, apoi s-a uitat peste umărul lui Bree. „Cred că SUV-ul pare legal."

Bree a ridicat ambele palme.

Lanțul a răzbit pe partea cealaltă a ușii, iar aceasta s-a deschis.

„Puteți intra." Doamna Klein a făcut un pas înapoi și le-a făcut semn să intre. Era o femeie înaltă, subțire, cu părul alb strâns într-o coadă de cal. În ciuda căldurii toride, purta un pulover - și un plasture pe ochi. Singurul ei ochi bun îi privea încruntat. O pisică tabby de mărimea unui porc burtos îi ignora din patul de pe pervazul ferestrei.

Așteptându-se la aer condiționat, Matt a fost dezamăgit că în casă erau aproximativ 32 de grade.

„Îmi pare rău pentru suspiciune. Am citit o știre despre hoți care se dau drept polițiști. Nu poți fi niciodată prea atent." Doamna Klein i-a condus înapoi la o bucătărie mică. „Este ceai."

„Nu, doamnă, dar vă mulțumesc pentru ofertă." Bree s-a dat la o parte pentru ca Matt să poată intra în cameră.

„Vă rog să luați loc." Doamna Klein s-a așezat la o mică masă rotundă din sticlă. „Am fost operată ieri de cataractă și sunt încă puțin obosită."

Bree și Matt s-au lăsat obedienți pe scaune.

Doamna Klein și-a înfășurat mâinile în jurul unei căni. Un șnur de pliculeț de ceai și o etichetă atârnau de-a lungul cești. „Acum, ce-l aduce pe șerif la ușa mea?"

„Dețineți un Ford Explorer gri?" a întrebat Bree.

„Da." Doamna Klein a dat din cap.

Bree și-a încrucișat mâinile. „Unde este vehiculul în prezent?"

„De ce?" A întrebat doamna Klein.

„Avem motive să credem că vehiculul ar fi putut fi la locul unei crime luni seara."

Doamna Klein a scuturat din cap. „Ei bine, asta nu este posibil."

„Dacă nu l-ați condus dumneavoastră, există altcineva care ar fi putut să o facă?" a întrebat Bree.

„Nu. E la atelier. Am dat cu spatele într-o cutie poștală." S-a înroșit de rușine, apoi și-a bătut tâmpla lângă plasturele de la ochi și a clătinat din cap. „Cataracta asta s-a agravat foarte repede."

„De cât timp este vehiculul în atelier?" a întrebat Bree.

Doamna Klein a întins mâna după un calendar de hârtie. „L-am lăsat joia trecută."

Bree s-a încruntat. „Aveți o chitanță?"

„Am o estimare. Este datată." Doamna Klein a întins mâna în spatele ei și a deschis un sertar. A scos o bucată de hârtie împăturită și i-a înmânat-o lui Bree.

Matt s-a uitat peste umărul lui Bree și a citit estimarea pentru repararea caroseriei unui Ford Explorer.

„Pot să fac o poză la asta?” a întrebat Bree.

„Poți să faci o copie dacă vrei.” Doamna Klein a arătat spre ușă. „Există o imprimantă în biroul meu de acasă. Servește-te singur.”

Matt a dus hârtia într-un birou de acasă înghesuit și a făcut o copie la imprimantă/scanner/copiator.

A auzit vocea lui Bree din cealaltă parte a holului. „Aveți o fotografie a vehiculului?”

„Am zeci de fotografii și o înregistrare video”, a spus doamna Klein. „Atelierul de caroserie a înregistrat bine daunele înainte de a-mi da o estimare.”

Matt s-a întors la bucătărie. Bree și doamna Klein erau aplecate asupra telefonului femeii. Bree a ridicat privirea. „Vreți să-mi trimiteți pe e-mail una dintre fotografiile alea?” Ea și-a așezat cartea de vizită pe masă.

„Desigur.” Doamna Klein a bătut cu degetele mari pe ecranul telefonului cu viteza unei adolescente. „Gata. Oricine a spus că mi-a văzut vehiculul s-a înșelat clar.”

Bree a spus: „Mulțumesc pentru timpul acordat.”

Au părăsit casa sufocantă. Matt și-a tras de gulerul tricoului polo, lăsând aerul proaspăt să-i atingă pielea transpirată. „Urmează magazinul de caroserii?”

„Da. Putem trece pe acolo pe drumul de întoarcere.” Bree a pornit motorul. „Vrei să compari fotografiile Explorer-ului doamnei Klein cu cea pe care a făcut-o doamna Haverford pe strada Masonilor? Este același vehicul?”

„Greu de spus. Poate. Culoarea vehiculului doamnei Klein este un gri închis metalizat. Lumina din fotografia doamnei Haverford nu este foarte bună, așa că culoarea și detaliile sunt greu de văzut.”

Matt a introdus adresa din chitanța de la caroserie în GPS. Au condus pe un drum lung de țară și au trecut pe lângă ieșirea spre parcul și rampa publică pentru bărci Grey Lake. Un kilometru mai târziu, Bree a virat pe Bolton Road. Au trecut pe lângă o livadă și o fermă care păreau abandonate, apoi au condus încă un kilometru până la atelierul de reparații auto Like New. Au intrat în

birou. Un angajat în salopetă albastru marin s-a apropiat de tejghea - Calvin, conform ecusonului său - și a privit uniforma lui Bree. Avea în jur de douăzeci și ceva de ani, slab, cu pielea palidă, palidă a cuiva care nu ieșea niciodată afară. Transpirația îi izbucni pe fruntea palidă.

Suspiciunea a străbătut ceafa lui Matt.

Bree i-a prezentat și a întrebat de manager. Calvin nu a pierdut timpul și s-a grăbit să intre în spate. Când managerul a ieșit, Matt a observat că Calvin nu era cu el.

Managerul era un bărbat solid, în jur de cincizeci de ani. „Sunt Stan Padilla. Pot să vă ajut cu ceva?"

„Căutăm un vehicul." Bree i-a dat detaliile.

„Da." El a dat din cap. „Explorer-ul doamnei Klein. Am scos câteva lovituri pentru ea și am înlocuit lentila unui stop."

„Ați reparat-o deja?" a întrebat Bree.

Stan a ridicat din umeri. „Nici măcar nu a fost nevoie să revopsim. O așteptăm pe doamna Klein să își ridice mașina. Pot să întreb care este problema?"

„Urmărim un caz", a spus Bree cu o voce dezinvoltă. „Îmi place să bifez toate punctele."

Matt s-a dus la fereastră și a aruncat o privire afară. Calvin se urca într-un vechi Ford Fusion alb. Își scosese salopeta. Matt a încercat să se uite la bicepșii lui, dar Calvin s-a strecurat prea repede în mașină. Matt nu i-a putut vedea brațul stâng. Și-a notat numărul de înmatriculare când tipul a ieșit din parcare. Când Matt se întoarse, Bree îl întreba pe Stan când se terminaseră lucrările la Explorer-ul doamnei Klein.

„Vineri." Stan a ridicat din umeri. „Cum am spus, nu a durat mult. Pagubele au fost minore."

„Am vrea să vedem vehiculul", a spus Bree.

„Ok." Stan a folosit un ton *de nu am timp pentru asta*. „E în spate." I-a condus pe un hol îngust și a ieșit pe ușa din spate. Un gard din sârmă ghimpată înalt de opt picioare înconjura o mică parcare. Un Ford Explorer gri închis metalic era parcat în spate. Bree a fotografiat vehiculul. Matt a făcut un cerc în

jurul lui. Ambele plăcuțe de înmatriculare erau atașate.

„Aveți camere de supraveghere pe acest teren?” a întrebat Bree.

„În mod normal, avem”. Stan a arătat spre o cameră montată pe spatele clădirii. „Dar avem probleme cu bateria. Compania vine mâine să instaleze un încărcător solar.”

Bree s-a holbat la el. „Aveți filmări pentru weekendul trecut?”

Stan a scuturat din cap. „Nu. Îmi pare rău. Ținem poarta încuiată.” A făcut semn spre o poartă dublă mare, asigurată de un lanț gros și un lacăt greu. „Lucrez aici de unsprezece ani și nu am avut niciodată o problemă cu furtul sau vandalismul.”

„Mulțumesc pentru timpul acordat.” Bree se întoarse și îi conduse înapoi prin birou până la ușa din față. „Unde s-a dus Calvin?”

Stan s-a încruntat. „La prânz.”

„Cam devreme, nu-i așa?” a întrebat Matt.

„Îi era foame.” Stan nu a clipit.

Matt și Bree au părăsit biroul. Înapoi în mașină, ea s-a întors spre Matt.

„Ai luat numărul de înmatriculare al lui Calvin?”

„Mă știi.” Matt a folosit computerul de bord. „Stan Padilla nu are cazier și nimic mai mult decât o amendă de parcare pe permis.”

„Dar Calvin?”

„Calvin Wakefield are douăzeci și șapte de ani. Acum șase ani, a făcut trei luni în închisoarea din comitat pentru furt minor și vandalism.”

„Asta e tot?” a întrebat Bree.

„Da.”

„Hm. Ar fi avut douăzeci și unu de ani.” Ea a privit pe fereastră pentru o secundă. „Ar trebui să vorbim cu el?”

„Nu poate face rău. Fără supraveghere video, nu știm dacă vehiculul și/sau permisul său au fost de fapt la magazin luni seara.” Matt a simțit că Calvin nu se va întoarce în timp ce ei erau parcați în parcare. Și-a scos telefonul și a deschis aplicația de hartă. „Singurul magazin alimentar din apropiere este un Burger King la o milă mai jos. Este aceeași direcție în care a plecat Calvin.”

Bree a ieșit cu spatele din loc și a condus spre Burger King. „Să vedem

dacă e acolo.”

Două minute mai târziu, Matt a scanat parcarea și a zărit Fusion-ul lui Calvin lângă ușă. „Uite mașina lui.”

Bree a parcat în spatele unei dubițe, unde Calvin nu ar fi văzut mașina șerifului. Apoi au intrat. Calvin stătea într-o cabină, dând scroll pe telefon. Mânecile tricoului îi arătau clar bicepșii fără tatuaje. Pe tava din fața lui se afla un ambalaj de mâncare gol. A bătut pe telefon, apoi s-a ridicat.

„Bună, Calvin.” Matt a alunecat în cabina de lângă Calvin, forțându-l să se dea mai încolo.

„Hei!” Calvin a protestat, lăsându-și fundul pe banca de vinil.

Bree a luat locul vizavi de el. „Am vrut să-ți mai punem câteva întrebări.”

Calvin părea că avea de gând să vomite mâncarea în timp ce își întorcea telefonul cu fața în jos.

„Ți-a trimis Stan mesaj să-ți spună că am plecat?” a ghicit Matt.

Calvin a pălit. „Ce dorești?” Făcea un efort clar să se calmeze, dar vocea îi era un pic prea ridicată.

„Mașina doamnei Klein a fost la magazin luni seara?” Matt și-a sprijinit un cot pe masă și s-a răsucit pe o parte ca să stea cu fața la el.

„Da.” Calvin și-a limpezit gâtul. „Adică, da.”

Bree și-a sprijinit ambele antebrațe pe masă. „Dar plăcuțele de înmatriculare de la mașina ei? Erau la magazin luni seara?”

Sprâncenele lui Calvin s-au încruntat. „Uh, da?”

„Ești sigur?” Matt a insistat.

Calvin părea confuz. „Nu înțeleg ce întrebați.”

„Știm despre dosarul tău”, a spus Bree.

El a devenit de la palid la cenușiu. „Orice credeți că am făcut, nu am făcut-o.”

„De ce ai fost la închisoare timp de trei luni pentru mic furt și vandalism?” a întrebat Matt.

Ochii lui Calvin s-au umezit. „Am furat un porc.”

„Un porc?” a repetat Bree, ca și cum nu l-ar fi auzit corect.

„Da.” Calvin a suspinat greu. „A fost o farsă stupidă. Eu și amicul meu

beam bere într-o seară. Eddy se plângea de tatăl lui vitreg. Tipul e un cretin total." Privirea lui s-a îndreptat spre Bree. „Îmi pare rău."

Bree a dat din cap în semn de acceptare a scuzelor și a ridicat o mână în aer, făcându-i semn să continue.

„Avea un Camaro vechi pe care îl restaura. Eddy l-a zgâriat din greșeală mergând prin garaj, iar tatăl său vitreg l-a dat afară din casă. Ne-am gândit că ar fi amuzant să punem un porc în garaj cu Camaro."

Un adevărat moment *„ține-mi berea"*.

Calvin a continuat. „Dar porcul a făcut o grămadă de daune garajului și mașinii, iar tatăl vitreg al lui Eddy a depus plângere." Privirea lui s-a fixat pe Bree. „Tatăl vitreg al lui Eddy era agent."

Bree s-a așezat pe spate. „L-a trimis și pe Eddy la închisoare?"

Calvin a dat din cap.

„Care e numele tatălui vitreg al lui Eddy?" a întrebat Bree.

Calvin a dat înapoi. „Nu. Nu vreau să îl implic. Nu pot să intru din nou în belele. Avocatul a spus că, peste câțiva ani, pot obține sigilarea cazierului dacă nu mai intru în belele." Ochii lui au luat-o razna. O venă din gât îi pulsa. „Nu mă voi întoarce la închisoare. Niciodată. O să mă sinucid mai întâi."

Matt nu voia să se gândească la ce i se întâmplase lui Calvin în închisoare. „Ok." Bree a ridicat ambele mâini, cu palmele în afară. „E în regulă. Am înțeles. Nu eram șerif atunci. Nu am fost implicată."

Calvin a expirat, dar încă părea că își va pierde prânzul.

Matt se gândi la Stan, care în mod clar avea grijă de Calvin. „Stan știe despre asta?"

„Da. Este unchiul meu", a recunoscut Calvin. „El a plătit avocatul, dar nu m-a putut ține departe de închisoare. Tatăl vitreg al lui Eddy a vrut să ne facă să plătim."

Nemernic.

„Mă bucur că ai pe cineva de partea ta." Bree s-a ridicat. „Mulțumesc că ai vorbit cu noi."

Au alunecat afară din cabină. Calvin și-a aruncat gunoiul și a ieșit grăbit din restaurant.

„Ei bine, mă simt de rahat în sute de feluri”, a spus Bree.

„La fel.” Matt i-a ținut ușa.

În SUV, a săpat mai adânc în dosarul lui Calvin. „Se pare că agentul care l-a arestat a fost Schneider. L-am cunoscut. Calvin are dreptate. A fost un nemernic total.”

„A părăsit departamentul când am fost numită șerif.” Bree s-a îndreptat spre secție.

„Cunoscându-l pe Schneider, nu a vrut să lucreze pentru o femeie șerif. Voia să rămână în clubul băieților buni de altădată.”

Bree îi aruncă o privire. „Bine că am scăpat de el atunci. Am presupus că îmi era mai bine fără cineva care a demisionat pentru că eu am fost numită în funcție.”

Matt a pufnit. „L-ai fi concediat în mai puțin de o lună.”

Bree și-a câștigat respectul pe care îl dobândise de la agenții ei. Își făcea treaba cu onestitate și compasiune, dar, de asemenea, nu înghițea rahaturi de la nimeni. Oamenii confundau adesea bunătatea cu slăbiciunea, ceea ce era o prostie. În meseria ei, putea fi mai ușor să nu-ți pese. A fi amabil necesita adesea mai mult efort.

„Și acum ce facem?” A întrebat Matt.

Bree a călcat pe accelerație. „Nu-l exclud complet pe Calvin. El a avut acces la vehicul. Ar fi putut să-l împrumute sau pur și simplu să folosească plăcuțele de înmatriculare. Dar atelierul auto are și alți angajați. De altfel, oricine ar fi putut să escaladeze gardul și să împrumute plăcuțele. Sau doamna Haverford a notat greșit numerele. Ar trebui să continuăm să căutăm o altă legătură între Calvin sau atelierul auto și Masoni.”

„Calvin nu are un tatuaj. El nu este omul care a urmărit-o pe Claire și a tras în noi.”

„De acord, dar el este încă pe listă ca potențial complice, dar va merge în partea de jos a listei.”

„Avem doi oameni morți și se pare că martorul nostru adolescent ar putea fi următoarea țintă.”

Capitolul 16

Cu fotografii ale interiorului casei Masonilor în mână, Renata a studiat panoul cu crime din sala de conferințe. De obicei, era în patrulare și nu avea ocazia să ajute la investigații, cu excepția activităților periferice, cum ar fi să bată la uși, să facă verificări și să dea telefoane. Chiar și în NYPD, ea fusese pe stradă în cea mai mare parte a timpului. A scanat fotografiile prinse, săgețile și cercurile desenate de mână, listele de note punctuale despre caz.

Mișto.

Renata a ieșit din cameră, închizând ușa în urma ei. Nu voia ca Claire să vadă din greșeală ceva acolo. Apoi a cărat fotografiile pe hol până în sala de interviuri unde aștepta Claire.

S-a așezat vizavi de fată și a așezat teancul de fotografii în fața ei, cu fața în jos. „Ești în regulă să te uiți prin astea?”

Claire a dat din cap, dar ochii ei păreau nesiguri. „Vreau să ajut la prinderea celui care mi-a ucis părinții.” Și-a băgat niște păr după ureche. „Dacă ajut, simt că voi prelua controlul, controlul care mi-a fost luat.” A închis ochii și a tras o singură gură de aer înainte de a întâlni din nou privirea Renatei. „Toată viața mea s-a dus.”

„Știu și îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta.” Renata înțelegea nevoia de a participa activ. Era unul dintre motivele pentru care devenise polițistă. Nu putea să stea deoparte și să privească. Trebuia să facă ceva. A atins teancul de fotografii. „Caută lucruri care lipsesc sau ceva care nu arată bine.”

În următoarele douăzeci de minute, Claire a amestecat în tăcere fotografiile. Fiecare i-a adus o nouă expresie pe față: durere, teamă, dor, tristețe, furie. A acoperit toată gama.

S-a oprit asupra a două fotografii și și-a așezat vârful degetului pe poza de pe noptieră cu tatăl ei. Cadavrul tatălui ei nu fusese la vedere. „Ceasul tatei este mereu pe noptieră. Mama i l-a cumpărat pentru Crăciun acum doi ani. Am fost cu ea să-l cumpere. Era scump.”

„Cât de scump?”

„Peste opt mii de dolari.”

„Știi ce fel de ceas era?” Renata a luat un carnețel și un pix din centrul mesei.

„Un Tag ceva.”

„Tag Heuer?”

„Asta e.”

„Poți să-l descrii?” a întrebat Renata.

Claire a mângâiat fotografia aproape cu dragoste. „Era argintiu și negru, cu aspect voluminos, cu trei fețe mici și rotunde pe fața cea mare, dacă înțelegi ce vreau să spun.”

„Știu.” Renata a luat notițe.

Claire s-a încruntat din nou la fotografie. „Nici agrafa lui de bani nu este acolo.”

„Avea de obicei mulți bani la el?” a întrebat Renata.

„Nu cred că era mult, dar întotdeauna avea ceva în el.”

Renata a scris *sumă necunoscută de bani și clip de bani.*

„Mai este ceva care iese în evidență ca fiind absent?”

Claire a trecut la o fotografie a sertarului cu bijuterii al mamei sale. „Nu văd brățara de tenis a mamei.”

„Ai idee cât valora?”

„Nu. Ea a avut-o înaintea mea. Cred că a fost un cadou pentru prima lor aniversare.”

„Diamante?” A întrebat Renata.

„Cred”, a spus Claire. „O ținea într-o cutie Tiffany. Brățara era preferata ei. O purta tot timpul. Stai. Uneori o lăsa pe noptieră dacă avea de gând să o poarte din nou a doua zi.” S-a întors la o altă fotografie. „Eu tot nu văd.”

Doamna Mason arăta ca un fel de femeie Tiffany.

Claire a îndepărtat brusc fotografiile. „Asta e tot.”

„OK. Te-ai descurcat bine, Claire. Aceste informații vor fi de ajutor.”

Claire a dat din cap și s-a uitat în altă parte, ca și cum nu ar mai fi putut suporta nici o secundă vederea fotografiilor. Renata le-a adunat și le-a așezat departe de ochii ei într-un dosar. „Pot face ceva pentru tine?”

Claire a scuturat din cap.

„Vrei să te las un minut?”

„Ai putea?”

„Da, sigur.” Renata s-a ridicat. „Ce-ar fi să ne aduc ceva de mâncare?”

„Nu mi-e foame.”

„Ce zici de o Coca-Cola sau ceva?”

„Ok.” Răspunsul lui Claire a fost fără ton.

Renata a luat dosarul cu poze și a ieșit din cameră. Când a închis ușa în urma ei, a văzut-o pe Claire sprijinindu-și coatele pe masă și odihnindu-și fața în mâini. *Probabil că era epuizată.*

Renata s-a oprit la biroul lui Marge. „Trebuie să o hrănesc pe Claire, dar ea spune că nu îi este foame.”

„Lasă în seama mea”, a spus Marge și a ridicat receptorul.

Dacă a existat vreodată o femeie mai eficientă, Renata nu o cunoscuse.

A luat două Cola și niște covrigei de la automatele din sala de pauză. Fata avea nevoie de un minut, dar Renata îi promisese că o va dădăci. Nu și-ar fi neglijat datoria. Bătu ușor în ușă înainte de a intra.

Când Claire și-a ridicat capul, ochii îi erau mai limpezi. Renata a așezat gustarea. Claire a deschis Coca-Cola, dar a ignorat covrigii. Renata se lăsă pe un scaun și își deschise propria Cola.

Un minut mai târziu, Marge a intrat. În urma ei se afla un bărbat înalt și zvelt, îmbrăcat în blugi pătați cu vopsea și un tricou. Până și adidașii lui erau pătați de culoare. Superficial, Renata a admirat felul în care talia îi atârna pe șoldurile slabe și părul răvășit care îi atârna pe frunte. Avea la el un caiet de schițe și o cutie de creioane colorate.

La naiba. De ce îi plăceau tipii nepotriviți? De ce nu era atrasă de oamenii de afaceri curați și de succes? Nuuuu. Întotdeauna băieții răi pentru ea. Odată, o prietenă i-a aranjat o întâlnire cu un bancher. Arăta bine, angajat, personalitate plăcută.

Zero scântei.

În schimb, s-a cuplat cu chitaristul principal al unei trupe. Sexul a fost în afara graficelor, dar a contribuit el la chirie? Nope. Plătit pentru mese? Nu din

nou. El a rămasde la ea timp de șase luni înainte de a-l da afară în cele din urmă, după ce a venit acasă din tura de noapte și i-a găsit prietenii leșinați prin tot apartamentul ei. Trăseseră cocaină în bucătăria ei în timp ce ea era în patrulare. Cineva vomitase în chiuveta ei. Ea nu a putut decide dacă el ar a fost curajos sau prost. Probabil un pic din amândouă. Fanii trupei îl convinseseră că era darul universului pentru femei.

Înainte de chitarist, ea se întâlnise cu un actor aspirant. Aceea fusese o relație strălucitoare. Arsese la o mie de grade pentru aproximativ patruzeci și cinci de secunde.

Poate că avea nevoie de unul dintre acei peștitori de la televizor pentru că avea cele mai proaste gusturi în materie de bărbați.

Își smulse privirea în sus, ceea ce nu ajută, pentru că... ochii aceia.

Trebuia să iasă mai mult. Când fusese ultima dată când avusese o întâlnire? Nu de când se mutase aici. A fost prea ocupată să lucreze și să aibă grijă de mama ei. Dacă nu plătea facturi, își făcea griji pentru plata lor.

Marge făcu un gest. „Agent Zucco, acesta este fratele șerifului, Adam Taggert."

„Hei." El și-a băgat caietul de schițe sub braț și i-a întins o mână. Fratele șefei ei? *Revino-ți, fată*. El era în afara limitelor. Atât de departe.

Practic pe altă planetă.

„Adam este un artist. A mai ajutat cu amintirile martorilor."

Adam clătină din cap. „Bree s-a gândit că aș putea ajuta pe cineva să-și amintească un tatuaj."

„Da", a spus Renata. Un artist? Da. Perfect. Măcar o dată, i-ar fi plăcut să creadă că un tip cu un loc de muncă stabil era sexy. Acesta era motivul pentru care folosea aplicațiile de întâlniri, pentru a se asigura că fiecare bărbat cu care se întâlnea avea o slujbă adevărată. Gata cu artiștii-vedetă pentru ea. A făcut un gest către Claire și a prezentat-o.

Claire i-a făcut un semn timid cu mâna.

El s-a așezat lângă Renata, vizavi de Claire, și a așezat creioanele pe masă. S-a lăsat pe spate, și-a încrucișat picioarele și și-a echilibrat caietul de schițe pe genunchi.

„Am comandat sandvișuri. Ar trebui să fie livrate într-un minut”. Marge s-a uitat de la Renata la Adam.

„Mulțumesc, Marge”, a spus Renata.

Marge a ieșit, închizând ușa în urma ei. Piciorul Renatei a bătut sub masă.

Adam a ales un creion negru din cutie.

„Ce să fac?” a întrebat Claire.

El s-a aplecat pe spate și a ridicat caietul de schițe astfel încât ea să nu poată vedea pagina. „Spune-mi ce-ți amintești. Unde era tatuajul?”

„Pe brațul lui.” Claire și-a flexat bicepsul și a arătat.

„Cât de mare era brațul lui?” a întrebat Adam.

„Nu știu.” Claire și-a strâns și desfăcut degetele pe masă.

Adam și-a ridicat și și-a flexat propriul braț. Pentru un bărbat slab, avea niște bicepși frumoși. „Mai mari sau mai mici decât ai mei?”

„Cam la fel”, a spus Claire. „Așa cred.”

Adam a înclinat capul și a așteptat. Ochii lui nobili păreau să-și schimbe culoarea în timp ce Renata se holba. De chihlimbar sau verzi? Hazel. Fii calmă. Nu te mai holba.

„Încearcă să închizi ochii”, a sugerat Adam. „Și respiră. Nu e niciun dezavantaj să încerci asta. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să nu găsim nimic, iar eu să primesc un prânz gratuit. Nicio pierdere.”

Renata a suspinat. *Are nevoie de o masă gratis.*

„Ok.” Claire a închis ochii.

„Unde ai fost?” Vocea i s-a domolit.

„Pe terenul de joacă.”

„Mergeai?”

„Nu. Stăteam pe un leagăn. El a parcat la bordură, a coborât și a venit spre mine.”

„Când ai observat tatuajul?”

„Chiar atunci. Pentru că după aceea, am fugit și el la fel.”

Adam nu a răspuns timp de câteva secunde. Apoi și-a dres glasul. „Poți să ți-l imaginezi fără ca amintirea să fie prea înfricoșătoare?”

„Da.”

„Bine, atunci. Înapoi. Ești pe leagăn. El se îndreaptă spre tine. Oprește-te chiar acolo, ca și cum ai pune pe pauză un videoclip. Gândește-te la mirosuri, la sunete, la cum simți pământul sub tine...”

„Adidași”, a spus Claire. A inspirat și a expirat. „Era un tigru în centru. O labă era ridicată ca și cum ar fi vrut să lovească. Rânjea.” A descris tatuajul mai în detaliu, apoi s-a oprit. „Era un alt tatuaj sub el.” Și-a ridicat brațul și a arătat spre un loc deasupra cotului ei. „Acesta era un simbol sau ceva de genul ăsta. O linie verticală lungă și altele în formă de V, aproape ca niște brațe sprijinite pe șolduri.” A desenat semne în aer.

Creionul lui Adam zgâria pe hârtie. Mai mult asculta.

Din când în când, punea câte o întrebare despre un detaliu, o direcție sau o dimensiune.

Renata își dorea atât de mult să se uite la caietul de schițe, încât abia putea să stea să stea locului.

În cele din urmă, Claire s-a prăbușit înapoi pe scaun și a înghițit niște Coca-Cola.

„Gata. Nu mai pot gândi.”

„Ok.” Adam a întors caietul de schițe. „Spune-mi ce trebuie să fie reparat”.

Marge a intrat cu o tavă de carton cu sandvișuri și trei recipiente mici cu lichide. „Supă de pui și sandvișuri cu curcan”, i-a șoptit ea Renatei, evident încercând să nu-i deranjeze pe Adam și Claire. A lăsat mâncarea și s-a furișat afară din cameră.

Adam s-a întins absent după un sandviș. Fără să spună un cuvânt, i-a dat lui Claire un recipient cu supă și un sandviș învelit. Ea le-a luat pe amândouă, deschizând supa și mâncând puțin în timp ce îi evalua munca.

„Um. E destul de bine, dar fața tigrului era mai îngustă, iar laba ridicată era mai mare.” Ea și-a mișcat degetul pe foaie și i-a mai dat câteva corecții la tigru și la simbol.

El s-a încruntat, a scos o radieră din buzunar și a corectat ceva în timp ce Claire privea și dădea indicații. Ea a pus deoparte recipientul de supă pe jumătate gol. Fusese atât de distrasă, încât mâncase. „Ăsta e. Chiar ăsta e.”

„Grozav.” Adam a scos desenul la perforare și i l-a înmânat Renatei.

Părul de pe gât i s-a ridicat în timp ce se uita la imagine.

Adam a deschis un recipient cu supă în timp ce Claire s-a apucat de un sandviș, încă distrasă.

„Ai putut întotdeauna să desenezi?”, a întrebat ea.

„Da, dar am exersat mult”. El a luat o lingură de plastic.

Claire a pus mai multe întrebări, iar Renata a bănuit că Adam mânca intenționat încet pentru a-și ritma masa cu cea a lui Claire, ca și cum ar fi știut că ea avea nevoie de diversiune. Deci, era atât un artist talentat, cât și o ființă umană decentă.

La naiba. Nu voia *să-l placă*. Atracția fizică pură era mai ușor de ignorat.

Au terminat de mâncat, iar Adam s-a ridicat. „A fost o plăcere să vă cunosc pe amândouă.”

„Mulțumesc pentru ajutor.” Renata l-a condus afară din sala de interviuri și pe hol.

„Ia numărul meu în caz că mai ai nevoie de ceva.” El a spus cifrele.

Renata le-a introdus în telefonul ei. Apoi i-a trimis un mesaj rapid.

Telefonul lui a sunat, dar el nu l-a scos din buzunar.

Șeriful și Matt se îndreptau spre ei. „Cum a mers?” Șeriful l-a îmbrățișat pe fratele ei cu o singură mână. El a îmbrățișat-o la rândul lui, iar Renata a putut vedea asemănarea de familie dintre ei. Aceleași trăsături slabe. Aceiași ochi căprui. Aceeași privire îngrijorată.

Renata a spus: „Avem un desen al tatuajelor”.

„Excelent”, a spus șeriful. „Îți rămân dator, Adam.”

El a pufnit. „Nu-mi datorezi, dar cu plăcere.”

După ce a plecat, au mers în sala de conferințe. Renata l-a pus pe șerif la curent cu amintirile lui Claire despre obiectele dispărute din dormitorul părinților ei.

Șeriful Taggert s-a încruntat. „Deci, ne lipsesc două obiecte scumpe și posibil niște bani.”

„Da”, a confirmat Renata.

„Au fost luate și electronice personale”, a spus Matt.

„Deci furtul *ar fi putut* fi motivul?” Șeriful nu părea convins.

Matt și-a strâns buzele. „Ucigașul tot ar fi trebuit să cunoască dispunerea casei și programul obișnuit al Masonilor, iar dacă avea de gând să își facă timp pentru a percheziționa casa, de ce să ignore alte obiecte mici și valoroase?”

„Dependenții care caută bani rapid sunt întotdeauna o posibilitate”, a spus șeriful Taggert. „Sună la criminalistică și vezi când ne putem aștepta la un raport.”

„Da, doamnă.” Renata s-a îndreptat spre camera echipei și s-a așezat la o stație de lucru.

Juarez era la biroul de vizavi, îndesându-și un sandviș în față. „Cum a mers cu fratele șefului?”

„A făcut o schiță.”

„Am auzit că e bun.”

„Ca artist? Desenul e bun.” Dar ceea ce o impresionase pe Renata fusese răbdarea lui Adam și felul în care *o ascultase* pe Claire. El nu doar a auzit-o. Îi acordase atenție. „Greu de judecat abilitățile sale profesionale pe baza unei schițe în creion. Cu ce se ocupă?”

„Pictează.”

„Case?”

„Nu. Picturi, știi tu, artă.”

Renata a legat punctele. „Deci, e șomer.”

„Adam Taggert, șomer?” Juarez a pufnit și și-a băgat un cartof prăjit în gură. „Caută-l pe Google.”

„De ce? Este un criminal sau ceva de genul ăsta?”

„Caută-l pe Google. Nu-ți voi strica surpriza.”

Enervată, Renata a mototolit un bilețel lipicios și l-a aruncat în fața lui Juarez. „Nu am timp. Doar spune-mi.”

„Nu.” El i l-a aruncat înapoi.

Renata îl plăcea într-un fel de frate mai mic, și era la fel de iritant.

A scăpat bucata rămasă din sandviș și s-a așezat drept în picioare. „Sfinte Sisoe.”

Renata s-a învârtit. „Trebuie să fie ceva serios. Tu nu înjuri niciodată.”

Era ridicol de politicos, uneori chiar un pic naiv.

„Da.” A atacat scurt tastatura, apoi s-a ridicat în picioare. „Trebuie să vorbesc cu șeriful.”

Renata a scuturat un deget. „E în sala de conferințe.”

Juarez a șchiopătat primii pași. Deși pretindea că rana de glonț era aproape vindecată, el încă mergea destul de greoi pentru ca ea să bănuiască că afirmația era o minciună. A luat o hârtie de la imprimantă și s-a îndreptat spre sala de conferințe. Renata a ridicat receptorul pentru a chema criminaliștii, dar a rămas cu un ochi pe Juarez în timp ce acesta dispărea pe o ușă.

Ce găsise?

Orice ar fi fost, era suficient de mare pentru a stârni înjurături din partea unui băiat de altar din departament.

Capitolul 17

În sala de conferințe, Bree a actualizat tabloul cu detalii despre numărul de înmatriculare, Like New Auto Body Repair și Calvin Wakefield. Făcând un pas înapoi și studiind tabloul, se simțea de parcă alerga pe o bandă de alergat, cheltuind o tonă de energie, dar fără să ajungă prea departe.

Matt s-a așezat pe un scaun, a deschis un laptop și a început să tasteze.

Cineva a bătut în ușă, iar aceasta s-a deschis. Juarez își vârî capul în deschizătură. „Doamnă?”

„Intră”, a spus ea.

Juarez aproape că a vibrat. „N-o să ghicești niciodată ce am găsit.”

„Închide ușa, te rog.” Bree nu voia ca Claire să audă. Era la capătul celălalt al holului, dar Bree nu voia să riște ca fata să se ducă la toaletă sau ceva de genul ăsta în timp ce discutau despre crimele părinților ei.

Juarez s-a supus, apoi s-a învârtit. Fața lui strălucea de emoție. Ea spera sincer că el nu juca poker. Era incapabil să joace calm. Orice ar fi găsit, era

ceva important.

Bree a simțit cum sprâncenele îi urcă pe frunte. Ea și Matt schimbaseră o privire și o licărire de speranță.

Juarez nu i-a făcut să aștepte. „Masonii nu erau avocați, cel puțin nu conform Asociației Barourilor din statul New York."

Lui Bree i-a luat un minut să proceseze vestea. „Cum adică nu erau avocați?"

„Nu erau avocați licențiați", a spus el. „Niciunul dintre ei nu a luat examenul de barou. Niciunul nu era membru al Baroului din statul New York. Nu am găsit nicio înregistrare a vreunuia dintre ei la facultatea de drept din New York, Pennsylvania sau New Jersey. Am verificat, de asemenea, asociațiile barourilor din aceste state, dar nu."

„Avocați falși?" Bree și-a sprijinit șoldul pe masa de conferințe. „Nu m-am așteptat la asta."

„Nici eu." Matt și-a întors scaunul cu fața spre panoul cu crime. A studiat fotografiile victimelor cu brațele încrucișate. „De cât timp se prefac că sunt avocați?"

Juarez a ridicat ambele mâini. „Se pare că mult timp. Am găsit șapte ani de declarații fiscale. Toate au raportat venituri sub codul de afaceri pentru alte servicii profesionale, științifice și tehnice în loc de servicii juridice."

„Cum ai aflat asta?" a întrebat Bree.

„Ai spus că vrei să fiu minuțios", a spus Juarez.

„Sunt impresionată." Bree a scuturat din cap.

Juarez a roșit de plăcere.

„De Juarez sau de firma de avocatură frauduloasă a Masonilor?" a întrebat Matt.

„De amândouă", a spus Bree. „Bună treabă."

Matt s-a întors spre tablă. „Am auzit de oameni care pretindeau că sunt doctori și făceau operații, dar trebuie să recunosc că gândul că au scăpat cu asta ani de zile este încă de necrezut."

Și curajos.

„Am găsit alte informații, dacă vă interesează", a spus Juarez.

„Te rog.” Bree a ridicat o mână în aer.

Juarez și-a consultat notițele. „Și-au cumpărat casa acum doisprezece ani. Nu au nicio ipotecă. Taxele imobiliare sunt achitate. Înainte să se mute în Grey's Hollow, au locuit în Stifleton, New York.”

„E la aproximativ patru ore de aici”, a spus Bree. „Vreo înregistrare de angajare pentru vreunul dintre ei?”

Juarez a scuturat din cap. „Nu din câte am găsit. Conform certificatelor lor de naștere, Josh Mason s-a născut în Rochester. Numele de fată al lui Shelly Mason era Franco. Ea s-a născut în Pittsburgh.”

Ușa s-a deschis din nou, iar Todd a intrat, cu un laptop sub braț. S-a uitat la Juarez și a ridicat o sprânceană. Bree îi făcu semn tânărului agent să îl informeze pe șeful său. Juarez făcuse descoperirea. Merita creditul.

După aceea, Todd își trecu o mână peste părul scurt. „E absolut logic, având în vedere ce am descoperit.”

„Ce mai e?” întrebă Bree.

„Am verificat înregistrările telefonice și financiare ale Masonilor.” Todd a făcut o pauză. „Făceau o escrocherie prin e-mail, o caritate falsă.”

Bree a alunecat pe un scaun. „Serios?”

„Oh, da. Strângeau bani, îi băgau pe toți în contul lor de parteneriat.”

„Ce fel de caritate?”, a întrebat ea.

„O numeau Fundația Dreams și pretindeau că ajută copiii fără adăpost să meargă la facultate.” Todd a lăsat laptopul jos și l-a deschis. „Au un site frumos.” S-a îndepărtat pentru ca Bree și Matt să se poată uita la ecran.

Bree s-a uitat peste umărul lui Matt. El a derulat o pagină de pornire plină cu adolescenți și tineri adulți zâmbitori. Mărturiile lăudau fundația pentru că salvează viitorul, dă speranță și îndeplinește visele la o viață mai bună.

„Am acces și la conturile lor de e-mail”, a spus Todd. „Din ceea ce am putut observa, au făcut doar o mică parte din munca juridică foarte simplă, pentru care au perceput onorarii mari.”

Bree se gândi la interviul cu agentul imobiliar furios. „De aceea Peter Vitale i-a amenințat că îi va raporta la barou.” Se întoarse spre tablă. „Asta schimbă totul. În loc de două victime avocate, acum avem două victime infrac-

tori.”

„Au luat pe cineva pentru o sumă semnificativă de bani?” a întrebat Matt.

„Până acum, am găsit o mulțime de tranzacții mici. Mulți dintre donatorii lor par a fi cetățeni în vârstă. Aceste sume mici se adună, totuși. A fost o sursă frumoasă de venit pentru ei.”

„Sumele mici sunt mai puțin susceptibile de a fi puse la îndoială.” Bree a bătut cu markerul uscat pe palmă.

„Le-a descoperit cineva escrocheria?” A întrebat Matt. „S-au implicat în alte activități infracționale?”

„Înregistrările telefonice ale Masonilor indicau vreo relație personală?” a întrebat Bree.

„Greu de spus.” Todd a luat loc și și-a tras laptopul spre el. „Ei foloseau în principal e-mailul pentru comunicarea de afaceri pentru firma de avocatură și falsa organizație caritabilă. Masonii nu erau mari texteri. În plus, furnizorul lor de servicii mobile păstrează conținutul mesajelor text doar zece zile. În această perioadă, au avut foarte puține mesaje, majoritatea fiind schimbate între ei și cu Claire. Mesaje normale despre orele de preluare și opririle la magazinul alimentar. Au existat câteva notificări de livrare și o amintire de programare la dentist. Apelurile telefonice sunt, de asemenea, banale până acum. De fapt, cel mai suspicios aspect este neutilizarea telefonului mobil.”

„Având în vedere că erau infractori, nu m-ar surprinde dacă ar fi folosit telefoane cu cartelă”, a spus Matt.

Telefonul lui Bree a bâzâit. S-a uitat la ecran. „A venit o actualizare de la criminaliști. Urmele nu au fost încă analizate, dar nimic nu iese în evidență până acum.” Găsiseră blană de animal, fibre de covor, păr uman, praf etc., toate acestea aveau să necesite timp pentru a fi evaluate. „Acest lucru este interesant. Pe covorul din dormitor erau urme de așchii de pin.”

„Rumeguș de pin?” a întrebat Matt.

Todd a tastat pe computer. „Folosit în mod obișnuit pentru amenajarea teritoriului, grădinărit, artizanat și ca așternut pentru animale.”

„Grădina din spate a Masonilor era foarte bine îngrijită”, a spus Matt. „Dar nu-mi amintesc să fi văzut saci de așchii de pin pe nicăieri.”

Todd a derulat. „Niciunul în garaj.”

Matt a scris *așchii de pin* pe panoul crimei. „Alte probe?”

„Avem un registru general de probe.” Bree l-a deschis și a început să scaneze lista de obiecte luate de la locul crimei. I-a luat câteva minute să găsească ceea ce căuta. „Aici este. Un telefon cu cartelă încă în ambalajul sigilat a fost găsit în torpedoul Audi Q7. Fără pungă sau chitanță.”

Matt și-a mângâiat barba. „Dacă oamenii se chinuie să cumpere un telefon cu cartelă când au deja un telefon obișnuit, de obicei plătesc cash, astfel încât nimeni să nu le poată da de urmă.”

„Altfel, de ce să nu-ți folosești telefonul obișnuit?” Bree a fost de acord. „Altceva în datele financiare?”

„Încă mai caut”, a spus Todd. „Alte detalii... Judecătorul a semnat mandatul pentru testarea pistolului lui Vitale.”

„Trebuie să ridicăm asta”, a spus Bree.

Todd a continuat să deruleze. „Balistica a grăbit testul gloanțelor trase asupra agentului Zucco. Au fost trase din aceeași armă ca cea folosită pentru uciderea Masonilor.”

„OK.” Bree a luat desenul tatuajului. I l-a oferit lui Juarez. „Fă copii și distribuie-le agenților și actualizează-ne descrierea suspectului.”

El a luat hârtia și a ieșit din cameră.

„Voi interoga NCIC și ViCAP”, s-a oferit Todd.

NCIC era un centru național de informații criminale. ViCAP era baza de date a FBI pentru crime violente. Ambele sisteme permiteau forțelor de ordine să caute suspecți, infracțiuni similare, bunuri furate, persoane dispărute, etc.

„Trebuie să vorbesc din nou cu Claire.” Dar mai întâi Bree avea nevoie de un minut pentru a-și aduna gândurile. Se uită la fotografiile Masonilor. Nu arătau ca niște escroci. Arătau ca niște profesioniști normali. „Nu vreau să o supăr, dar s-ar putea să aibă informații.”

Cât de multe știe ea?

Matt s-a ridicat și a stat lângă ea. „Mă îndoiesc că i-au spus că sunt escroci, dar ar putea avea alte informații pe care nici măcar nu-și dă seama că le știe.”

Unul lângă altul, se uitau la tablă.

„Nu mai pot amâna.” Bree s-a îndepărtat de masă. „O voi interoga din nou pe Claire. Apoi putem să luăm arma lui Vitale și să terminăm de cercetat cartierul.” Bree avea să aibă nevoie de puțin aer pentru a-și alina vina după întrebările pe care trebuia să i le pună lui Claire.

„Vrei să te ajut?” a întrebat Matt.

Bree se gândi la natura delicată a întrebărilor ei. „O s-o iau pe Zucco cu mine. Pare să fi dezvoltat o relație cu Claire.”

Bree s-a oprit în toaletă pentru a-și stropi fața cu apă rece. Apoi a luat-o pe Zucco și au intrat în sala de interviuri. Claire dădea scroll pe telefon. L-a coborât când au intrat. Privirea ei a căutat-o pe cea a lui Bree. Frica i-a mărit albul ochilor.

Zucco s-a așezat lângă ea. „Șeriful are câteva întrebări suplimentare pentru tine. Ești în regulă să răspunzi la ele?”

„Sigur.” Claire și-a lăsat telefonul jos. „Este vorba despre tatuaj?”

„Nu.” Bree a luat scaunul de cealaltă parte a mesei, lăsându-i fetei un pic de spațiu personal. „Ai făcut o treabă bună acolo. Claire, cât de mult îți amintești din copilăria ta tânără?”

„Vorbești despre viața mea înainte ca Masonii să mă adopte?” a întrebat Claire.

Bree expiră ușurată. *Claire știe că este adoptată*. „Da.”

Claire a ridicat din umeri. „Nu prea multe.” A închis ochii. „Nu văd prea multe. Poate o licărire a unui chip sau a unei case, dacă mă gândesc la asta.” Și-a deschis ochii. „Nimic concret. Nimic în detaliu.”

Bree și-a formulat următoarea întrebare cu grijă. „Știi cum ai ajuns să fii adoptată?”

Claire a dat din cap. „Părinții mei biologici au murit într-un accident.”

„Le știi numele?”

„Nu.”

„Dar unde locuiau?”

„Nu”, a spus Claire. „Nu știu nimic despre ei. Părinții mei - Masonii - nu au vrut să vorbească despre asta. Mama a încercat să aibă un copil, dar nu a

putut. Era sensibilă în legătură cu asta”.

„E de înțeles”, a spus Bree. „Știi unde a făcut vreunul dintre părinții tăi adoptivi facultatea sau facultatea de drept?”

Claire a scuturat din cap. „Nu vorbeau prea mult despre facultate, dar amândoi au urmat facultatea de drept la Syracuse.”

„Dar familiile lor?”

Claire și-a înclinat capul. „Întotdeauna au spus că nu au avut niciuna.”

„Amândoi?” A întrebat Bree.

„Da”, a confirmat Claire.

„Nu ai cunoscut niciodată un bunic, o mătușă, un unchi, un văr? Ai primit felicitări de sărbători? Ai fost la vreo nuntă?” Bree a verificat de două ori interviul anterior al lui Claire. Răspunsurile ei erau toate consecvente.

Claire a clătinat din cap.

„Ce știi despre trecutul părinților tăi?”

„Știu că mama era din Pittsburgh, iar tata a crescut în Rochester.” Ceea ce se potrivea cu certificatele lor de naștere.

„Au fost căsătoriți douăzeci și unu de ani”. Claire s-a uitat spre tavan în timp ce își amintea faptele. „S-au cunoscut la Facultatea de Drept, s-au căsătorit în Vegas, apoi și-au petrecut luna de miere în Mexic.”

„Ai spus că au urmat facultatea de drept în Syracuse?”

„Da.” Claire părea confuză. „Este ceva în neregulă?”

Bree a tăcut un minut, hotărându-se dacă să-i spună lui Claire că părinții ei nu erau avocați. Dar până nu avea mai multe informații, nu avea de gând să distrugă amintirea lui Claire despre părinții ei. Și dacă Juarez se înșela? „Nu putem găsi unele dintre dosarele lor.”

„Oh.” Claire a ridicat din umeri. „Nu știu unde să vă spun să căutați.”

„Nu-i nimic”, a asigurat-o Bree. „Mă duc să-ți iau lucrurile în după-amiaza asta.”

„Am făcut lista așa cum mi-ai cerut.” Claire și-a ridicat telefonul. „Pot să ți-o trimit prin SMS?”

„Sigur.” Bree și-a citit numărul de mobil.

„Știi unde voi merge diseară?”

„Nu încă, dar te voi suna să te țin la curent.”

„Mulțumesc”, a spus Claire cu o voce tristă.

Marge își vârî capul în sala de conferințe. „Șerifule? Aveți un apel. Este Madeline Jager. Spune că știe că sunteți aici. Vreți să o anulez?”

Madeline Jager făcea parte din consiliul supraveghetorilor și era un coșmar, semănând atât de mult cu o răufăcătoare Disney, încât Matt o poreclise „Cruella”. De fiecare dată când Bree își lăsa telefonul nesupravegheat, el programa soneria pe melodia Cruellei sau schimba numele de contact al lui Jager în „Cruella de Vil”.

„Nu. O să vorbesc eu cu ea.” *Dă-mi putere*. Bree și-a netezit fața. „Scuză-mă, Claire.”

Bree s-a oprit pentru a-i transmite lui Juarez amintirile lui Claire, pentru ca el să poată investiga. Imediat ce termină cu Jager, o va informa și pe asistenta socială. Poate că Masonii chiar aveau rude pe undeva, iar ei pur și simplu minținseră. Apoi Bree se întoarse la biroul ei și ridică receptorul de la telefonul fix. „Șerif Taggert.”

„Șerifule”, o întâmpină Madeline, cu tonul ei rigid și formal ca întotdeauna. „Trebuie să raportez ceva foarte ciudat.”

„Dă-i drumul.”

„Am văzut un aligator în curtea mea.” Madeline a pufnit. „Un aligator! Și am auzit că ați avut un raport anterior despre acest monstru și nu ați făcut nimic! De ce publicul nu a fost informat?”

Bree și-a frecat fruntea. *De ce? De ce se întâmpla asta?* „Unde locuiești?”

„Grey Lake.”

„Un pescar a raportat că a văzut un aligator, dar băuse”, a spus Bree. „Pare puțin probabil ca observația lui să fie adevărată. Ești sigură că nu a fost un hellbender, un șarpe sau un buștean?”

„Știu ce am văzut”, a insistat Jager. „Se bronza pe mal, cu gura deschisă și toate cele. Îți trimit poza prin SMS.”

Telefonul mobil al lui Bree a bâzâit. L-a deschis - și s-a trezit uitându-se la un aligator nenorocit.

„Acum mă crezi?” a răbufnit Jager.

Bree și-a amintit de iarna precedentă și de o întâlnire cu șerpi veninoși comercializați ilegal. Un alt gând îi trecu prin minte. „Cât de mare era?”

„Cel puțin un metru lungime.”

„Un aligator de companie ar deveni greu de stăpânit la un metru lungime. Poate că cineva a aruncat unul.” Bree experimentase cu siguranță lucruri mai ciudate în cariera ei de polițistă. Și ea îl arestase pe acel comerciant ilegal de reptile exotice în iarna precedentă. Confiscaseră puii de aligator, precum și șerpii, dar câți aligatori vânduse înainte să-l prindă? „O să mă interesez de asta.”

„Ar fi bine să-l găsești înainte ca un copil să fie mușcat sau ca Yorkshire terrier-ul cuiva să fie mâncat. Dacă asta ar apărea la știri...”

Turismul și presa negativă au fost întotdeauna primele preocupări ale politicienilor din comitat. Pe buzele lui Bree a planat o reacție impulsivă, dar s-a gândit mai bine. Inspiră o singură dată și expiră încet. „O să verific.”

„Personal?” A întrebat Jager.

Bree plănuise să trimită un ofițer pentru controlul animalelor, dar, desigur, Jager ar fi vrut ca problema ei să fie rezolvată de șerif. Politica i-ar da lui Bree un ulcer. „Da, mă voi ocupa personal de asta.”

Pentru că de ce să nu-i arunci un aligator în timp ce ea era în mijlocul investigației a două crime?

Capitolul 18

Matt s-a uitat prin geamul pasagerului din SUV-ul lui Bree și a măsurat casa lui Peter Vitale. Pentru un agent imobiliar, nu prea știa să judece locul. Casa se afla vizavi de un depozit de vechituri, iar casa de alături avea mobilă netapițată și o mașină de spălat aruncată în curtea din față.

„Claire a spus că bărbatul care a urmărit-o conducea un SUV negru.” Matt a arătat spre Honda Pilot neagră parcată pe alee. A verificat numărul de înmatriculare. „Este al lui Vitale.”

„Pune-ți vesta.” Bree s-a întins după microfonul radio pentru a raporta sosirea lor la dispecerat.

Dar Matt era deja pe bancheta din spate. Fuseseră împușcați de destule ori, așa că avea obiceiul să poarte vestă antiglonț atunci când executa un mandat, chiar și unul aparent banal ca acesta. A fixat curelele și s-a întins după mânerul ușii. „Să mergem.”

Vitale își ținea mica curte destul de ordonată. Alături, un lanț zăngănea. Un câine mare a lătrat și a sărit în zgardă.

Bree a sărit, iar Matt a pășit instinctiv între ea și câine. Ea se străduise din greu să-și învingă frica de câini, iar el nu ar fi permis ca o întâlnire nefericită să-i zădărnicească progresul. Lanțul a ținut, dar Matt a ținut un ochi pe proprietate în timp ce mergeau spre veranda din fața casei lui Vitale.

Au flancat ușa, fiind mereu conștienți de posibilitatea ca prin ea să treacă gloanțe. Bree a bătut. Nu a răspuns nimeni. A bătut din nou, apoi a strigat: „Departamentul șerifului”.

S-au apropiat pași. Ușa s-a deschis, iar Vitale s-a holbat la ei.

„Da?” Era îmbrăcat pentru muncă, în pantaloni și o cămașă cu mânecă lungă.

Bree i-a înmânat mandatul. „Am venit să vă ridicăm pistolul”.

„Serios?” El și-a dat ochii peste cap. „Așteptați aici.” Le-a închis ușa în nas.

Ei au așteptat. Tensiunea a înnodat umerii lui Matt în timp ce privea ușa și SUV-ul lui Vitale.

Cinci minute mai târziu, ușa s-a deschis. În loc de expresia sa iritată, Vitale părea hărțuit. „A dispărut.”

„A dispărut?” A întrebat Bree.

„Da.” Vitale și-a trecut o mână peste cap.

„Când l-ai văzut ultima dată?” a întrebat Bree.

„Nu știu”, a spus Vitale.

Ușa unui vecin s-a trântit. S-au întors cu toții să vadă un bărbat care se holba în mod fățiș la ei de peste drum.

Vitale l-a încruntat pe vecin, apoi a făcut un pas înapoi. „Puteți la fel de bine să intrați.”

Cizmele lor s-au zgâriat pe podeaua de stejar uzată a foaierului.

Bree și-a repetat întrebarea. „Când ați văzut ultima dată arma?”

Vitale și-a încrucișat brațele. „Am dus-o la poligon acum două săptămâni.”

„Care poligon?” A întrebat Matt.

Vitale a dat numele, pe care Matt l-a recunoscut. Acea parte a poveștii lui putea fi verificată.

„Unde îl ții?”, a întrebat ea.

„În noptiera mea”, a spus el.

„Arată-mi.” Tonul ei nu admitea discuții.

Vitale i-a condus pe un hol până la un dormitor de la parter. „Nu există seif pentru arme?” A întrebat Bree.

„Nu o pot folosi pentru a mă proteja dacă este într-un seif.” Vitale a deschis sertarul de jos al noptierei sale.

Matt a aruncat o privire înăuntru. O încâlceală de cabluri de încărcare. Trei cărți.

Căști. Nicio armă. „Nu-l poți folosi pentru a te proteja dacă nu e aici.”

Vitale și-a încrucișat brațele pe piept. „Vreau să raportez o armă furată.”

„Ați avut o spargere?” a întrebat Matt.

Vitale a aruncat ambele mâini în aer. „Cred că da! Nu știu ce naiba s-ar mai fi putut întâmpla.”

Bree trecu la fereastră și examină rama. „La parter. Fără sistem de alarmă. Un vecin care clar nu te place.” A arătat spre bărbatul de peste drum, care încă se holba la casa lui Vitale.

„Toate motivele pentru care am o armă”, a spus Vitale cu gura mare.

Matt a tresărit. *Mare greșeală.*

„*Aveai* o armă”, a corectat Bree, apoi l-a înțepat pe agentul imobiliar cu una dintre privirile ei caracteristice, fără tâmpenii. Avea acea privire rece.

„Doar dacă nu minți. E teribil de convenabil că arma ta lipsește în ziua în care am venit să o luăm.”

Vitale a pălit. „De ce aș minți?”

Bree a făcut un pas mai aproape. „Ca să nu ajungi la închisoare pentru uciderea lui Josh și Shelly Mason.”

Gura lui Vitale s-a deschis, apoi s-a închis, apoi s-a deschis din nou.

„Dacă aveam de gând să comit o crimă cu arma mea, aș fi raportat furtul ei cu săptămâni în urmă.”

Bree nu a clipit. „Deci, te-ai gândit bine la asta?”

Dacă Vitale ar fi fost deștept, ar fi tăcut dracului acum. Evident, nu era, pentru că maxilarul lui continua să se clatine. „Nu. Nu până când ai venit - adică, abia mi-am dat seama că lipsea.”

„Ești sigur că nu e în altă parte în casă?” A întrebat Matt.

„Nu o țin niciodată în altă parte. O duc la poligon cam o dată pe lună. O curăț, apoi se întoarce direct în sertar.” Vocea lui Vitale a slăbit. Probabil că își dădea seama în ce probleme se afla.

„Te-ar deranja să-ți sufleci mânecile?” a întrebat Matt.

Vitale i-a aruncat o privire în lateral. „Poftim?”

„Aș vrea să-ți văd bicepșii.” Matt nu a explicat de ce. El și-a ținut respirația. Nu-l putea forța pe Vitale să le arate brațele, nu fără mandat.

Expresia lui Vitale era toată *Fuck off*, dar și-a suflecat încet ambele mâneci și le-a împins dincolo de coate. Brațul stâng era curat.

Dar Matt a văzut cerneală albastră pe bicepsul drept. „Ai un tatuaj.”

„Da”, a spus Vitale.

„Hai să vedem și restul.”

„Ce naiba?” Indignarea i-a înroșit obrajii lui Vitale. „Vrei să-mi dau jos tricoul?”

Bree a intervenit. „Nu te putem forța, dar este important.”

Vitale s-a uitat la ea și apoi s-a întâlnit din nou cu ochii lui Matt. „Ar trebui să-mi sun avocatul.”

A trecut un timp de tăcere în care niciunul dintre ei nu a spus *că e moartă*. Dar Matt era destul de sigur că toți se gândeau la asta.

„Bine.” Cu mișcări sacadate și furioase, Vitale și-a descheiat cămașa și și-a scos brațul cu tatuajul, dezvăluind un mic dragon pe braț.

Matt și Bree au împărțit o privire dezamăgită.

„Destul de bine?” Tonul lui Vitale a revenit la cel de șmecher.

„Da”, a spus Matt. „Mulțumesc.”

În timp ce Vitale își băga brațul înapoi în mânecă și se încheia la nasture, Bree a luat raportul pentru arma de foc furată. Apoi Matt a urmat-o la SUV. Bree și-a folosit telefonul mobil pentru a-l suna pe Todd. „Trebuie să săpăm mai adânc în trecutul lui Peter Vitale. Vreau să știu dacă a împrumutat un creion în grădiniță.” A băgat microfonul înapoi în suport și a pornit motorul. Tragând de bordură, l-a întrebat pe Matt: „Ce părere ai despre Vitale, acum că știm că nu are un tatuaj cu un tigru pe biceps?”

„E încă pe lista mea. Nu a observat că îi lipsește arma? Nu e ca și cum ar fi ținut-o ascunsă undeva. Cum de nu s-a uitat în noptiera lui timp de două săptămâni?”

Bree ridică o sprânceană. „Dar el nu are un tatuaj cu un tigru.”

Matt a ridicat din umeri. „Poate că Claire a înțeles greșit. A fost supusă unui mare stres. Adrenalina îi dă peste cap pe oameni. Sau am putea avea de-a face cu doi suspecți.”

„Sunt o mulțime de posibilități.”

„Da”, a recunoscut Matt.

„Și este el atât de prost încât să-și folosească propria armă pentru a comite o crimă?” a întrebat Bree.

„Știm amândoi că majoritatea criminalilor nu sunt atât de deștepți. S-ar putea să se fi gândit prea târziu la balistică, apoi să fi scăpat de armă când și-a dat seama că ar putea fi legată de el.”

„Dacă a făcut o greșeală atât de mare, a făcut și altele.” Bree s-a îndepărtat de bordură. „Dacă e așa, le vom găsi și apoi îl vom prinde pentru crimă.” Telefonul ei a bâzâit pe consolă. „E asistentul social. Încrucișează-ți degetele.” A răspuns pe difuzor. „Sunt șeriful Taggert. Spune-mi că ai găsit un loc pentru Claire.”

„Ei bine, da”, a spus Lindsay. „Am un spațiu cu un alt cuplu care a fost

recent aprobat ca părinți adoptivi. Nu există încă alți copii în locuință și au un sistem de alarmă. I-am pus la curent cu situația și am plasat-o pe Claire sub un nume fals. Dar nu de asta am sunat." Tonul ei a devenit amenințător.

O fărâmă de avertizare a șerpuit pe șira spinării lui Matt. Instinctul îi spunea că cazul era pe cale să ia o întorsătură proastă.

Lindsay a continuat. „Am încercat să sap în trecutul lui Claire, dar când am încercat să verific ordinul ei de adopție, nu am putut. De fapt, judecătorul care l-a semnat nu există - și nu a existat niciodată în acel ținut. Dacă ar fi fost cu adevărat orfană, atunci ar fi trebuit să existe o urmă scrisă. Dacă nu a avut o familie care să o primească, probabil că ar fi trecut prin sistemul de plasament. Dar nu am reușit să găsesc nicio înregistrare. Ordinul de adopție în sine pare a fi un fals excelent."

„Dacă nu a fost adoptată de Masoni, de unde au luat-o?" a întrebat Bree.

„Bună întrebare", a spus Lindsay.

Bree bătu cu pumnul în bord. „Voi continua să caut pe partea mea."

„Voi face la fel", a spus Lindsay. „Pentru că Claire trebuia să vină de undeva."

Bree a încheiat convorbirea. „La naiba."

„Asta cam rezumă totul." Având în vedere că orice altceva despre viața Masonilor era ficțiune, Matt nu a fost surprins de revelația lui Lindsay. „Deci, acum trebuie să ne dăm seama cum și de unde au luat-o Masonii pe Claire?"

„Se pare că da."

„Claire a spus că Shelly nu putea avea un copil al ei. Cât de mult își dorea un copil? Era suficient de disperată încât să nu-i pese de unde provine copilul?"

Bree ridică din umeri. „Nu ne putem baza pe ceea ce spune Claire. Masonii clar au mințit-o."

„Adevărat." Matt s-a gândit la toate aspectele neclare ale vieții Masonilor. „Cea mai mare parte a trecutului ei pare să fie o mare, grasă invenție."

Bree a condus până la casa Masonilor, iar ei au coborât din mașină. Au urcat la etaj, în dormitorul lui Claire. Bree a început să deschidă sertarele și să consulte lista de haine și obiecte personale ale lui Claire. „Avem nevoie de o

mostră de ADN pe care Claire să o prezinte pentru o analiză rapidă. Dacă Masonii nu au adoptat-o în mod legitim, rămân opțiuni nelegitime. Ar fi putut fi furată, traficată, vândută... Cine știe?"

„Mă ocup de asta." Matt a găsit o geantă cu rotile în partea de sus a dulapului, exact acolo unde Claire spusese că va fi. El a luat, de asemenea, ei rucsac de pe podeaua dulapului. Școala avea să înceapă în curând. Dar unde se va duce? Inima i se strânse. Întreaga viață a lui Claire fusese distrusă. Cum se va descurca dacă nu va avea pe nimeni cunoscut pe care să se sprijine? Matt mulțumi în tăcere că Luke și Kayla o avuseseră pe Bree să-i ajute să adune piesele. Ea se asigurase că casa și școala lor rămăseseră coerente. Renunțase la slujba ei și la viața din Philadelphia, astfel încât viața de zi cu zi a copiilor să nu mai fie perturbată. Îi pusese pe primul loc.

Apoi a hotărât să păstreze lumea copiilor mare, să fie acolo pentru ei, să se asigure că îi aveau pe părinții lui și pe Cady - propriul lor sat metaforic, suficienți oameni în viața lor pentru a avea întotdeauna pe cineva care să le acopere spatele, indiferent de ce le aducea viitorul. Îi blestemă pe Masoni pentru că nu-i oferiseră lui Claire același lucru. De ce au adus un copil în viața lor? Erau atât de egocentrici încât nu-și puteau imagina că ea ar putea avea o viață fără ei?

El deschise valiza de pe pat, iar Bree începu să o umple. Apoi Matt a intrat în baie, a tras de o mănușă și a scos din buzunar o pungă pentru probe.

„Ce faci?" Bree a intrat, a deschis sertarul și a scos o trusă de toaletă mov.

Matt a ridicat peria de păr a lui Claire. „Colectez ADN-ul lui Claire". Bree a fost de acord cu un semn din cap. „Ia și periuța de dinți."

Matt a împachetat și etichetat sursele de ADN în timp ce Bree a împachetat geanta și rucsacul lui Claire. Apoi au încuiat totul în SUV.

Matt a consultat lista de vecini care nu fuseseră încă interogați și a scanat strada. O mașină era așezată pe aleea casei aflate pe diagonala casei Masonilor, iar ușa solidă de la intrare era deschisă. O pisică se uita pe ușa de sticlă. „Se pare că cineva este în sfârșit acasă acolo."

Au traversat strada și au bătut la ușă. Matt putea auzi pisica torcând prin

geam. „I-ar putea da pisicii tale câteva lecții de ospitalitate. Orice altă pisică pe care o întâlnesc este prietenoasă. Vader mă tratează de parcă aș fi dușmanul.”

„Nu dușmanul, ci un intrus. E teritorial. Tu ești mascul.”

„Luke este bărbat, iar Vader îl iubește.”

„Asta e adevărat.” Bree i-a zâmbit. „Uite, eu și Vader suntem împreună de mult timp. Este temperamental, dar îl iubesc așa cum este.”

„Și eu încerc să îl iubesc.” Matt era o persoană care iubea animalele, iar majoritatea animalelor se înghesuiau la el ca și cum ar fi fost doctorul Doolittle. Lui Vader nu părea să îi pese.

„Știu, și apreciez asta.” Bree l-a mângâiat pe braț într-un mod care spunea că și acele eforturi erau inutile.

O femeie de aproximativ patruzeci de ani mergea pe hol. Pantalonii scurți și maioul dezvăluiau picioarele slabe și mușchii definiți ai brațelor. Ea a dat pisica la o parte cu un picior gol și a deschis ușa. „Vă pot ajuta cu ceva?”

„Am dori să vă punem câteva întrebări.” Bree s-a prezentat și i-a prezentat pe Matt.

„Eu sunt Geneva Lawrence. Intrați.” Geneva a deschis ușa mai larg. „Presupun că este vorba despre Masoni? Am auzit ce s-a întâmplat cu ei. E îngrozitor.”

„Da, doamnă”, a spus Bree.

Pisica se freca de cizmele lui Matt și toarcea. Acesta s-a aplecat să o scarpine, iar pisica a căzut și s-a rostogolit pe spate. Matt i-a frecat burta.

„Am fost în vacanță.” Doamna Lawrence i-a condus într-o bucătărie imensă, însorită. „Nu am fost încă la magazinul alimentar, așa că nu vă pot oferi nimic în afară de apă.”

„Nu avem nevoie de nimic, doamnă.” Bree și-a scos blocnotesul. „Cât de bine îi cunoașteți pe Masoni?”

„Suntem vecini de doisprezece ani, așa că ar trebui să-i cunosc bine.” Doamna Lawrence și-a aranjat coada de cal. „Dar nu-i cunosc. Cumva, în mai bine de un deceniu, nu am depășit niciodată stadiul de a face cu mâna.”

Matt a trecut prin întrebările obișnuite despre zilele dinaintea crimei,

persoane sau vehicule suspecte, comportamente neobișnuite etc., dar doamna Lawrence nu avea nicio informație din moment ce fusese în Costa Rica în ultimele două săptămâni.

„Ce ne puteți spune despre Masoni?” a întrebat Bree.

Doamna Lawrence și-a sprijinit un picior pe gamba opusă, stând ca o barză. „Ei bine, noi nu avem copii, așa că nu avem asta în comun. Masonii sunt avocați. Cred că lucrau de acasă”.

„Cu ce vă ocupați, doamnă Lawrence?”

„Vând machiaj online.” A zâmbit, dezvăluind dinții perfecți. „Venitul nu este mare, dar este distractiv.” Ea a sprijinit un pumn pe un șold și și-a bătut gura cu degetul arătător.

„Cât de des ai interacționat cu Masonii?”

„Probabil că le făceam cu mâna o dată pe săptămână. Cam atât.” Doamna Lawrence a pocnit din degete. „Avem aceeași femeie de serviciu, dar Amanda nu este o bârfitoare. Dacă ar fi fost, nu aș fi folosit-o. Cine vrea ca afacerile sale personale să se scurgă în cartier?”

„Nimeni”, a spus Matt. „Care este numele companiei ei?”

„A-Plus Cleaning. Numele ei este Amanda Ward.” Doamna Lawrence și-a scos telefonul și a citit un număr. „O folosim de ani de zile. Este de încredere și minuțioasă. Muncește din greu când este aici. M-a ajutat să decorez pentru petreceri și să fac curățenie după. Într-un an, mi-am rupt brațul, iar ea mi-a pus bradul de Crăciun. Urăsc faptul că mă gândesc să o concediez.”

Bree a înclinat capul. „De ce?”

Doamna Lawrence și-a strecurat telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor scurți. „Pentru că fiul ei, Liam, a ieșit recent din închisoare și locuiește cu ea.”

„Știți ce a făcut?” a întrebat Bree.

Doamna Lawrence și-a apăsat un deget pe buza de jos. „Nu-mi amintesc. Nimic violent. Ceva legat de bani. Furt, poate?” A ridicat din umeri. „Amanda a fost întotdeauna grozavă, dar nu știu dacă mă mai simt confortabil cu ea având acces la casa mea. Chiar dacă nu-i dă cheia și codurile noastre, el le-ar putea obține de la ea. E un infractor.”

Bine zis.

Dar Matt nu cunoștea detaliile cazului, așa că nu a comentat. El și Bree au pus câteva întrebări suplimentare, dar doamna Lawrence nu a mai avut nicio informație utilă.

Cinci minute mai târziu, Matt a urmat-o pe Bree afară din casa familiei Lawrence. „Trebuie să vorbim cu femeia de serviciu și cu fiul ei." Bree a verificat ora pe telefon. „Mâine. Să mergem acasă pentru cină. Ne putem regrupa și revizui dosarele în seara asta acasă."

„Vrei să vorbești cu femeia de serviciu și cu fiul ei la ei acasă sau să-i aduci aici?"

„Hai să-i aducem aici. Se va simți presat de faptul că se află în secție."

„Liam Ward, fiul menajerei Masonilor, tocmai a ieșit din închisoare pentru o infracțiune financiară. Masonii comiteau cel puțin o infracțiune financiară. Este posibil să se fi cunoscut între ei?"

„Cine știe?" a întrebat Bree. „Hai să lăsăm bagajele lui Claire la secție și să ducem ADN-ul la criminalistică."

„Apoi acasă?" a sperat Matt.

Bree a suspinat greu. „Da, dar mai întâi trebuie să ne oprim și la casa lui Madeline Jager de pe Grey Lake. Era să uit. E trist când o apariție a unui aligator în nordul statului New York pare banală în comparație cu restul zilei tale."

„Jager?" Matt nu voia să o vadă pe administratoarea comitatului. Era ca un virus - sau un herpes zoster - care stătea la pândă să te atace când erai la pământ. „Aș prefera să am de-a face cu suspecți de crimă."

„La fel", a fost de acord Bree. „Dar trebuie să mă ocup personal de aligator. Jager nu mă va lăsa în pace decât dacă îi fac o vizită specială. Aspectele politice ale acestei slujbe sunt aproape mai rele decât crimele."

„În opinia mea, nu există o diferență atât de mare între cele două."

Capitolul 19

Bree a ieșit din mașină și a cercetat casa cu scânduri gri. De cealaltă parte a aleii se afla un garaj detașat asortat. Având în vedere stilul personal zgomotos al lui Jager, casa era neașteptat de discretă. Administratorul comitatului locuia la capătul cochet și semi-izolat al lacului, spre deosebire de capătul unde se aflau rampa publică pentru bărci și diverse locuri de campare.

Au mers până la ușă și au bătut. Jager a răspuns la ușă, clătinându-se pe niște pantofi cu toc ascuțit. Părul roșcat, nefiresc de roșcat, stătea deasupra unui corp foarte slab, dându-i un aspect de acadea. Ochii ei s-au mărit. Aproape că părea surprinsă, dar sprâncenele și fruntea îi erau botoxate până la paralizie totală. „Șerifule, sunt surprinsă să te văd aici."

Jager i-a făcut lui Matt o scanare apreciativă a întregului corp. „Domnule Flynn."

„Doamnă Jager", spuse Matt.

Totul la Jager o râcâia pe Bree în mod greșit, ca și cum ai mângâia un porc spinos pe spate.

Fii drăguță.

„Am promis să vin personal." Bree zâmbi, expresia simțindu-se la fel de fragilă ca zahărul filat. „Aceste creaturi pot fi evazive. Aș vrea să le văd cu ochii mei."

„Apreciez că mi-ai răspuns personal la apel", a spus Jager. „Chiar dacă a durat atât de mult."

Bree își strânse buzele pentru a-și reține replica. Se afla în mijlocul unei anchete pentru crimă. „Poți să-mi arăți unde l-ai văzut?", a întrebat ea.

Jager a încuviințat cu un semn din cap. Ea a împins ușa mai departe.

„Intrați. O să-mi schimb pantofii. Tocmai am ajuns acasă."

Bree și Matt au urmat-o pe un coridor până într-o cameră mare. Scaune pub din piele dădeau spre un șemineu masiv din piatră. Bucătăria strălucea cu tonurile calde ale blocului de carmangerie, cărămizii și arămii. Întreaga parte din spate a casei era formată din ferestre din podea până în tavan care dădeau spre lac.

Jager a încălțat o pereche de pantofi sport și i-a condus pe o ușă glisantă. Partea din spate a casei avea o terasă cu două niveluri. „Îmi beam cafeaua aici în dimineața asta când l-am văzut”. Ea a arătat spre doc, unde o mică barcă cu pânze plutea pe apa liniștită. „Acolo. Lângă doc.”

I-a condus în jos pe treptele de lemn până la peluza arsă de soare. Iarba scârțâia sub picioare în timp ce treceau pe lângă două caiace stivuite pe un suport.

Matt a gesticulat spre o ecluză noroioasă de pe mal. „Și-a făcut un mic tobogan.”

„Ce este asta?” Jager părea obosită.

Matt a mers înainte și s-a ghemuit. „Locul unde se târăște în și din apă. Sunt urme de gheare și aici.”

Jager i-a aruncat o privire exasperată.

Matt s-a ridicat în picioare. „Înseamnă că a ieșit pe mal aici de mai multe ori. Casa ta este goală toată ziua? Dacă este într-adevăr un aligator, au tendința de a fi evazivi și se feresc de activitatea umană.”

„Deci ar trebui să fac mai mult zgomot?” a întrebat Jager.

Matt a scuturat din cap. „Nu. E bine să știm unde locuiește. Nu vrem să se mute mai departe. Vrem să îl prindem”.

„Presupun că ar fi o imagine proastă pentru mine să îl împușc”, a spus Jager.

„Probabil”, a răspuns Bree. „Voi suna la grădina zoologică. Ei vor avea un expert care ne poate ajuta să-l prindem.”

Matt s-a întors spre Jager. „Aveți animale de companie?”

„Nu.”

„Bine”, a spus el.

Bree a scanat lacul. Nici urmă de o șopârlă cu dinți mari, de un metru.

„Aveți camere de supraveghere aici?”

Jager a scuturat din cap. „Trebuie să anunțăm publicul? Nu-mi plac știrile negative, deși cred că suntem la sfârșitul sezonului estival.” Era mereu obsedată de optică și turism.

„Din păcate, da.” Bree și-a sprijinit o mână pe centura de serviciu. „Dar

cum îi împiedicăm pe localnici să aibă petreceri de vânătoare de aligatori?”

Matt și-a tras cămașa de pe piept, ca și cum s-ar fi răcorit. „Avem de-a face cu mai mult decât suficiente momente în care *îmi țin berea*.”

„Pe asta suntem de acord.” Jager dădu din cap.

Bree și-a imaginat o flotilă de canoe pline de localnici înarmați cu puști și lanterne. „Problema este că le putem spune de o sută de ori să nu vâneze aligatorul, dar știm cu toții că unii o vor face oricum.”

Jager se uita la alunecarea noroioasă de pe malul lacului. „Este ultimul lucru pe care vreau să îl fac, dar ar trebui să anunțăm publicul. Cineva ar putea fi mușcat.” Ea a tresărit.

„Lasă-mă să vorbesc cu grădina zoologică înainte să facem un anunț”, a spus Bree.

„Asigură-te că se întâmplă astăzi, înainte ca chestia asta să mănânce pudelul de jucărie al cuiva. Nu avem nevoie de o asemenea presă negativă.” Jager s-a întors spre casa ei. „Din fericire, este sfârșitul sezonului. Altfel, am risca să ne pierdem publicul de vară.”

Bree credea că vestea cu aligatorul în lac va atrage mai mulți oameni decât va respinge, dar a spus: „O să vă țin la curent cu planurile noastre.” S-a întors să plece.

„Trebuie să ții o conferință de presă și despre dubla omucidere!” a strigat Jager în spatele ei.

„O voi face.” Bree a fluturat o mână fără să se întoarcă.

„Nu renunța la asta, șerifule”, a avertizat Jager. „Publicul are dreptul să știe.”

În SUV, Bree l-a sunat pe directorul grădinii zoologice. „Sunteți pe speaker. Matt Flynn este și el aici.” Ea a explicat despre aligator.

Directorul a spus: „Sunt două apeluri de la departamentul tău în două zile. Mai întâi un pui de lup și acum un aligator.”

„Cum e puiul de lup?” a întrebat Matt.

„Este tratat pentru viermi și malnutriție”, a spus directorul. „Îl vom ține în carantină până când vom fi siguri că nu este bolnav. Apoi vom căuta o plasare permanentă la o grădină zoologică sau la un adăpost, în funcție de

rezultatele testelor ADN.”

„Ce facem cu aligatorul?” a întrebat Bree.

„Aveți în mâini un aligator juvenil. Probabil a fost un animal de companie care a devenit prea mare pentru incinta sa, așa că proprietarul l-a aruncat în lac. Cea mai bună soluție este să îl prindeți. Voi trimite un însoțitor să evalueze situația. Ar trebui să putem concepe o capcană.”

„Este posibil să fie periculos pentru public?” a întrebat Bree.

„La un metru lungime, animalul va consuma în primul rând pește, broaște, șerpi, țestoase, poate păsări.”

„Câini mici?” A întrebat Matt.

„Posibil. În sălbăticie, nu se vor apropia de un om decât dacă se simt amenințați. Sunt timizi, dar dacă acesta a fost un animal de companie, a fost hrănit de oameni. S-ar putea să nu aibă frică naturală. Nu știm cum se va comporta.”

„Bine.” *Nu e bine.*

„În cel mai bun caz, îl scoatem din lac”, a spus directorul.

„Sunt de acord, dar ce se întâmplă dacă nu-l putem găsi? Va muri peste iarnă, nu?”

Directorul a ezitat. „Nu neapărat.”

„Așteaptă.” Bree și-a apăsat ambele mâini pe volan. „Am crezut că aligatorii nu pot supraviețui iernii.”

„Teoretic, pot. În anotimpurile reci, i-am văzut în mlaștini înghețate din Carolina. Își pun botul deasupra liniei de plutire și apa îngheață în jurul lor. E cel mai ciudat lucru.”

„Deci, dacă nu-l prindem, hibernează și se trezește din nou primăvara viitoare?” Bree nu avea nevoie de asta pe lângă o anchetă dublă de omucidere.

„Brumația este forma de hibernare folosită de aligatori”, a corectat directorul. „Dar nu știm ce s-ar întâmpla. Nu ar fi un val de frig. O iarnă prelungită și aspră i-ar face vulnerabili la tot felul de probleme. Acestea fiind spuse, aligatorii nu s-au schimbat în opt milioane de ani. De fapt, nu arătau prea diferit acum treizeci de milioane de ani. Sunt supraviețuitori, practic dinozauri”.

Minunat.

Bree nu voia ca animalul să sufere. Nu era vina aligatorului că un tâmpit îl lăsase liber într-un lac din New York. Dar locul lui nu era aici. Nu voia să aibă de-a face cu acest aligator anul viitor. Dacă ar fi supraviețuit, ar fi devenit mai mare. „Aș prefera să nu testez nicio teorie."

Directorul a râs. „Vom face tot ce ne stă în putință. Ești sigură că e doar unul?"

Trecură câteva secunde de tăcere. Bree nu avea de gând să meargă acolo.

„Pot să dau numele tău presei? Vor avea întrebări odată ce voi da o declarație."

„Desigur."

„Mulțumesc." Bree îl puse în legătură cu controlul animalelor, instruindu-l pe ofițerul ei să o țină la curent. După ce a încheiat convorbirea, ea a dictat o declarație pentru presă în telefonul ei în timp ce conducea.

„Nu vei face o conferință de presă despre aligator?" a întrebat Matt.

„Nu am timp pentru asta."

„Vei primi apeluri non-stop de la reporteri."

„Da, și fiecare cetățean care va zări un buștean plutitor va suna." Bree avea deja o durere de cap. „Să sperăm că-l putem prinde înainte ca toată lumea să-și piardă mințile."

Fruntea încruntată a lui Matt spunea că se îndoiește de asta.

Ea a suspinat resemnată. „Voi vorbi mâine cu presa."

S-au oprit la secție pentru a vedea mașina lui Lindsay în parcarea din spate, unde Bree o instruise să parcheze pentru ca Claire să poată fi mutată cu cea mai mică expunere. Înăuntru, Bree îi înmână geanta lui Claire. Bree se lupta cu păstrarea secretelor față de Claire. Dar la ce i-ar fi folosit să-i spună despre falsa caritate a părinților ei sau despre lipsa licențelor legale? Fata părea destul de doborâtă. Bree a decis să aștepte până când avea niște răspunsuri care să însoțească veștile proaste.

Marge stătea în holul din spate, strângându-și cureaua genții de umăr. „Presa a sunat non-stop."

„În legătură cu crimele sau cu aligatorul?" a întrebat Bree.

„Ambele”, a spus Marge.

Matt i-a aruncat lui Bree o privire.

„Bine, bine. Voi face o conferință de presă dimineață”. Bree s-a îndreptat spre ușă. „În seara asta, am nevoie de o oră să-mi limpezesc gândurile.”

Matt a condus-o spre ieșire. „Vreau să lucrez non-stop până îl prindem pe nemernicul ăsta, dar nu este posibil. Să sperăm că vom putea privi cazul cu ochi mai proaspeți după un pic de timp liber.”

A condus până la fermă.

Cina cu copiii s-a dovedit a fi cea mai bună distracție. După aceea, Bree și Matt l-au urmat pe Luke la grajd pentru a hrăni caii.

„Îi aduc eu înăuntru.” Matt a luat o frânghie și s-a îndreptat spre pășune.

Bree a măsurat cerealele în timp ce Luke s-a urcat în pod și a aruncat un balot de fân. El a sărit de pe scară și a scos un briceag din buzunar pentru a tăia sfoara de balotat. „I-am trimis azi un mesaj lui Claire Mason, dar nu mi-a răspuns.”

„A fost drăguț din partea ta să o contactezi. Sunt sigur că apreciază, chiar dacă nu poate răspunde.”

Luke a încuviințat din cap, cu tristețea curgându-i din ochi. „M-am gândit că probabil înțeleg mai bine decât oricine prin ce trece.”

Bree a aruncat hrana în găleata lui Cowboy și s-a întâlnit cu Luke pe culoar. „Ești bine? Asta trebuie să-ți trezească amintiri urâte.”

„Da.” El a aruncat fân peste jumătatea ușii calului său. „Dar nu e ca și cum nu m-aș gândi la mama în majoritatea zilelor, oricum.”

Bree i-a pus o mână pe umăr. „Și eu mă gândesc la ea tot timpul.”

Luke își șterse o singură lacrimă de pe față. „Încerc să am gânduri bune despre ea - să-mi amintesc toată distracția pe care am avut-o - dar tot mă întristez.”

„Și eu”, a spus Bree.

„Uneori, când mă distrez sau nu m-am gândit la ea timp de o zi sau două, mă simt vinovat.”

„Ea nu ar fi vrut asta.” Dar Bree înțelegea foarte bine vinovăția supraviețuitorului.

„Știu, dar nu mă pot abține.”

„Înțeleg. Mă simt vinovată pentru că nu am fost aici când mama ta a avut nevoie de mine.” Bree îi mai recunoscuse vreodată asta lui Luke? Probabil că nu. O durea să se gândească la asta, darămite să vorbească despre asta. Dar dacă voia ca el să-și proceseze emoțiile într-un mod sănătos, trebuia să-i dea un exemplu, nu?

Să fii adult - părinte - era al naibii de greu.

„Serios?” El s-a luminat.

„Da. Simțim ceea ce simțim, chiar și atunci când aceste emoții nu sunt întotdeauna bazate pe logică. Dacă ne reprimăm sentimentele, ele nu dispar. Ele devin și mai întortocheate.”

Luke i-a dat un semn solemn din cap, privirea lui fiind mult prea înțeleaptă pentru anii lui. „Îmi doresc să fi fost mai în vârstă, ca să o fi putut proteja. Asta nu e foarte logic.”

„Și îmi doresc să fi fost aici, chiar dacă nu aș fi putut să-i prezic sau să-i previn moartea.” Ea i-a strâns umărul. „Știm în inimile noastre că niciunul dintre noi nu a fost responsabil. Dar plecarea ei ne doare atât de mult, încât o vrem înapoi. Ne dorim imposibilul, iar faptul că știm că nu-l putem avea ne doare din nou.”

„E mai bine acum decât a fost anul trecut.”

„Asta e bine. Vom merge mai departe. Nu avem de ales decât să trăim. Mama ta ar fi vrut ca tu să ai cea mai frumoasă viață.” Durerea a străpuns inima lui Bree când s-a gândit la propria ei vină pentru fericirea pe care o găsise după uciderea surorii ei. Moartea lui Erin o obligase pe Bree să își deschidă inima. Se simțea adesea ca și cum i-ar fi furat viața și fericirea lui Erin. O altă emoție lipsită de logică, dar întărită în inima ei.

„Oricum, o voi lăsa pe Claire în pace dacă nu vrea să vorbească.”

„Probabil că ăsta e un plan bun.” Bree îi eliberă umărul. „Și mă bucur că ai vorbit cu mine. Poți vorbi mereu cu mine, bine?”

„Și tu”, a spus Luke.

Conversația lor a fost întreruptă de Matt care își aducea Percheronul, Beast, pe culoar. Luke a terminat de distribuit fânul și l-a ajutat pe Matt să

aducă restul cailor. După ce Luke s-a întors în casă, Matt s-a sprijinit de peretele hambarului și a scărpinat gâtul lui Beast. „Totul e în regulă cu Luke?”

„Da. Uneori cred că e mai matur decât mine.” Bree nu-și procesa întotdeauna emoțiile într-un mod sănătos. În trecut, făcuse exact lucrul despre care îl avertizase pe Luke. Ea a suprimat totul - bun și rău - și l-a îndesat într-o adâncă și întunecată adâncitură a minții sale, unde a prosperat și a crescut ca o ciupercă.

Și acum, conform terapeutului ei, pentru că nu își permisese niciodată să simtă acele emoții, trebuia să deschidă ușile și ferestrele și să lase lumina să intre, să accepte amintirile bune și rele și să experimenteze din nou trauma.

Capitolul 20

În dimineața următoare, Bree a stat în camera de monitorizare și a urmărit-o pe Amanda Ward pe un ecran. Era o femeie subțire de patruzeci de ani, îmbrăcată în adidași negri ponosiți, pantaloni de yoga negri cu pete albe și un tricou alb pe care scria A-PLUS CLEANING. În mod clar, era în haine de lucru. Stătea la masă într-una dintre sălile de interviu, cu un braț înfășurat în jurul propriei talii, ghemuită pe sine. În cealaltă mână își rodea o cuticulă. Machiajul i se lipise de pielea uscată, iar coada de cal blondă ca sticla care ieșea din spatele șepcii de baseball negre A-Plus Cleaning părea destul de fragilă pentru a se rupe.

„I-am adus cu ajutorul agentului și al mașinii de patrulare?” a întrebat Matt.

„Nu. Zucco i-a sunat și le-a cerut să vină să răspundă la câteva întrebări despre Masoni. Ce știm despre Amanda?”

A deschis un dosar. „Nu are cazier, nici măcar o amendă de circulație. Are propria ei afacere de curățenie de treisprezece ani și locuiește la aceeași adresă de șaptesprezece. Doamna Lawrence a avut numai lucruri bune de spus

despre etica muncii ei.”

„Pare încordată. Pentru că a făcut ceva? Sau este supărată că am cerut să vorbim și cu fiul ei, care a fost eliberat recent din închisoare?” Bree putea crede oricare dintre cele două. Văzuse destule mame acoperindu-și progeniturile criminale.

„Ea nu a cerut un avocat, nici el”, a spus Matt.

Bree și-a îndreptat atenția către un alt monitor, unde fiul Amandei se plimba într-o altă cameră de interogatoriu. Era înalt și slab, îmbrăcat în blugi, o cămașă cu nasturi albaștri, cu mânecile suflecate parțial pe antebrațe, și Nike albi. Părul îi era scurt pe părți, cu onduleuri puțin mai lungi pe vârf. Părea proaspăt tuns. „Ce zici de Liam Ward? Comparativ cu hainele mamei lui, ale lui par scumpe. La fel și tunsoarea aia.”

Matt a răsfoit paginile. „Liam este o poveste diferită. Acum trei săptămâni, a fost eliberat din închisoare, unde a făcut șase luni pentru o escrocherie cu carduri cadou. Din fericire pentru el, a furat doar sume mici și a fost prima lui infracțiune.”

„Cazierul său este curat înainte de asta?”

„Da.”

„Câți ani are?” A întrebat Bree.

Matt s-a uitat la actele lui. „Are douăzeci și trei de ani.”

„Deci, Amanda avea șaptesprezece ani când l-a născut. Este căsătorită?”

„Nu”, a spus Matt.

„Îl vom lăsa să mai transpire o vreme. Vreau să o interoghez pe ea mai întâi.” Bree a evaluat-o din nou pe Amanda. Părea speriată, ca un iepure care a mirosit o vulpe. S-ar fi închis dacă ar fi fost mai speriată? „Voi intra singură. Dacă am nevoie de tine, o să te anunț.” Bree se ridică în picioare. „Tu urmărește-o de aici și observă-i limbajul trupului.” Matt era foarte bun la citirea semnelor fizice care nu se potriveau sau depășeau răspunsurile verbale. Corpul spunea adesea adevărul chiar și atunci când buzele mințeau.

În sala de interviuri, Bree s-a așezat lângă Amanda.

„Bună, Amanda.” Bree se întoarse spre ea. Când era posibil, Bree prefera să intervieveze subiecții fără o barieră fizică. Voia să vadă tot limbajul corporal

al Amandei.

Când Bree a privit-o, Amanda s-a micșorat, ca și cum ar fi fost îngrozită.

„Mulțumesc că ați venit astăzi”, a spus Bree. „Acest interviu va fi înregistrat. În acest fel, tot ceea ce se spune aici este clar și nu există neînțelegeri.”

Amanda a încuviințat din cap. Ochii îi erau roșii și umflați, ca și cum ar fi plâns. „Nu pot să cred că sunt morți. Am fost acolo în acea dimineață.” Neîncrederea îi umplea vocea.

„E groaznic”, a fost de acord Bree. „La ce oră le-ai făcut curat în casă?”

„Sunt acolo în fiecare luni de la opt la unsprezece.”

„Ai fost acolo singură?”

Amanda a scuturat din cap. „Nu. Asistenta mea, Janelle, era cu mine.”

„Numele complet al lui Janelle?”

„Patterson”, a spus Amanda. „Vrei numărul ei de telefon?”

„Da, te rog.” Bree l-a notat pe un carnețel. „Masonii erau acasă în timp ce făceai curățenie?”

„Nu.”

„Este normal?” a întrebat Bree.

„Da. Majoritatea oamenilor ies afară.”

„Au spus unde se duc?”

„Nu. Nu erau acasă când am ajuns acolo.” Amanda și-a desfăcut brațul din jurul taliei și și-a lăsat mâinile în poală, ca și cum s-ar fi relaxat cu natura banală a întrebărilor.

„Au fost vreodată?”

„Uneori, dar plecau în câteva minute”, a spus Amanda.

„Cum ai intrat?”

„Am codul de la ușa de la garaj.”

„Ai și codul alarmei?”

„Nu”, a spus Amanda. „Nu a fost niciodată pornită.”

Bree a scris pe carnețelul ei. Accesul nu conta atât de mult. Intrarea în casă fusese accesată prin ușa de la terasă, dar voia să pună niște întrebări obișnuite pentru a stabili un raport cu Amanda. Sincer, dacă Amanda ar fi vrut

să fure de la Masoni, ar fi avut o mulțime de oportunități care nu implicau tăierea geamului de la ușa de la terasă. Poate că s-a gândit că furtul direct ar fi prea ușor de urmărit până la ea. Poate că a tăiat geamul pentru a face *să pară* o treabă din afară.

„Ții o evidență a codurilor de intrare?”

Amanda a dat din cap. „Într-un dosar din telefonul meu.”

La care fiul ei ar fi putut avea acces dacă ar fi fost suficient de viclean. Faptul că fusese închis pentru o escrocherie cu carduri cadou i-a spus lui Bree că era, de fapt, un tip viclean.

Bree a întrebat: „În timp ce ai fost în casă luni, ai văzut ceva neobișnuit?”

„Nu.”

„Ai văzut ceva ciudat în cartier?”

„Nu. Totul părea să fie la fel ca de obicei.”

„Masonii plăteau la timp? Erau clienți dificili?” a întrebat Bree.

„Plăteau în numerar de fiecare dată când făceam curățenie și erau unul dintre cei mai ușor de curățat. Erau ordonați cu lucrurile lor. Nu erau pretențioși la nimic. Nu au avut niciodată petreceri.” Și-a atins buza de jos cu o încheietură. „Singurul lucru puțin ciudat era că nu mă lăsau să fac curat în birou. Ușa era mereu încuiată.”

„Ți-au spus de ce?”

Amanda a ridicat un umăr. „Shelly a spus că erau informații sensibile despre clienți acolo și că trebuiau să păstreze intimitatea clienților. Avea sens, dar Shelly era, nu știu, un pic ciudată în legătură cu asta.”

„Fiul tău a ieșit din închisoare acum câteva săptămâni”, a spus Bree.

Fața Amandei s-a albit, iar brațul ei i-a șerpuit din nou în jurul taliei.

„Da.”

„A fost la casa Masonilor?”

Amanda a clipit. „M-a lăsat acolo, la bordură. Nu a intrat.”

„Deci știa unde locuiesc.”

„Da”, a recunoscut Amanda. „Avea nevoie să-mi împrumute mașina în acea zi pentru un interviu de angajare.”

„Avea un interviu luni?”

„Da”, aproape a șoptit Amanda.

Deci, Liam fusese în fața casei Masonilor în ziua în care aceștia fuseseră uciși.

„Liam i-a cunoscut vreodată pe Masoni? Ai făcut curățenie pentru ei ani de zile.”

„Nu-mi amintesc.” Amanda s-a holbat la poala ei.

„Liam a intrat vreodată cu tine în casa lor?”

„Nu-mi amintesc. Am o mulțime de clienți. Uneori îi încurc”. Amanda și-a ridicat bărbia, dar Bree a putut vedea minciuna din ochii ei.

„Dar Liam s-a întâlnit cu unii dintre clienții tăi?”

„Da.” Maxilarul Amandei s-a mișcat înainte și înapoi, ca și cum s-ar fi luptat cu o decizie. „Mi-a înlocuit asistenta de câteva ori.”

„De când a ieșit din închisoare?”

„Nu!” Amanda s-a crispat. „Înainte.”

Bree a așteptat. Simțea că Amanda avea de gând să spună mai multe.

Fața Amandei era plină de îngrijorare cu un strop de indignare. „Am pierdut deja trei clienți din cauza asta.”

„*Fiind* vorba de condamnarea lui Liam?” a întrebat Bree.

„Da.” Amanda a înghițit în sec, chipul ei mizerabil, dar nu a detaliat.

„Casa Masonilor este una dintre cele pe care Liam te-a ajutat să le cureți în trecut?” Bree a încercat din nou, schimbând ușor formularea. Era mereu surprinsă cât de des uitau oamenii cum au răspuns deja la o întrebare.

Amanda își fixă maxilarul. „Ți-am spus deja. Nu-mi amintesc.” A întâlnit privirea lui Bree pentru prima dată în interviu. Expresia Amandei era hotărâtă. Nu renunța la nimic în privința lui Liam. Deci, era un iepure speriat pentru ea, dar un urs pentru fiul ei.

Bree a dat înapoi. „L-ai crescut singură pe Liam?”

Amanda a dat din cap.

„Dar tatăl lui?”

„Inutil.” Amanda practic a scuipat cuvântul. „Când i-am spus că sunt însărcinată, mi-a spus că asta e problema mea.”

„Nu l-ai dat în judecată pentru pensia alimentară?” A întrebat Bree.

„O pierdere de timp.” Vocea Amandei a devenit amară. „A renunțat la liceu, a vândut droguri pentru o vreme. A intrat și a ieșit din închisoare de atât de multe ori, încât are prieteni acolo. E ca o ușă rotativă pentru el.”

„Are o relație cu Liam?”

„Îl vede din când în când, când nu e în închisoare. Asta e tot.”

„Deci Liam știe despre activitatea infracțională a tatălui său?”

„Da”, a spus Amanda. „La fel a făcut și judecătorul care s-a ocupat de cazul lui Liam.”

„A fost dur?”

Coloana vertebrală a Amandei s-a îndreptat. Brațele i s-au încrucișat pe piept. „A fost prima abatere a lui Liam. Nu ar fi trebuit să meargă la închisoare.”

„A avut un avocat?”

„Nu ne puteam permite unul bun. Cel pe care i l-au dat jongla mereu cu o sută de alți clienți. Nici măcar nu-și putea aminti numele lui Liam fără să verifice dosarul. Liam încerca să mă ajute. Am făcut pneumonie și nu am putut lucra câteva săptămâni. Nu am asigurare de sănătate. Câteva vizite la doctor și costul medicamentelor mi-au secat economiile. Am rămas în urmă cu câteva facturi...” Amanda a studiat masa pentru câteva secunde. „Liam era tânăr. A făcut o greșeală, dar a încercat să mă ajute. Trimiterea lui la închisoare a înrăutățit totul.” Bărbia ei s-a ridicat din nou, iar Bree știa că nu va ajunge nicăieri interogând-o.

„Unde ai fost luni seara?” a întrebat Bree.

„Am ieșit cu o prietenă la tacos și margarita. Viața ei a fost chiar mai de rahat decât a mea în ultima vreme.” Amanda i-a dat lui Bree numărul prietenei și numele restaurantului mexican. Dar Bree știa deja că alibiul se va confirma. La fel cum știa că Amanda se învinovățise pentru crima fiului ei.

„Bine.” Bree s-a ridicat. „Mulțumesc pentru cooperare. O să vă anunț dacă am întrebări suplimentare.”

„Asta e tot?”

Bree a dat din cap. „Da. Ești liberă să pleci.”

Ea se ridică încet, ca și cum nu ar fi avut încredere în ceea ce spusese

Bree. „Cum rămâne cu Liam?”

„Vorbesc cu el în continuare”, a spus Bree. „Dacă trebuie să te duci la muncă, pot pune un agent să-l ducă acasă după aceea.”

Amanda s-a gândit la asta pentru câteva secunde. Apoi a luat o poșetă șubredă și a strâns-o de cureaua ruptă. „Nu. Îl voi aștepta.”

„Cum vrei tu.” Bree făcu semn spre ușă. „O să pun pe cineva să te conducă în hol.” A chemat un agent pentru această sarcină și s-a întors în camera de monitorizare.

Matt îl urmărea pe Liam. „A mințit că Liam nu a mers la casa Masonilor. El a fost acolo.”

„Ea nu a mințit tehnic. Amanda a spus că nu-și amintește. Ea nu a negat că el ar fi fost acolo.”

Matt i-a aruncat o privire.

Bree a ridicat din umeri. „Cum putem dovedi că el a fost în casă?”

„I-am putea arăta poza lui lui Claire”, a sugerat Matt. „Poate își va aminti de el.”

„Poate.”

„Cum vrei să te descurci cu el?” a întrebat Matt.

Bree s-a gândit la asta. Amanda nu se purta ca o mamă dură. Era protectoare, dar nu disciplinată. Părea mai degrabă pasivă, chiar permisivă. Dar nu știau cum ar reacționa Liam la o figură masculină autoritară. „Vom intra împreună și vom vedea la cine răspunde mai bine.”

Matt era un intervievator magistral, cu abilitatea de a-și schimba personajele ca un cameleon pentru a se potrivi cel mai bine circumstanțelor. Bree se întreba dacă Liam ar răspunde mai bine la o figură masculină autoritară, ceva ce, probabil, îi lipsise în educația sa.

Au intrat în sala de interviuri. Liam s-a oprit din mers, înghețând momentan. Cu umerii cocoșați, arăta ca un coiot prins în raza unei lanterne. Întreaga lui personalitate era o contradicție. Postura și comportamentul lui erau defensive și nesigure, dar îmbrăcămintea și coafura lui strigau *„băiat de frăție*”, ca și cum ar fi vrut să facă parte din, lumea bogată și privilegiată și încerca să proiecteze această imagine încrezătoare prin stilul său personal.

Bree i-a prezentat. În timp ce vorbea, privirea lui Liam se tot îndrepta spre Matt. Ea a făcut un gest către masă. „Luați loc.”

Liam s-a așezat ușor pe un scaun, postura lui rămânând precaută. Și-a lipit mâinile de masă, iar ea a putut vedea că cuticulele unghiilor îi fuseseră răvășite. Vârfurile degetelor îi tremurau, iar el le-a lăsat în poală.

Bree l-a lăsat pe Matt să ia locul de lângă Liam. Ea s-a așezat vizavi și i-a spus același discurs despre camera video. Nu a ocolit subiectul. „Ai fost la închisoare.”

„Mi-am ispășit pedeapsa.” În ciuda cuvintelor, vocea lui tremura. Și-a limpezit gâtul și a înghițit înainte de a continua pe un ton mai echilibrat. Fără îndoială, închisoarea fusese brutală. „Nu mi-aș asuma niciun risc să mă întorc acolo.”

„Înțeleg”, a spus Matt. „Șase luni pot părea un timp foarte lung.”

„Pentru totdeauna”, a mormăit Liam.

Matt l-a compătimit: „Pare o perioadă nejustificată pentru escrocheria stupidă pe care o făceai. Dacă ai fi fost fiul unui tip bogat, ai fi scăpat cu o palmă pe încheietură.”

„Da.” Furia a colorat obrajii lui Liam. „Nu mi-a venit să cred. Părea că încearcă să facă din mine un exemplu. Nu puteam face nimic în privința asta, nu cu leneșul ăla de avocat din oficiu. Nu i-a păsat deloc de mine. Abia vorbea cu mine. Îmi tot spunea Ian.”

Matt a clătinat din cap, profitând de supărarea evidentă a tânărului. „Asta e nasol.”

Liam și-a ridicat bărbia, ca mama lui. „Nu a fost corect.”

„Nu a fost deloc.” Matt a pufnit. „Uite, vorbim cu toți cei care au fost în apropierea casei Masonilor în jurul orei crimei. Știm că ai lăsat-o pe mama ta. La ce oră a fost asta?”

„Pe la opt.”

„Unde te-ai dus?”

„Am avut un interviu pentru o slujbă.” Liam și-a scuturat bretonul de pe față.

„Unde?” A întrebat Bree.

„Electronics Depot”, i-a spus el lui Matt, abia aruncându-i o privire lui Bree.

Credea el că un magazin de electronice ar angaja pe cineva care a făcut închisoare pentru furt sau fraudă? Cine ar încredința marfă scumpă, ușor de transportat și informații financiare despre clienți unui fost pușcăriaș? Îi venea să râdă în hohote de îndrăzneala lui. Trebuia să accepte realitatea. Opțiunile sale de angajare urmau să fie limitate. „Cel de pe autostradă?”

El a dat din cap, dar a continuat să-și fixeze privirea pe Matt. Bree o spusese. Liam căuta aprobarea bărbaților. Matt jucase acest joc înainte. Avea fizicul unui atlet profesionist, cu un aer de autoritate pe care nu trebuia să muncească pentru a-l exercita. Plutea în jurul lui ca o aură făcută din testosteron.

„Cum a mers?” a întrebat Matt.

Gura lui Liam s-a strâns. „Ei nu angajează pe nimeni cu cazier.”

Pe bune?

„E păcat”, a spus Matt, cu vocea compătimitoare, dar cu o margine, ca și cum ar fi fost supărat pentru Liam. Fața lui serioasă nu s-a clintit. La naiba, era bun. „Totuși, vei continua să încerci, nu-i așa?”

„Desigur.” Liam s-a uitat la Matt ca un cățeluș care încearcă să facă pe plac.

„Deci ai lăsat-o pe mama ta, apoi te-ai dus la interviu, și apoi?” a întrebat Matt pe un ton dezinvolt.

„M-am dus la magazinul alimentar. Am vrut să o ajut pe mama. Ea muncește din greu. A durat ceva timp pentru că folosește cupoane pentru orice.” El a suspinat.

„Care magazin?” A întrebat Matt.

„Cel de lângă autostradă. Mama urmărește vânzările și acolo au fost cele mai bune promoții săptămâna asta.”

„Se pare că mama ta știe cum să întindă un dolar”, a spus Bree. Gura lui Liam s-a întors în jos. „Cred că da.”

„Nu ești de acord?” A întrebat Bree.

„Nu ar trebui să urmărească carnea de vită la preț redus”, a răbufnit el.

„Nu e nicio rușine să fii cumpătat”, a spus Bree. „Numai proștii risipesc banii câștigați cu greu.”

Liam s-a uitat în altă parte, cu o expresie nepocăită.

Matt a întrebat: „Deci, ce făceai înainte să faci escrocheria cu cardurile cadou?”

„Am lucrat în departamentul de marketing la Henderson Sports Chalet. Salariul nu era așa de mare.” Ochii lui Liam au devenit mici și furioși. „Mama avea nevoie de medicamente, iar asta costa bani. Am vrut să o ajut. Ar fi trebuit să locuim într-o casă drăguță în loc de o groapă de gunoi. Dar singura mea opțiune era colegiul comunitar, pentru că mama nu ar fi cosemnat un împrumut pentru studenți.” S-a strâmbat. „Aș fi putut face mai mult.”

„Se pare că mama ta nu a vrut să te îndatorezi”, a spus Bree.

„E mulțumită dacă poate plăti facturile din luna asta. Eu vreau mai mult.” Tonul lui tonul lui sugera că are dreptul la mai mult.

„Ea își conduce propria afacere”, a spus Bree.

„Curăță toaletele altora.” Liam a întors o privire către Bree, pentru prima dată când avea contact vizual complet cu ea. Ochii lui fierbeau de resentiment și indignare.

Bree a rezistat impulsului de a-l pocni pe micul rahat lipsit de respect. Mama lui făcea curățenie pentru a pune mâncare pe masă și un acoperiș deasupra capului lui nesuferit. Îi trimisese chiar și fundul răsfățat la un colegiu comunitar, iar el avea tupeul să nu aprecieze deloc asta?

Ea știa că Matt simțea la fel, dar el a ținut linia.

El a folosit un ton de compătimire. „Este greu să începi cu un astfel de dezavantaj și respect faptul că ai vrut să dai înapoi mamei tale. Se pare că îți dorești mai mult pentru ea.”

„Da.” Liam s-a holbat la unghiile rupte. „Totuși, nu a ieșit așa cum am plănuit. M-am gândit să suplimentez puțin veniturile noastre. Am păstrat numerele mici. Nu am rănit pe nimeni cu adevărat.”

„L-ai cunoscut vreodată pe Josh Mason?” Matt a aruncat întrebarea cu totul întâmplător.

Dar Liam a văzut-o venind. În timp ce mama lui fusese defensivă, Liam

era viclean. Ochii lui s-au îngustat. „Nu-mi amintesc.” Stătea și se uita la audierile Congresului pe C-SPAN? Sau asta era o frază pe care avocatul său îl învățase să o folosească pentru a evita să mintă sub jurământ?

„Dar pe Shelly?” a întrebat Matt.

Liam nu i-a întâlnit privirea lui Matt, dar și-a încovoiat mâna în fața lui și a vorbit cu unghiile. „Nu că mi-aș aminti.”

„Ai fost vreodată în casa lor?” a insistat Matt. „Ai ajutat-o pe mama ta să facă curat, nu?”

Liam era pregătit. Adorația lui față de testosteronul lui Matt s-a evaporat ca ceața într-o dimineață însorită. „Da, dar asta a fost cu mult timp în urmă. Nu-mi amintesc care case.”

„Ce făceai luni seara?”

„De ce vrei să știi?” A întrebat Liam. „Atunci au fost uciși Masonii?”

„Da”, a spus Bree.

„Ai vreun tatuaj?” A întrebat Matt.

Liam și-a încrucișat brațele pe piept. „Nu mai răspund la nicio întrebare fără un avocat.”

Bree a ghicit că nu avea un alibi.

„Bine.” Matt și-a ridicat mâinile în semn de predare simulată.

Liam s-a uitat la el, ca și cum Matt l-ar fi trădat. „Sunt liber să plec?”

„Ești liber.” Bree s-a ridicat, a traversat camera și a deschis ușa. Ea a chemat un ajutor să îl escorteze pe Liam până la ieșire. „Mama ta te așteaptă în hol. Mulțumesc că ai venit.”

Liam nu a spus nimic când a plecat.

„Ei bine, asta a fost interesant.” A spus Matt. „E un tip deștept.”

„Viclean”, a precizat Bree. „Sunt sigură că timpul petrecut în închisoare l-a făcut și mai inteligent.”

„Nimeni nu iese din închisoare mai nevinovat decât atunci când a intrat.”

„Nu, dar e interesant că atitudinea lui e atât de diferită de a lui Calvin Wakefield.”

„Calvin Wakefield a avut o singură greșeală de judecată. Liam a plănuit să fure de la oameni.”

„Adevărat”, a fost de acord Bree.

Matt și-a mângâiat barba. „Dacă Amanda a vrut ceva din casa Masonilor, a avut destul timp singură să caute. Nu avea nevoie să intre prin efracție sau să ucidă pe cineva.”

„Doar dacă nu încerca să facă să pară că cineva a intrat prin efracție”, a spus Bree. „Dar Liam?”

„*Dacă* a fost în casa Masonilor - și după răspunsurile lui, pun pariu că a fost...” Matt a făcut o pauză. „Atunci știa că au câteva obiecte de valoare pe care le putea fura. Nu este atât de prost încât să folosească codul de garaj furnizat mamei sale și a arătat deja că este dispus să fure.”

„Dar crimă? Ar fi un cu totul alt nivel pentru el ca infractor.”

Matt s-a încruntat. „Cum am mai spus, nimeni nu devine mai nevinovat în închisoare. Dar ar fi intrat în timp ce ei erau acasă? Am stabilit că nu este complet prost.”

„A fost prins cu escrocheria cu tichetele cadou”, a subliniat Bree. „Deci, nici el nu este un maestru criminal.”

„Categoric nu”, a spus Matt.

„Îl ținem pe lista noastră, dar fără dovezi, tot ce avem este o teorie.”

Capitolul 21

Matt se sprijinea de masa de conferințe, cu fața la panoul cu crime. În spatele lui, Todd și Bree se uitau peste rapoarte și fotografii.

Matt își flutură sandvișul la coloana suspecților. „Ar putea fi mai rău. Cel puțin *avem* suspecți.”

„Trei dintre ei.” Bree și-a mâncat salata. „Dar lista noastră este condusă de motiv. Ne lipsesc cu desăvârșire dovezile reale.”

A răsfoit o pagină. „Să începem cu Peter Vitale. Unde ne aflăm?”

Todd și-a ridicat degetele de pe tastatură. „A avut o problemă cu sfatul

juridic al lui Shelly Mason. A amenințat-o. De asemenea, are o armă, pe care nu o putem folosi pentru o potrivire balistică pentru că lipsește. El susține că a fost furată. Potrivit lui, arma a fost folosită ultima dată la poligon acum două săptămâni. Această parte am confirmat-o cu poligonul."

Bree se lăsă pe spate și studie tabla. „Nu are niciun alibi care să poată fi verificat. Are un tatuaj pe biceps, dar este un dragon, nu un tigru." S-a uitat în jos la hârtia din fața ei. „Arma lui este un 9 mm. Gloanțele folosite pentru uciderea Masonilor și gloanțele trase asupra noastră și a lui Zucco erau toate de 9 mm, dar acesta este un calibru foarte comun. Deci, în sine, acest fapt nu dovedește nimic. Nu avem încă un raport balistic asupra gloanțelor trase asupra noastră la locul de joacă, dar sunt dispusă să pariez că se vor potrivi cu celelalte."

„Avem vreo dovadă care să sugereze mai mult de un suspect?" a întrebat Todd.

„Nu", a spus Bree. „Dar nu-l putem exclude."

„Am stabilit că Vitale a avut motivul și ocazia", a spus Matt. „Dar fără arma lui, nu avem nicio dovadă fizică care să-l lege de locul crimei. Avem o amprentă parțială de pantof, dar avem nevoie de ceva mai mult pentru a stabili o cauză probabilă și a obține un mandat pentru a-i percheziționa casa și a-i verifica urmele de pantofi pentru a găsi o potrivire."a spus acesta.

„Faptul că are un tatuaj greșit nu ne va ajuta să obținem un mandat", a spus Todd.

Bree a fost de acord cu un semn din cap. „Să-l întrebăm pe Vitale unde a fost marți după-amiază în jurul prânzului. Până acum, a fost cooperant. Să sperăm că nu va cere un avocat."

Matt a făcut o notă pe tablă sub numele lui Vitale. „Următorul?"

Todd a bătut pe tastatură. „Calvin Wakefield."

Bree își amestecă hârtiile. „Am găsit vreo legătură între Wakefield și Masoni?"

„Nu încă", a spus Todd. „Wakefield are cazier și a avut acces la vehiculul care a fost văzut în fața casei în noaptea crimei."

„Asta nu e suficient", a spus Bree. „Oportunitatea nu este suficientă. Nu

avem nici motiv, nici dovezi."

Matt a subliniat cuvintele *fără tatuaj* de sub numele lui Calvin. „El nu are niciun tatuaj."

Bree se încruntă. „Îl vom păstra pe listă ca potențial complice, dar nu ca obiectiv principal dacă nu stabilim o legătură fermă între el și Masoni. Următorul?"

Matt a bătut pe tablă. „Liam Ward. Pentru mine, el este cel mai puternic suspect. Mama lui lucrează pentru Masoni. El și mama lui au refuzat să spună dacă îi cunoștea sau nu pe Josh și Shelly. De asemenea, nu au vrut să spună dacă Liam a fost sau nu vreodată în casa Masonilor. Liam are antecedente pentru escrocherie financiară. Masonii au făcut și ei o escrocherie financiară. El și-a lăsat mama la casa Masonilor în ziua crimelor."

„Are un tatuaj?" a întrebat Bree.

„Purta mâneci când l-am interogat", a spus Matt.

„Trebuie să aflăm, dar nu va vorbi cu noi fără un avocat." Ea și-a strâns buzele, studiind tabla. „Putem pândi casa lui Liam și să încercăm să obținem o fotografie cu el cu bicepșii la vedere."

„Dacă nu are un tatuaj?" a întrebat Todd.

„Atunci vom începe să intervievăm artiștii tatuatori locali și le vom arăta desenul lui Adam. Am o legătură acolo care ar putea să ne ajute", a spus Bree. „Dar hai să începem cu primul pas și să lucrăm de acolo."

„Da, doamnă." Todd a părăsit pentru scurt timp camera pentru a da ordinul.

Când s-a întors câteva minute mai târziu, Bree a continuat. „Acum, să ne întoarcem la Masoni. Ați găsit vreun e-mail care să se refere la o amenințare sau la plângeri cu privire la falsa lor organizație caritabilă sau la serviciile lor juridice ilegale?"

„Nu în e-mailurile recente. Mă duc mai în urmă, dar și-au păstrat frauda discretă. Au furnizat chiar și chitanțe false pentru deduceri fiscale. Bănuiesc că motivul pentru care nu au fost prinși este suma mică în dolari a fiecărei donații. Avem adresele de e-mail a mii de donatori și ne croim drum prin listă. Dar va dura ceva timp."

„Nu ați găsit parteneri sau asociați de afaceri?” a întrebat Bree.

„Nu încă”, a spus Todd. „Dar încă mai săpăm. Masonii au folosit companii fantomă pentru a filtra banii din falsa organizație caritabilă. Va fi nevoie de timp pentru a obține mandate, a primi înregistrări financiare și a cerceta totul.”

Puteau trece săptămâni până când primeau toate informațiile. Instituțiile financiare erau în general cooperante, dar numai după ce erau îndeplinite toate cerințele legale. Clienții lor - oameni bogați - aveau resursele necesare pentru a iniția procese. Matt înțelegea că organele de aplicare a legii aveau nevoie și de documente detaliate pentru a se asigura că toate dovezile erau admisibile în eventualitatea unui proces. Dar în mijlocul unei anchete privind o dublă omucidere, întârzierea era frustrantă. Suspectul trăsese deja de două ori în ei. Aveau nevoie de informații mai repede, nu mai târziu.

Cineva a bătut în ușă, iar aceasta s-a deschis. Marge a intrat în sala de conferințe și a închis ușa în urma ei. „Îmi pare rău să vă întrerup, șerifule. Dar Madeline Jager este aici. Vrea să vorbească cu dumneavoastră. Știe că sunteți aici.”

„E în regulă.” Bree a expirat puternic. „Voi ieși într-un minut să vorbesc cu ea.”

„Îi aduc niște cafea.” Marge s-a retras.

Telefonul lui Bree a bâzâit. L-a ridicat și a citit ecranul. „E Rory. Să sperăm că criminaliștii au ceva pentru noi. Avem nevoie de o pistă ca nimeni altcineva.” Și-a lipit telefonul de ureche. „Șerif Taggert. Pot să te pun pe speaker, Rory?”

„Sigur”, a spus Rory.

Bree a lăsat telefonul jos și a apăsat pe ecran. „Dă-i drumul. Matt Flynn și Todd Harvey sunt aici cu mine.”

„Deci au sosit rezultatele ADN-ului rapid.” Rory a ezitat. „Rezultatele sunt șocante - dar, din nou, nu sunt.”

„Spune-ne”, a îndemnat Bree.

„Claire Mason este un copil dispărut”, a spus Rory. „ADN-ul ei se potrivește cu cel al lui Blaire Sawyer, care a dispărut acum doisprezece ani în

Chandler, New York. Blaire avea cinci ani la acea vreme.”

Uimit, Matt a avut nevoie de câteva secunde pentru a procesa ceea ce auzise. Apoi a verificat harta de pe telefon. „Chandler este la doar o oră nord de aici.”

„Asta se potrivește cu calendarul adopției ei false de către Masoni”, a spus Bree. „Ai dreptate. E șocant, dar din nou, nu. Mulțumesc că te-ai grăbit cu asta.”

Matt a reevaluat. Știau deja că Masonii erau infractori. Să fie implicați în încă o infracțiune nu ar trebui să fie surprinzător. Dar fuseseră deștepți să-și păstreze secretul atât de mult timp.

A încheiat apelul și s-a întors spre Todd, care ataca deja tastatura laptopului său. „Vreau să știu totul despre Blaire Sawyer, membrii familiei ei biologice și cum a dispărut.”

Capitolul 22

Bree a zărit-o pe Jager în sala de pauză, amestecând o cană aburindă cu un băț de lemn. Vizitele surpriză din partea administratorului comitatului nu erau niciodată vești bune. Bree își făcu curaj și intră. „Trebuie să vorbiți cu mine?”

Jager și-a ridicat privirea, cu ochii ei suspicioși și morți. „Da.”

Ce pune la cale?

Camera mirosea a cafea proaspătă, așa că Bree își turnă o cană. „Să mergem în biroul meu.” O conduse pe Jager prin camera echipei și închise ușa biroului în urma lor.

Jager s-a așezat pe un scaun de oaspeți, trecând un picior osos peste celălalt.

Bree s-a așezat pe marginea biroului ei. „L-ai mai văzut pe aligator?”

„Nu. Omul de la grădina zoologică a venit și a montat o cameră. Dar nu

de asta sunt aici.” Jager își ținea cafeaua în ambele mâini, uitându-se peste margine. „Presa a relatat ieri despre un schimb de focuri la un loc de joacă. La. Ce. Te. Gândeai?” Enunță fiecare cuvânt ca și cum ar fi fost propria propoziție. „Și de ce nu am fost informată?” întrebă ea ca și cum ar fi fost șefa lui Bree. Nu era.

„Poftim?”

„Au intervievat o mamă cu un copil mic și un bebeluș în cărucior. Femeia era în lacrimi, vorbind despre cât de îngrozită a fost când a auzit împușcăturile în timp ce se îndrepta spre locul de joacă. Au rulat clipul la nesfârșit. A devenit al naibii de viral. Așadar, îmi repet întrebarea: La ce v-ați gândit când ați schimbat focuri de armă cu un suspect înarmat într-un cartier rezidențial?”

„Nu am intrat în luptă cu un suspect înarmat. Am urmărit un bărbat care a încercat să o răpească pe Claire Mason. El a deschis focul asupra noastră, iar noi nu am tras ripostat din cauza locației.” Capul lui Bree pulsa. „Ce ai fi vrut să facem? Să nu-l urmărim deloc?”

Nemișcată, Jager a aruncat o privire în Bree. „L-ați prins?”

Bree s-a oprit pentru o nanosecundă, apoi a scuipat: „Nu.”

„Atunci ce rost a avut să-l urmărești?” a răbufnit Jager.

Bree a numărat până la trei. „Acesta nu a fost un eveniment planificat. Nu știam că e înarmat sau că va trage în noi. Tot ce știam era că ne urmărea victima, o adolescentă care și-a pierdut deja ambii părinți în urma unei crime.”

Jager nu a comentat, dar nu se citea nimic pe fața ei sau în tonul ei. Era ea capabilă să înțeleagă punctul de vedere al altcuiva? „Sunteți mai aproape de a face o arestare?”

„Lucrăm pe mai multe piste și avem o persoană de interes.”

„Cine?”

„Nu pot să-i dau numele în acest moment”, a spus Bree. Nu ar fi lăsat-o pe Jager să saboteze cazul, nici măcar neintenționat.

Jager nu a fost impresionată. „Trebuie să arestați pe cineva pentru aceste crime.”

Bineînțeles că trebuiau să găsească criminalul, dar crimele nu erau rezolvate prin voință pură. De data aceasta, Bree nu și-a mai putut reține

replica. „Va face cineva asta? Sau ar trebui să continui să rezolv cazul?” Regretase cuvintele în secunda în care îi ieșiseră de pe buze.

La naiba! Ai lăsat-o să ajungă la tine. Din nou.

„Văd că nu ai chef să fii rezonabilă.” Cu o coloană vertebrală rigidă de indignare, Jager și-a așezat cafeaua pe birou și s-a ridicat. „Am discutat despre o conferință de presă pentru a aborda problema și nu mi-ai răspuns cu o oră. Așa că am stabilit una pentru această seară. Sunteți binevenit să participați sau nu. Depinde de tine.”

Bree nu a răspuns timp de câteva secunde, înghițindu-și primele răspunsuri instinctive și stabilindu-se: „Voi fi acolo.”

„La ora șase fix. Pregătește o actualizare. Dacă aș fi în locul tău, aș face să pară că am făcut ceva progrese.” Jager a ieșit.

Mintea lui Bree se învârtea. *Cum a îndrăznit?* Răspuns prostesc. Jager nu avea nicio rușine. Nu era prima dată când îi forța mâna lui Bree în detrimentul unei investigații. Jager nu ar fi ratat nicio ocazie de a se prezenta în fața presei și de a-și ridica propria poziție. Bree nu avea timp să facă politică. Avea treabă adevărată de făcut. Jonglarea între muncă și familie era deja ca și cum ar fi mersul pe o coardă fixă peste Marele Canion. Acum, nu va mai fi nicio cină sau culcare cu copiii, totul pentru că Madeline Jager își dorea să apară la știri.

Bree era încă fumegând în tăcere când Matt a bătut la ușa ei și și-a băgat capul înăuntru zece minute mai târziu. „E totul în regulă?”

Bree s-a lăsat pe spate în scaun și s-a holbat la tavan pentru câteva secunde. „Politica va fi moartea mea.”

„Jager?”

Bree s-a deplasat în față. „Da. A convocat o conferință de presă pentru această seară.”

Matt a căzut pe un scaun. „Ugh.”

„Vreau să fiu polițist. Vreau să protejez rezidenții, să rezolv crime și să-i închid pe băieții răi. Nu am timp să jonglez cu orgoliile politicienilor.” Bree și-a frecat mâinile pe față. „Femeia aia scoate tot ce e mai rău din mine.” Mental, și-a tras o palmă pentru că a ripostat. *Proastă, proastă, proastă.* Îi

permisese lui Jager să o atragă în povestea *ei*.

„Ar face o călugăriță să bea. Nu este o persoană ușoară.”

„E vina mea. Ar fi trebuit să programez o conferință de presă. Atunci aș fi putut deține controlul. Am amânat și asta s-a întâmplat. Lipsa de acțiune întâlnește consecințele.”

„Nu ai tergiversat. Lucrai la caz și se trăgea în tine.”

Bree a ridicat din umeri. Nu conta. „Hai să nu mai pierdem timpul cu Jager.”

„Detectivul care a lucrat la cazul lui Claire/Blaire este disponibil pentru un apel în cinci minute.”

„Asta a fost rapid.” Bree și-a apăsat ambele palme pe birou și s-a împins în picioare.

„Am avut noroc. Mi-a răspuns imediat la e-mail.” Matt a condus-o înapoi în sala de conferințe. „E nerăbdătoare să vorbească cu noi.”

Todd și-a învârtit computerul astfel încât Bree să poată vedea ecranul. O fotografie a unui copil mic a dominat atenția lui Bree. În ciuda anilor care trecuseră, o recunoscu imediat pe Claire. Masonii aveau prin casă câteva fotografii înrămate din anii tinereții lui Claire. Era o ființă micuță, cu părul blond și lung și ochii mari, așezată într-un morman de frunze de toamnă.

„Nu te pot contrazice ADN-ul.” Bree se așează ușor pe un scaun. „Și asta e cu siguranță ea.”

Matt și-a pus telefonul pe masă și a sunat. A răspuns o femeie: „Detectiv Shillings.”

Matt s-a aplecat mai aproape. „Suntem investigatorul Matt Flynn, șeriful Bree Taggert și adjunctul șef Todd Harvey.”

„Ați găsit-o pe Blaire Sawyer?” Shillings părea incredulă.

Matt îi făcu un rezumat rapid, de la crimele Masonilor până la actele de adopție false și cererea rapidă de ADN. „Masonii i-au schimbat numele în Claire”.

Suspinul lui Shillings a reverberat. „Au ales un nume apropiat de cel real al ei. Poate pentru a-i fi mai ușor să învețe și să reacționeze la schimbare. Copiii de cinci ani sunt adaptabili. Ar fi crezut ce i s-a spus.”

Ceea ce a și făcut.

„Ce ne puteți spune despre caz?” a întrebat Matt. „Cum a dispărut?”

„Tatăl ei, Dallas Sawyer, a căzut cu mașina într-un șanț în timpul unei furtuni de zăpadă. Până în momentul în care un automobilist care trecea prin zonă a raportat accidentul, domnul Sawyer era mort și rece. Polițiștii de stat care au intervenit nici măcar nu știau că în mașină se afla un copil, până când s-au dus să anunțe decesul și mama a început să țipe: „Unde este fiica mea?”” Shillings a făcut o pauză pentru a respira și poate pentru a se aduna. „Scaunul de siguranță pentru copii din spatele vehiculului era gol, fără niciun semn că un copil ar fi fost în el în timpul accidentului. Fără sânge, etc.”

„Nu-mi pot imagina”, a spus Bree, și a vorbit serios. Și-o imagină pe Kayla ieșind cu Matt, un polițist de stat bătând la ușă... Nu. Experiența ei în poliție o ducea întotdeauna spre scenariul cel mai pesimist, dar acest tip de gândire apocaliptică nu i-ar fi fost de folos astăzi. Scuturându-și capul, a alungat imaginea. Pentru moment. Știa că va reveni probabil în coșmarurile ei, când nu-și putea controla imaginația.

„Da”, a continuat Shillings. „Atunci am fost chemată. Între medicul legist și cronologia personală a domnului Sawyer, am stabilit că era mort de aproximativ șase ore.”

„Ați încercat să o urmăriți?” a întrebat Matt. „Dacă s-a îndepărtat de vehicul, a avut șase ore la dispoziție să se rătăcească.”

„Am făcut-o”, a spus Shillings. „Era ianuarie. Temperatura scăzuse la o singură cifră în acea noapte, iar de la producerea accidentului căzuseră cinci centimetri de zăpadă. Dacă existau urme, zăpada le acoperise. Am chemat câinii. Chiar și cu o haină și cizme, un copil de cinci ani nu ar fi putut ajunge departe în acele condiții. La această temperatură, degerăturile se pot produce în câteva minute. Am căutat în acea noapte, a doua zi - când furtuna a trecut - și din nou după ce zăpada s-a topit. Am lansat alerte. Am verificat spitalele și am difuzat fotografia ei la televizor, în cazul în care un automobilist care trecea prin zonă ar fi găsit-o. Dar nu am avut niciodată o pistă despre copil. Nici măcar una. A dispărut în aer, fără urmă, puf. Toate clișeele s-au aplicat”.

„Mama ei mai trăiește?” a întrebat Bree.

„Da.” În ciuda răspunsului pozitiv, tonul lui Shillings era trist. „La aproximativ un an după accident, a încercat să se înece în pastile și vodcă. Din fericire, a supraviețuit, dar nu și-a revenit niciodată după ce și-a pierdut fiica. Țin legătura cu ea o dată pe an. Suferă de depresie debilitantă și de abuz de substanțe. În unii ani, este trează. Alteori, nu. Îi înțeleg reacția, dar a avut și un fiu, Denver. Are douăzeci și doi de ani acum.”

„Cum crezi că va primi vestea?” a întrebat Bree.

„Nu știu. Presupun că va fi fericită că fiica ei este în viață, dar a pierdut doisprezece ani...” Shillings a făcut o pauză. „O să mă duc acolo acum și o să te anunț când putem stabili o întâlnire. Presupun că va dori să își vadă fiica cât mai repede posibil.”

„Da, și trebuie să îi spunem lui Claire”, a spus Bree.

„Ea nu știe?” a întrebat Shillings.

„Masonii i-au spus că au adoptat-o după ce părinții ei au murit într-un accident de mașină.”

„E clar că nu asta s-a întâmplat”, a spus Shillings. „Și trebuie să aflăm ce s-a întâmplat.”

„Absolut”, a fost de acord Bree. „Hai să facem întâlnirea dintre Claire - scuze, Blaire - și mama ei biologică mâine. Blaire poate avea noaptea la dispoziție să digere vestea. Apoi ar trebui să ne punem cap la cap și notele de caz împreună.”

„Sună bine. O să revin la tine.” Shillings a încheiat convorbirea.

Sala de conferințe rămase tăcută pentru câteva bătăi de inimă. Apoi Bree a spus: „O aducem pe Claire la secție sau mergem să o vedem la noua casă de plasament? Niciodată nu a trebuit să spun unei victime că întreaga ei viață este o minciună. Care este protocolul?”

Matt a scuturat din cap. „Nu există opțiuni bune.”

„Nu.” Bree a sunat-o pe Lindsay și i-a rezumat situația.

„Mai bine o ducem la secție”, a spus Lindsay. „Noua ei mamă adoptivă m-a sunat cu ceva timp în urmă și mi-a spus că Claire era dificilă. Nu erau siguri cum se vor descurca cu ea. Așa că, nu sunt sigură că situația va funcționa.”

„Claire este traumatizată, nu *dificilă.”* Bree înghiți răspunsul ei foarte personal - și furios. Era exact același argument pe care îl folosiseră bunicii ei când îi luaseră pe orfanii Taggert mai mici și o respinseseră pe Bree. La vârsta de opt ani, ea a avut cele mai mari dificultăți în a procesa trauma. Din fericire, o verișoară din Philadelphia intervenise. Dar copiii Taggert ar fi trebuit să fie ținuți împreună. Separarea lor a creat o traumă cu totul nouă pe care Bree și Adam încă se străduiau să o depășească.

„Știu, dar trebuie să fie cu cineva care înțelege și asta. Mă voi strădui să găsesc un loc nou, dar nu va fi ușor. Suntem copleșiți de copii care au nevoie de plasament. Încerc să o duc la un psihiatru pentru copii, dar există o listă de așteptare. Cu cât primește mai repede ajutor pentru a procesa toate astea, cu atât mai bine.” Lindsay a încheiat convorbirea.

Bree s-a ridicat, s-a dus la ușă și a chemat-o pe Zucco în sala de ședințe.

Zucco se grăbi să intre în sala de conferințe, cu fața plină de speranță. „Doamnă? Sunt din nou la datorie?”

„Mâine. Pentru moment, am o sarcină specială pentru tine.” Bree a pus-o la curent pe Zucco cu situația lui Claire ca copil dispărut.

„Sfinte Sisoe.” Zucco a clipit. „Nu pot să cred. Cum va primi Claire vestea?”

„Va fi un șoc”, a spus Bree.

Pentru că vestea avea să o traumatizeze din nou, la fel cum Bree și frații ei fuseseră afectați a doua oară de răspunsul adulților la situația lor. Frustrarea o cuprinse pe Bree. Vedea cum situația emoțională a lui Claire escalada, dar Bree se simțea neputincioasă să o oprească. Viața trecută a lui Claire se destrăma, iar prezentul ei nu era altceva decât criză peste criză.

Cum ar putea să-și revină după ce viața i-a fost literalmente furată?

Capitolul 23

O oră mai târziu, vinovăția îi strângea inima lui Bree în timp ce o privea pe Claire peste masa din sala de interviuri. Zucco stătea lângă Claire. Matt ocupa un scaun la celălalt capăt al mesei.

Shillings sunase înapoi să spună că doamna Sawyer se îndrepta imediat spre Grey's Hollow. Voia să-și vadă fiica când ajungea. Dacă fata nu era la secția șerifului, avea să-și sune avocatul. Bree îi înțelese graba. Nu-și putea imagina să creadă că copilul ei a murit timp de doisprezece ani. Nu ar fi vrut să aștepte nici măcar un minut în plus înainte de a pune ochii pe ea.

Dar Claire sosise la secție palidă și cu ochii înlăcrimați. Simțea că urmează alte vești? Era stresul și durerea reziduale de la crimele Masonilor - de la descoperirea scenei violente și sângeroase? Sau altceva...? La asta se referise mama adoptivă când spusese că Claire era dificilă? Pe de altă parte, poate că au existat fricțiuni la noua casă care au determinat-o pe Claire să reacționeze. Dacă familia nu putea empatiza cu o adolescentă aflată în dificultate, atunci nu avea ce căuta ca părinți adoptivi. Majoritatea copiilor care veneau la ei erau traumatizați. Bree cunoștea unii părinți adoptivi grozavi, dar știa și că alții o făceau pentru bani. Unii pur și simplu nu aveau nicio idee în ce se băgau.

În mod normal, Bree nu tergiversa când dădea vești proaste. Când stăteai la ușa cuiva la două dimineața, acesta știa deja că te afli acolo pentru a-i spune că cineva a murit. Dar asta era diferit. În niciun caz Claire nu era pregătită pentru această veste. Nimeni nu ar fi fost. A fost o surpriză cu *S* mare.

Bree a început cu o *simplă* afirmație. „Nu există niciun mod bun de a-ți da această veste."

Claire, deja albă ca hârtia, a devenit și mai palidă. „Cât de rău poate fi? Părinții mei au fost uciși".

Bree a respirat adânc. „Părinții tăi au spus că te-au adoptat după ce părinții tăi biologici au murit într-un accident de mașină?"

Claire a dat din cap, cu ochii neîncrezători.

„Asta a fost doar parțial adevărat. Tatăl tău a murit într-un accident. Tu

erai în mașină cu el și ai dispărut de la locul accidentului.”

Sprâncenele lui Claire au căzut. „Nu înțeleg.”

„Numele tău este Blaire Sawyer. Ai dispărut acum doisprezece ani. Mama ta este încă în viață, iar tu ai un frate mai mare, Denver, care are douăzeci și doi de ani.”

Claire se holba, cu fața înghețată de neîncredere.

Bree a continuat. „Mama ta locuiește la aproximativ o oră nord de aici.”

Claire a scuturat încet din cap, cu bărbia ridicată, nevrând nici măcar să considere informația ca fiind adevărată. „Nu. Asta nu poate fi adevărat. Ambii mei părinți au murit în acel accident, iar Masonii m-au adoptat.” Dar cuvintele ei sunau goale, ca și cum ar fi știut deja că Bree spunea adevărul, dar Claire nu era dispusă să îl accepte.

Bree continuă pe un ton blând, dar ferm. „Am verificat ADN-ul tău în bazele noastre de date și am găsit o potrivire. Ai fost dată dispărută de mama ta, Pamela Sawyer.” Bree a strecurat pe masă o fotografie de familie, furnizată de Shillings prin e-mail. Fundalul imaginii - un brad de Crăciun cu aspect generic - semăna cu cele oferite la mall în timpul sărbătorilor. Cei patru Sawyer, îmbrăcați în pulovere roșii asortate și blugi, zâmbeau în fața camerei. Familia părea obișnuită și complet normală. Nu exista niciun semn că întreaga lor lume avea să facă implozie la câteva săptămâni după ce fusese făcută această fotografie. Dallas avea un început de burtă și o linie a părului ușor retrasă. Părul blond al lui Pam era tuns într-un bob neted, lung până la bărbie. Blaire, în vârstă de cinci ani, zâmbea larg, dar fratele ei mai mare avea zâmbetul ciudat tipic pentru un copil de zece ani.

Kayla își pierdea constant dinții și devenise recent conștientă de golurile din fotografii.

Claire a ignorat poza timp de cinci secunde bune, dar curiozitatea i-a atras privirea ca un țânțar la lumina de pe verandă. A scuturat din cap, cu buzele lipite, bărbia proeminentă în semn de sfidare față de ceea ce nu putea procesa. „Nu-i cunosc pe oamenii ăștia.”

Bree a atins-o pe fetița din fotografie. „Asta ești tu.” În cele câteva fotografii înrămate pe care le găsiseră în casa Masonilor din copilăria lui Claire,

părul ei fusese tuns scurt. În ciuda schimbării coafurii, era clar același copil.

O singură lacrimă a alunecat pe obrazul lui Claire. S-a întins după fotografie, ridicând-o de pe margini cu ambele mâini. Ridicând-o, a studiat-o cu o expresie care împletea uimirea și teroarea. Recunoașterea a apărut încet în ochii ei. „De ce? De ce au făcut asta?"

„Nu știm", a spus Bree.

„Cum au ajuns la mine?" Claire a pus întrebarea cu trepidație, ca și cum s-ar fi temut de răspuns.

„Nu știm nici asta." Bree a tras aer în piept. „Mai e ceva, Claire."

„Mai mult?" Vocea lui Claire s-a ridicat aproape panicată. Părea să fie la o suflare distanță de a se sfărâma.

Zucco s-a apropiat, ca și cum i-ar fi oferit un sprijin tăcut.

Bree a spus ce trebuia spus. „Masonii nu erau avocați. Își făceau banii conducând o falsă organizație caritabilă online."

„Erau escroci?" a întrebat Claire, cu ochii mari. Bree a dat din cap.

Privirea lui Claire a căzut înapoi la fotografia de familie. „Dacă furau bani de la oameni, m-au furat și *pe mine*?"

Probabil? Bree nu se putea gândi la o explicație mai bună. Masonii ar fi putut să dea peste Claire în noaptea accidentului și pur și simplu să o păstreze. Sau ar fi putut să o adopte de la o agenție mai puțin de încredere care obținuse copilul prin acele mijloace. Fusese Shelly Mason atât de disperată să aibă un copil încât nu-i păsa cum îl obținuse?

„Vom lucra cu poliția din Chandler. Acolo ai dispărut." Bree bătu pe fața băiatului din fotografie. „Dacă există o parte bună în toate acestea, este că ai o mamă și un frate. Nu ești singură."

Claire a ridicat fotografia mai aproape de fața ei. A atins fața fratelui ei cu un deget arătător. „Cred că obișnuia să mă împingă în leagănul din curtea noastră din spate." S-a uitat în altă parte. „Oare inventez eu asta? Cum îmi pot aminti brusc de el după atâția ani în care nu am avut nicio amintire reală?"

Mintea suprimă amintirile pe care nu le poate gestiona. Bree știa asta pe propria piele. Abia de curând începuse să-și amintească de propria mamă. „Mama ta abia așteaptă să te vadă."

Claire a scăpat fotografia ca și cum i-ar fi ars degetele. „Când?” Panica i-a mânjit vocea.

Așteaptă de doisprezece ani. Dar Bree nu a spus asta. Nu voia să-i creeze lui Claire mai multă presiune decât era necesar.

„E pe drum încoace acum.” Și Bree nu putea face nimic în privința asta, și o omora faptul că nu o putea proteja pe Claire să nu fie forțată să participe la întâlnire înainte să fie pregătită.

Degetele lui Claire tremurau. „Trebuie să merg cu ea? Nici măcar nu o cunosc.”

„Nu”, a spus Bree. „Nu trebuie să mergi cu ea astăzi. Nu există un răspuns corect sau greșit la ceea ce simți. Ai multe de procesat și ai tot dreptul să ceri puțin timp ca să faci asta.” Din punct de vedere tehnic, o tânără de 17 ani ar putea solicita instanței dreptul de a lua propriile decizii juridice. Dar cum ar răspunde un judecător? Ar decide că este suficient de matură? Sau că a suferit atâtea tragedii încât nu era în starea de spirit potrivită? Cum ar putea cineva să ia această decizie? Dacă Claire ar fi vrut să ia propriile decizii, unde s-ar fi dus? Banii obținuți ilegal de Masoni nu ar fi fost disponibili pentru ea. De obicei, asigurarea de viață era plătită în câteva luni, dar cum ar fi fost afectată de schimbarea identității lui Claire sau de infracțiunile Masonilor? Fără mama și fratele ei biologic, Claire nu avea nici casă și nici sprijin.

„Mă vor face să merg cu ea în cele din urmă? Chiar dacă nu-mi place de ea?” Claire a șoptit întrebarea.

„Nu pot spune cu siguranță. Dar ești aproape un adult. Judecătorul va vorbi cu tine și va lua în considerare sentimentele tale.” Dar Bree nu făcu nicio promisiune.

O bătaie a precedat-o pe Marge deschizând ușa și vârându-și capul prin deschizătură. „Detectivul Shillings este aici cu familia Sawyer.”

Bree a întâlnit ochii lui Claire. „Gata?”

Claire își mesteca o cuticulă, dar dădu din cap. „Nu prea, dar nu am de ales, nu-i așa?”

Marge s-a retras.

Matt s-a ridicat. „Camera asta e prea aglomerată. Cred că poate doar

șeriful ar trebui să rămână.”

Zucco a înțeles aluzia. I-a dat lui Claire o bătaie de susținere pe umăr. „Voi fi în camera echipei dacă vrei să vorbim după aceea.”

Matt și Zucco au ieșit din cameră. Prin ușa deschisă, Bree a zărit trei persoane care se apropiau. Deși crescuse, Denver Sawyer era recunoscut din fotografia de Crăciun. Dar mama lui nu arăta deloc ca aceeași persoană. Îmbătrânise cu douăzeci și cinci de ani în doisprezece. Părul îi era creț, neîngrijit și brăzdat de gri. Pielea îi era palidă, iar albul ochilor era galben. Pierduse cel puțin cincisprezece kilograme și era aproape scheletică. Pielea slabă atârna pe oasele proeminente.

Fiul ei o urma, cu pași târâți cu reticență. Femeia din spatele lor avea în jur de 40 de ani, cu părul șaten, scurt și fără șuvițe. Era îmbrăcată ca un polițist, într-o cămașă albă și pantaloni negri, cu o insignă pe un șold și o armă de foc pe celălalt. Detectiv Shillings, presupuse Bree.

Doamna Sawyer intră pe ușă pe picioare tremurânde. Bree bănuia că săptămâna aceasta nu fusese una trează. Fiul ei stătea aproape, dar arăta de parcă ar fi preferat să fie oriunde altundeva. Fața lui era blocată într-o expresie morocănoasă. Deși sora lui fusese furată, viața lui fusese și ea ruinată. Shillings se prezentă pe sine, pe doamna Sawyer și pe Denver.

Înainte ca Bree să poată răspunde la fel, doamna Sawyer se opri la câțiva pași de Claire și șopti: „Blaire?”

Privirea lui Denver și-a găsit sora. El o împinse pe Shillings. „Ești sigură de ADN-ul ăla, nu? Pentru că am mai trecut prin asta când celelalte fete au spus că sunt Blaire.”

De câte ori această familie îndurerată a fost victima unor false Blaire? Furia a cuprins-o pe Bree pentru că oamenii ar fi profitat de rudele disperate ale copiilor dispăruți.

Shillings dădu din cap. „Suntem siguri. ADN-ul se potrivea, la fel și fotografiile din copilărie și cronologia generală.”

„Blaire.” Doamna Sawyer a rostit din nou numele, de data aceasta cu venerație, în timp ce se întindea spre Claire, cu degetele subțiri îndoite ca niște gheare.

Claire s-a îndepărtat.

Bree interveni, oferindu-i mâna și deturnând atenția doamnei Sawyer. „Eu sunt șeriful Taggert.”

Doamna Sawyer și-a smuls cu greu privirea de la fiica ei. „Vă mulțumesc că mi-ați găsit fata.”

„Îți amintești ce am spus, Pam?” a întrebat Shillings cu o voce blândă. „Blaire va avea nevoie de ceva timp.”

Dar doamna Sawyer avea ochi doar pentru fiica ei. Inima lui Bree se frângea pentru toți. Pentru Claire, care abia avea frânturi de amintiri din viața ei anterioară, și pentru doamna Sawyer și Denver. Dar ei trăiseră fiecare secundă agonizantă din ultimii doisprezece ani gândindu-se că Blaire era moartă - sau mai rău.

Doamna Sawyer s-a apropiat.

Shillings a blocat-o cu un braț. „Hai să nu o aglomerăm pe Blaire, bine? Tocmai a aflat cine este cu adevărat. Trebuie să fie copleșitor să i se arunce toate astea asupra ei.”

„Vreau să-mi îmbrățișez propria fiică!” Roșie la față, doamna Sawyer a îndepărtat brațul lui Shillings.

Claire a sărit în picioare, trimițându-și scaunul înapoi. Acesta s-a răsturnat, lovindu-se de pământ cu un zăngănit metalic. Tremurând, fata s-a strecurat de-a lungul peretelui, păstrând masa între ea și doamna Sawyer.

„Blaire!” a implorat doamna Sawyer. „Nu-ți amintești de mine?”

„Numele meu este Claire.” Ea a mai făcut un pas lateral.

„Numele tău este Blaire”, a corectat doamna Sawyer, cuvintele ei fiind neglijente și pline de mânie. „Și tu ești fiica mea.”

Băutură sau pastile?

Claire părea să se micșoreze.

Vorbirea greoaie a mamei îi aduse aminte de tatăl lui Bree. Ea se plasă între mamă și fiică. „Cred că Claire a avut destul pentru astăzi.”

„Eu voi decide ce e mai bine pentru fiica mea.” Doamna Sawyer a încercat să întindă mâna în jurul ei.

Dar Bree nu s-a clintit. Ochii lui Claire erau mari, fața ei albă ca hârtia.

Shillings a prins-o pe doamna Sawyer de braț. „Ajunge.”

Toată furia părea să sângereze din doamna Sawyer. Ochii i se umpluseră, apoi lacrimile îi curgeau pe față. „Îmi vreau copilul înapoi.”

„Știu”, a liniștit-o Shillings, apoi a vorbit cu o voce moale. „Dar Blaire nu mai este un bebeluș.”

„Poate ar trebui să luăm o pauză”, a sugerat Bree. Îi era milă de doamna Sawyer, dar Claire era principala preocupare a lui Bree. „Toată lumea a avut vești șocante astăzi. Vești bune, dar totuși șocante.”

Denver s-a băgat cu umărul în discuție. „Haide, mamă. O sperii pe Blaire. Amintește-ți, mereu i-a fost frică de lucruri noi când era mică. Dă-i o pauză. Hai să mâncăm ceva. Înainte erai prea nerăbdătoare să mănânci.”

Ochii doamnei Sawyer se înmuiară când se uită la fiul ei. „Ce m-aș face fără tine? Tu ești singurul căruia îi pasă de mine. Ești singurul care mă înțelege.”

„Hai să luăm puțin aer.” El a împins-o spre ușă, iar ea a cedat. În timp ce o conducea afară din cameră, s-a uitat înapoi la Claire. „Nu a fost mereu așa. Doar de când... știi tu. Voi lucra la ea. Poate tu și cu mine am putea vorbi?”

Privirea lui Claire s-a îndepărtat de a lui. Se holba la covor. Capul i s-a aplecat într-o mică mișcare a capului.

„O să-i dau numărul tău”, a spus Shillings, ca și cum ar fi fost nerăbdătoare ca dna. Sawyer să continue să se miște.

Matt a apărut imediat ce soții Sawyer au pășit prin ușă. Trebuie să fi așteptat pe hol. „O să vă conduc afară.” A condus-o pe doamna Sawyer și pe Denver.

Shillings și-a suflat bretonul din ochi. „Îmi pare rău pentru asta. Niciodată nu știi unde va merge starea ei de spirit. E în punctul în care are nevoie de câteva shot-uri ca să funcționeze, știi? Poate că găsirea lui Blaire va fi motivația de care are nevoie pentru a se detoxifia.” I-a aruncat lui Claire o privire compătimitoare. „Ești bine, Claire?”

Claire nu a răspuns.

Shillings a spus: „Voi vorbi cu ea, iar Denver o va ajuta. Ea trebuie să vadă lucrurile din perspectiva ta. Dar aș vrea, de asemenea, să te gândești la

ceea ce a trăit ea. Să-și piardă soțul a fost îngrozitor, dar să-și vadă copilul dispărând - să nu aibă răspunsuri - să nu aibă nicio idee ce s-a întâmplat cu tine, să nu știe dacă ți-e foame sau frig, dacă ești vie sau moartă - asta a distrus-o." Shillings se îndreptă spre ușă. „Nu spun că trebuie să vă îmbrățișați. Tot ce vă cer este să fiți buni unul cu celălalt. Acordați-vă timpul necesar pentru a asimila tot ce s-a întâmplat. E mult. Niciuna dintre voi nu ar trebui să se aștepte să se descurce cu un asemenea haos."

Bree s-a enervat. „Claire este copilul aici, iar timp este exact ceea ce *ea* a cerut."

„Da." Umerii lui Shillings s-au prăbușit. „Știu. E ciudat. Asta e cea mai bună situație care ar putea ieși, și tot e un rahat. Adică, Claire e sănătoasă și întreagă. De obicei, nu așa se rezolvă cazurile de persoane dispărute pe termen lung." S-a oprit înainte de a spune restul cu voce tare.

Cel mai adesea, ADN-ul se potrivește cu rămășițe, nu cu o persoană în viață.

Dar Bree a înțeles ironia. A escortat-o pe Shillings afară pe ușă. Pe hol, a zărit-o pe Zucco zăbovind și i-a făcut semn agentului să intre cu Claire. Apoi Bree a intrat în pas alături de Shillings. „Am o conferință de presă în seara asta. Voi face tot ce pot să protejez anonimatul familiei, dar amândouă știm că nu va trece mult timp până când presa va descoperi că Claire este Blaire."

„Știu", a spus Shillings. „Erau reporteri în parcare când am intrat. Dar am mai multe informații pentru tine despre Dallas Sawyer. Lasă-mă să-i escortez pe Sawyer la mașina lor și să iau dosarul din portbagajul meu. Mă întorc în câteva minute."

Bree a făcut un gest către sala de conferințe. „Vom fi acolo când vei termina."

Cazul Masonilor era atât de spectaculos de întortocheat, încât Bree nici n-ar fi ghicit ce informații ar putea avea Shillings despre Sawyer.

Capitolul 24

Cum să trăiesc cu toate minciunile?

Claire a tresărit când mama ei biologică a părăsit camera. Nu la asta se aștepta. Nu putea fi adevărat. Nu putea fi fiica acelei femei.

Dar negarea ei se simțea la fel de goală ca inima ei.

Pentru prima dată, și-a dat seama. Ea nu avea pe nimeni. Era complet singură. Nu și-o amintea pe Pam Sawyer. Claire nu avea nicio amintire despre ea. De ce nu? Cum a putut să fie crescută de această femeie în primii cinci ani de viață și să nu-și amintească nimic de ea? Părea imposibil.

Dar era?

Un sentiment dezgustător de déjà vu o inundă. Familia Sawyer *i se păruse* familiară într-un mod pe care nu-l putea înțelege pe deplin.

Poate că nu voia să înțeleagă.

După ce șeriful îi spusese că mama ei biologică era încă în viață, nu avusese timp să își imagineze cum era mama ei biologică. A avut câteva minute să se gândească: *Poate că nu sunt singură.*

Pentru că realitatea situației ei de când *s-a* întâmplat era că nu avea pe nimeni. Nimeni care să participe la absolvirea liceului sau să o ducă la facultate pentru primul semestru. Nimeni care să o conducă la altar dacă ar fi vrut vreodată să se căsătorească.

Așa că poate, în mijlocul șocului, a avut o mică licărire de speranță. După ultimele câteva zile, voia să se simtă normală, să aparțină cuiva. Nu voia să fie rudă cu femeia aceea. Beată sau drogată, nu conta. A trăi cu ea ar fi fost un coșmar.

Nu voia să aparțină lui Pam Sawyer. Ea era respingătoare. Nu așa trebuiau să decurgă lucrurile.

Ce avea de gând să facă?

Frica a izbucnit în ea ca un șoc electric. După ce a trecut, absența ei a lăsat-o moale și epuizată. Nu dormise. Abia mâncase.

Nu-i era foame. Capul i se învârtea. Oasele o dureau. Emoțiile pe care era prea obosită să le identifice se înghesuiau în ea, ca prea mulți oameni într-

un vagon de metrou. Abia putea să respire.

Copleșită, și-a pus capul pe brațele încrucișate și a închis ochii. Nu putea nici măcar să plângă. Oamenii pe care îi crezuse părinții ei nu erau. Nu au fost deloc așa cum au spus. Au fost niște escroci. Nu s-au deranjat să se asigure că cineva are grijă de ea. Nu au lăsat-o cu nimeni.

Nu au iubit-o.

Ce ar trebui să facă ea?

Realitatea care a lovit-o, încă o persoană înghesuită în acel vagon de metrou, a fost că nu putea face nimic. Era prinsă în capcană. Șerifului părea să-i pese, dar ea ce putea face?

Viitorul lui Claire era un centru de plasament după altul până când împlinea optsprezece ani? Case aglomerate, uneori cu părinți adoptivi cărora le păsa, alteori nu. De câți ciudați ar fi trebuit să se ferească? Și ce ar fi făcut când ar fi împlinit optsprezece ani?

Claire mai avea o singură opțiune. Dar să o folosească nu ar fi fost ușor. Avea curaj?

Capitolul 25

Bree se holba la panoul cu crime în timp ce o aștepta pe Shillings.

Cum puteau fi legate crimele Masonilor și accidentul lui Dallas Sawyer? Apoi, din nou, cum ar putea să nu fie? Era o coincidență că trei morți se învârteau în jurul unei singure fete? Capul lui Bree se învârtea cu posibilitățile. Dar nu avea rost să speculeze. Ancheta scosese la iveală o întorsătură bizară după alta.

Matt intră în sala de conferințe. Shillings li s-a alăturat câteva minute mai târziu, a privit panoul cu crime și a trântit un dosar gros pe masă. „Moartea lui Dallas Sawyer a fost declarată accident de către medicul legist, dar când am descoperit că lipsește un copil și nu am găsit niciun semn de la ea, am avut

îndoieli. Cum dispare un copil fără să lase în urmă nici măcar o mănușă? Oricum, în mod neoficial, am păstrat cazul său deschis în mintea mea, chiar dacă a fost declarat rece de către cei cu putere de decizie. Aceste îndoieli au fost întărite atunci când am descoperit o investigație deschisă a FBI asupra lui Dallas Sawyer."

„FBI?" a întrebat Bree.

Shilling a dat din cap. „Dallas Sawyer era unul dintre partenerii unei companii de tehnologie nou înființate, numită Wall Digital Technology. FBI-ul suspecta că firma era o fațadă pentru o înșelătorie de tip ransomware-scareware. Aceștia vizau persoanele în vârstă cu mesaje pop-up pe computerele lor, avertizându-i cu privire la viruși falși care puteau fi eliminați doar cu ajutorul software-ului lor, Safety Sweep. Ați fi surprinși să aflați câți oameni cad în capcana asta. Dar FBI nu a putut dovedi niciodată că el se afla în spatele acestor acțiuni. Oamenii sunt reticenți în a raporta aceste tipuri de înșelăciuni deoarece fie nu știu că au fost înșelați, fie nu vor să recunoască. Când iei în considerare spoofing-ul, serverele de e-mail anonime și o amestecătură de companii fantomă, este greu să dovedești cine face ce." Ea a făcut o pauză pentru o respirație. „Imediat după ce Dallas a murit, sediul companiei de tehnologie a ars din temelii. Fiecare piesă de hardware a fost distrusă în incendiu, inclusiv serverele de rezervă. După aceea, cazul nu a dus nicăieri. FBI-ul a suspectat că partenerii lui Sawyer erau străini și a dus operațiunea complet în străinătate."

„Trebuie să fi fost un incendiu al naibii de mare pentru a distruge în mod convenabil toate potențialele dovezi", a spus Bree. Majoritatea clădirilor moderne aveau sisteme de suprimare a incendiilor și alarme.

„Nu-i așa?" a întrebat Shillings. „Intervenția pompierilor a fost rapidă, dar locul s-a topit ca ceara. Deloc surprinzător, a fost găsit un accelerant, iar incendiul a fost declarat intenționat. Proprietarii au dat vina pe un concurent, dar nimeni nu a fost acuzat vreodată."

Matt a întrebat: „Dar nu ați legat niciodată dispariția lui Claire de ancheta FBI?"

„Nu", a spus Shilling.

„Care a fost cauza morții lui Sawyer?” a întrebat Bree.

„A sângerat până la moarte. Avea o bucată de sticlă înfiptă în gât. În mașină era o sticlă de suc verde spartă. Medicul legist a teoretizat că ridica sticla când a avut loc accidentul, iar airbag-ul a propulsat-o în el. Cioburile i-au tăiat fața și gâtul în accident. Carotida i-a fost secționată”. Ea a deschis dosarul și a scos fotografiile accidentului. A apăsat pe una care arăta interiorul vehiculului. „Puteți vedea fragmentele suplimentare aici.” Sub airbag-ul prăbușit, fragmente de sticlă și sânge acopereau scaunul. „Și piesa fatală aici.” Ea a arătat spre o fotografie de autopsie care arată bucata de sticlă care iese din gâtul victimei. „Acesta este efectul pe care îl poate avea o sticlă de sticlă între tine și un airbag care se umflă cu 300 de kilometri pe oră.”

Airbag-urile au salvat nenumărate vieți, dar nu erau perfecte. Forța cu care se declanșau putea rupe coaste, oase ale feței, chiar și un braț, dacă mâna șoferului se sprijinea pe volan. Orice se afla între airbag și șofer era un potențial proiectil.

Shillings a continuat. „Cazul persoanei dispărute s-a răcit aproape imediat. De fapt, a început rece și a rămas așa. Unul dintre cele mai frustrante cazuri din cariera mea. Trebuie să mă retrag anul viitor. Sunt încântată că Blaire a fost găsită, dar vreau să știu cum a ajuns cu Josh și Shelly Mason. Fiecare polițist are un caz pentru care ar sacrifica o parte din corp pentru a-l rezolva. Acesta este al meu.”

„De asemenea, am vrea să știm cum au fost implicați Masonii”, a spus Bree. „Și dacă se leagă cumva de infracțiunile lor.”

„Trebuie să începem prin a căuta legături între Masoni și Dallas Sawyer”, a fost de acord Shillings. „Îi voi arăta poze cu Masonii doamnei Sawyer. Poate vom avea noroc și îi va recunoaște. De asemenea, voi lua legătura cu agentul FBI care s-a ocupat de cazul Dallas Sawyer. Am mai vorbit cu el despre caz. Te voi include în orice comunicare și te voi ține la curent.” A făcut un gest spre dosarul ei. „O să vă trimit prin e-mail copii ale tuturor lucrurilor.”

„Apreciem asta”, a spus Bree. „Vom continua să lucrăm la cazul crimei Masonilor. Vă voi ține la curent dacă vom găsi vreo legătură între Dallas

Sawyer și Masoni, dar până acum, Claire este singura legătură."

„Dacă aceste cazuri nu sunt conectate, va fi mai ciudat decât dacă sunt", a spus Shilling în timp ce ieșea pe ușă.

„Sunt de acord." Matt a adăugat informația pe care o primiseră despre moartea lui Dallas Sawyer pe o latură a tabloului cu crime. „Voi face acest lucru un sidebar, din moment ce nu știm cum sau dacă este legat de uciderea familiei Mason."

„Dacă e o coincidență, e una mare, grasă." Bree nu prea credea în coincidențe, mai ales în cazurile de crimă. „Îl voi ruga pe doctorul Jones să se uite la autopsia lui Dallas."

„Crezi că a fost ucis?"

„Nu știu", a spus Bree. „Dar cauza morții este neobișnuită."

„Accidentul ar fi putut fi provocat de cineva. Nu este atât de greu să scoți un vehicul de pe șosea. Poate că nici nu au vrut să-l omoare, doar să-i dea un avertisment. Având în vedere activitatea infracțională suspectată a lui Dallas, nu este o exagerare să credem că cineva ar fi vrut să-l amenințe sau să-l omoare."

„Dar a ucis aceeași persoană pe Josh și pe Masoni?"

„Avem nevoie de mai multe informații de la FBI pentru a găsi o legătură între ei, dar aceasta este o posibilitate. Având în vedere că Masonii au avut-o pe fiica lui Sawyer, este de asemenea posibil ca ei să îl fi ucis pe Dallas."

Capitolul 26

Simțindu-se inutilă, Renata o privea pe Claire cum se topește. Nu-și putea imagina să afle că întreaga ei viață fusese fabricată, că era o cu totul altă persoană. Apoi, prima dată când și-a văzut familia biologică, mama ei și-a pierdut mințile.

A tras-o pe șerif deoparte. „Ce-ar fi s-o duc pe Claire să-și viziteze pisica

în loc să stăm la secție? Poate lua cina cu mine și cu mama. S-ar putea s-o facă să se simtă normală pentru câteva ore.”

„Ești sigură că vrei să renunți la seara ta?” a întrebat șeriful Taggert. „Ești pe cale să ieși din tură, iar mâine este ziua ta liberă.”

„Da. E în regulă. Nu aveam niciun plan, cu excepția unor lucrări în curte.” Renata nu avea niciodată planuri. „Mamei îi va face plăcere compania, și se pricepe la adolescenți.”

„Bine, atunci”, a spus șeriful. „Vorbim mai târziu. Nu-i spune nimic lui Claire, dar s-ar putea să nu se mai întoarcă în același loc.”

„În regulă.” Renata i-a trimis mamei ei un mesaj rapid. Apoi i-a făcut cu mâna lui Claire. „Vrei să ieși de aici pentru o vreme?”

„Da!” Claire a sărit în picioare.

„Să mergem.” Renata a deschis drumul spre partea din spate a secției. Ea și Claire s-au urcat în Jeep-ul ei. În timp ce Renata ieșea din parcarea angajaților, a zărit două furgonete de știri intrând în parcarea din față. „Ține capul jos. Aplecată.”

Claire s-a aplecat lateral.

Renata a ținut un ochi pe oglinda retrovizoare până când secția șerifului a dispărut din vedere. „Poți să te ridici.”

Claire s-a întors să se uite prin geamul din spate. „Mulțumesc. Unde mergem?”

„La mine acasă. M-am gândit că poate ți-ar plăcea să-l vezi pe Chunk.”

Claire a zâmbit. „Mi-ar plăcea asta.”

„Nu sunt cel mai bun bucătar din lume și mi-e foame. Ce fel de fast-food îți place?”

„Am putea mânca pizza?”

„Desigur! Am un loc pe apelare rapidă. Ce vrei pe ea?”

„Legume?”

„Preferata mea.” Renata a comandat plăcintă cu legume la grătar. A adăugat la comandă un litru de supă de pui pastina și knots de usturoi, în caz că mama ei nu putea să înghită pizza astăzi.

„Pot să cobor geamul?” a întrebat Claire. „Mi-ar prinde bine puțin aer.”

„Sigur. Bună idee.” Renata a oprit aerul condiționat și și-a coborât propriul geam. A pornit radioul. „Pune ce-ți place.”

Claire s-a jucat cu posturile timp de câteva minute, apoi a ales un cântec de Taylor Swift. Renata nu era o Swiftie înrăită, dar „Shake It Off” părea potrivit. Și-a sprijinit cotul de tocul ușii. Vântul fierbinte îi biciuia părul și îi amintea de excursiile de vară la plajă.

Claire s-a lăsat pe spate, a cântat împreună și a bătut ritmul pe cotieră. Era prima dată când Renata o vedea pe fată aproape relaxată. A cotit pe o stradă laterală spre pizzerie. Un SUV închis la culoare a făcut virajul în spatele lor. Renata a făcut câteva viraje suplimentare, inutile, încercuind o stradă. SUV-ul a dispărut.

Coincidență? O mulțime de oameni conduceau SUV-uri întunecate. Renata s-a aplecat spre prudență și a luat-o pe Claire cu ea în restaurant când au ridicat comanda. Apoi a supravegheat tot drumul până acasă la mama ei.

Drumul a fost scurt, iar Renata a intrat pe aleea ei zece minute mai târziu. A schimbat în parcare, apoi a făcut o pauză. „Mama mea e bolnavă. Cancer. L-au depistat devreme. Sunt șanse ca ea să fie bine, dar tratamentul este greu.”

„Îmi pare rău.”

„Mulțumesc. Nu am vrut să fii șocată pentru că arată ... ei bine, bolnavă, dar nu este contagios.”

Claire a dat din cap. „Bine. Apreciez asta.”

„Atunci să mergem înăuntru ca să-ți poți îmbrățișa pisica.” Renata a coborât din mașină.

Claire a ajutat-o să ducă mâncarea în casă. Renata a strigat: „Mamă?”

„În sufragerie”, a răspuns mama ei.

Renata a condus-o pe Claire prin casă. Au așezat cutia de pizza și punga pentru mâncare la pachet pe blatul din bucătărie, unde mama ei pregătise masa pentru trei persoane. Mama ei și pisica erau aproape în aceeași poziție în care fuseseră când Renata plecase în acea dimineață. „V-ați mișcat vreuna dintre voi astăzi?”

Mama ei a râs. „Ba da, ne-am mutat. Dar este atât de frumos aici, chiar dacă grădina mea este într-o stare groaznică.”

Chunk a fost de acord, torcând, se întinse și își flexă labele ucigașe.

Renata i-a făcut cunoștință cu Claire. „Aceasta este mama mea, Teresa Zucco.”

„Bună ziua, doamnă Zucco.”

Mama Renatei a râs. „Teresa, te rog.”

Chunk a văzut-o pe Claire, s-a ridicat în picioare și a venit s-o salute. Claire era numai zâmbete când l-a luat în poală și l-a îmbrățișat strâns. Pisica toarcea mai tare.

„I-a fost dor de tine”, a spus Teresa.

„Poate”, a spus Claire în blana lui Chunk. „Dar îi place de toată lumea. Mulțumesc că ai avut grijă de el”.

„Cu plăcere. Mi-a plăcut compania lui. Dar acum mor de foame.” Mama Renatei a întins o mână. „Puțin ajutor.”

Renata a tras-o în picioare. „Atunci hai să mâncăm.” Renata s-a retras în camera ei pentru a se schimba în pantaloni scurți și un tricou oversize. S-a gândit la seiful armei, dar a ales să o pună într-un toc care i se potrivea în partea de jos a spatelui, cel mai confortabil și discret port-armă pe corp pe care îl găsise pentru structura ei mică. Și-a tras tivul cămășii peste armă.

Când s-a întors în bucătărie, mama ei și Claire distribuiau pizza și discutau ca și cum s-ar fi cunoscut de ani de zile. Chunk cerșea ca un câine la picioarele lui Claire. Fata a rupt o bucățică mică de pizza, iar pisica a mâncat-o cu poftă. Mamei ei i-a plăcut compania atât de mult încât a mâncat o felie întreagă de pizza, iar Renata a jurat să se asigure că vor socializa mai regulat. După cină, mama ei și Claire au rezolvat un puzzle pe masa din sufragerie, în timp ce Renata făcea curat. Chunk s-a urcat pe masă și s-a întins deasupra a jumătate din piese. Râzând, Claire l-a mutat.

Dar mama Renatei a obosit repede. „Îmi pare rău, Claire. Trebuie să mă odihnesc puțin. Vom face mai mult din puzzle mai târziu, bine?”

„Da. Bine.” Claire a sorbit din Coca-Cola ei.

După ce mama ei a ieșit din cameră, Renata s-a așezat la masă și s-a uitat încruntată la cutia de puzzle. „O mie de piese?”

„E și unul greu.” Claire a scos piese de margine din cutie.

„Pot să văd asta.” Renata a început să adune piese care păreau să aibă aceeași nuanță de verde. „Mulțumesc că i-ai distras atenția mamei. Avea nevoie de asta.”

„Și eu la fel.” Gura lui Claire s-a aplatizat, cu mici linii care nu trebuiau să se formeze pe o adolescentă.

„Vrei să vorbim despre asta?”

Fără să ridice privirea, Claire a întrebat: „Trebuie să mă întorc la acel plasament?”

Suspiciunea i-a urcat pe ceafă Renatei. S-a luptat să își păstreze vocea neutră. „De ce întrebi?”

„Nu-mi place *de el*.”

„El?”

„Tatăl adoptiv.” Claire a tresărit.

„Există un motiv anume?”

Claire a făcut o pauză. „Pur și simplu nu-mi place cum se uită la mine. Mă face să mă simt inconfortabil. Nu-mi pot explica. El nu a făcut nimic.”

Renata s-a enervat. „Ce-ar fi să îl sun pe șerif și să văd ce opțiuni ai?”

Umerii lui Claire s-au încovoiat în față, iar vocea ei a devenit blândă.

„Bine.” Cât de groaznic ar fi să ai atât de puțin control asupra vieții tale?

„Dă-mi câteva minute. E înghețată în congelator. Servește-te.” Renata și-a luat telefonul mobil și a ieșit pe ușa din spate în curte. Buruienile se înghesuiau în grădina de plante și legume. Mama ei își uda manual plantele, dar nu avea energia necesară să culeagă buruienile și refuza să folosească substanțe chimice. Renata și-a notat mental să lucreze la paturi când are o zi liberă.

Un gard negru din fier forjat fals înconjura o curte de mărimea unui teren de baseball. Acesta era paradisul mamei ei. Înainte de cancer, se ocupase singură de aproape toată întreținerea. În ciuda faptului că curtea din spatele lor era goală, Renata a apreciat copacii și arbuștii ornamentali de-a lungul gardului care asigurau intimitate. În fața arbuștilor, straturile de flori erau de obicei pline de flori anuale, dar în acest an straturile stăteau goale și pustii. Iarba ar fi trebuit să fie luxuriantă și moale, dar seceta o ucisese. Ar fi trebuit să replanteze toată

peluza în primăvară.

Renata s-a plimbat prin iarba moartă și uscată și a căutat pe telefon numărul șerifului, sperând să o prindă pe șefa ei înainte să plece la conferința de presă.

O ușă s-a deschis și s-a închis. „Renata, tu ești?”

„Aici, mamă.”

Mama ei a traversat iarba. „E încă cald aici.”

„E ridicol”, a spus Renata. „Dar vremea trebuie să se schimbe curând. E aproape septembrie.”

Mama ei a înfruntat-o. „Am auzit ce a spus Claire despre casa de plasament. Ea nu se poate întoarce acolo. Copiii au instincte bune.”

„Știu.” Renata și-a ridicat telefonul. „O sun pe șerif acum.”

„Ar putea rămâne aici.”

„Aici?”

„Da, aici.”

„Cineva ar putea fi după Claire”, a explicat Renata. „A fost urmărită.”

„Un motiv în plus pentru ea să fie într-un loc sigur.” Mama ei nu a clipit. „Încă mai am Glock-ul meu și permisul de port armă. S-ar putea să fiu bolnavă, dar nu sunt inutilă.” Ca polițistă pensionată, mama ei putea purta armă ascunsă atâta timp cât își menținea certificarea, ceea ce a și făcut.

„Știu că nu ești. Nu-mi place să-ți asumi riscuri.”

Mama ei i-a aruncat o privire. „Am servit NYPD timp de douăzeci și cinci de ani. Știu ce înseamnă riscul și sunt dispusă să mi-l asum pentru a proteja acel copil. Are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, în mai multe feluri decât să o țină în siguranță fizic.”

„Iar tu ești persoana perfectă pentru a face asta.” Renata a suspinat. Teresa Zucco o crescuse pe Renata ca mamă singură, după ce soțul ei le părăsise când Renata era un bebeluș. Nu erau multe probleme pe care mama ei să nu le poată - sau să nu vrea - să le rezolve.

„Da, sunt.”

„Bine”, a cedat Renata. „Dar nu depinde de mine. Trebuie să o sun pe șerif. Apoi, ea va pune toate bilele în mișcare. Probabil că va trebui să vorbești

cu judecătorul pentru a obține o aprobare de urgență.”

„Știu cum funcționează sistemul. Ar fi bine să te ocupi de asta.”

„Da, doamnă.” Renata și-a sunat șefa. Chiar dacă mama ei se oferise voluntară să se pună în pericol, nodul de anxietate din burta Renatei s-a dezlegat. Mama ei s-a întors în casă în timp ce Renata a sunat. Șeriful părea ușurat după ce Renata i-a explicat situația. Când Renata a încheiat apelul, o creangă s-a rupt dincolo de gard. În curtea vecină, Baby, pitbullul de 45 de kilograme al vecinului, a început să latre frenetic.

Renata a căzut ghemuită, iar mâna i-a ajuns automat la armă. Inima ei a luat-o la goană. Plăcuțele de identificare ale lui Baby ticăiau în timp ce acesta se plimba pe lângă gard. Renata s-a depărtat de crengile unui rododendron impunător. A zărit câinele. Baby a pufnit și a mârâit de-a lungul părții de jos a gardului care despărțea curtea lui de cea de unde provenea zgomotul.

A zărit-o pe Renata și a tropăit, dar o ureche a rămas ațintită spre proprietatea alăturată. Renata a urmărit concentrarea câinelui. A pășit în spatele tufișului și s-a furișat de-a lungul gardului. Când a ajuns la colț, s-a ascuns în spatele trunchiului îngust al unui arbore și a aruncat o privire printre ramurile acestuia. Nu a văzut decât buruieni în terenul gol. S-a uitat înapoi la câine. Baby stătea așezat, cu postura relaxată, cu coada slabă bătând în pământ. Probabil că amenințarea dispăruse.

Renata a mers de-a lungul întregii linii a gardului din spate, oprindu-se într-o zonă în care buruienile fuseseră călcate în picioare. Sticle de bere goale și mucuri de țigară murdăriseră pe jos. Adolescenți? Renata a examinat terenul mai atent. Buruienile erau aplatizate până la baza gardului ei. A zărit ceva mic și negru fluturând în adierea vântului. Un singur fir negru era prins într-un șurub din gard. Cineva stătuse în picioare, sprijinit de gard, poate cu fața spre curtea ei. Renata și-a aliniat propriul corp cu amprentele și a evaluat priveliștea. Printre crengile dogwoodului și deasupra azaleelor împodobite, putea vedea direct în sufragerie, unde Claire era la masă, lucrând la puzzle.

Era clar că oamenii - probabil adolescenți în acest cartier - foloseau terenul gol pentru a petrece timpul împreună și a bea bere. Toată lumea din cartier îl cunoștea pe Baby, iar câinele era de obicei liniștit. În ciuda

probabilității ca intrusul să nu fi fost o amenințare reală, Renata nu-și putea alunga neliniștea.

Era pe cale să se întoarcă când a zărit un obiect negru în umbra unui stejar. Renata a sărit gardul de un metru și douăzeci de centimetri. Inima ei a bâlbâit când a identificat o șapcă de baseball cu cuvintele A-PLUS CLEANING pe față.

Capitolul 27

Matt a scanat mulțimea adunată pentru conferința de presă, căutând scandalagii, dar tot ce a văzut au fost obișnuitele echipe de știri. În fața sălii, Madeline Jager se instalase în spatele podiumului. Bree îi stătea alături. Trăsăturile ei erau fixate într-o expresie serioasă și politicoasă, dar Matt a recunoscut liniile care îi delimitau gura. Ea nu voia să fie aici.

Jager a preluat controlul. „Vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit. Suntem aici pentru a aborda șocanta dublă omucidere care a zguduit comunitatea noastră săptămâna aceasta. După cum știți din declarațiile anterioare, Josh și Shelly Mason au fost uciși cu cruzime în propriul lor pat. Departamentul șerifului nostru a lucrat neobosit pentru a rezolva această crimă brutală, și mi s-a spus că în prezent investighează mai multe persoane de interes. Înainte de a-i preda microfonul stimatei noastre șerif Taggert, aș dori să adaug că Randolph County va oferi o recompensă de cinci mii de dolari oricărei persoane care furnizează informații care duc la arestarea unui suspect în cazul uciderii lui Josh și Shelly Mason."

Matt gemu în tăcere. *De ce? De ce le plac politicienilor liniile de informare și recompensele?* De obicei, acestea duceau la o mulțime de apeluri inutile, fără legătură, care luau timp de la ancheta propriu-zisă. Rareori dădeau indicii reale.

Evident, nici Bree nu era fericită. Exasperarea i-a străfulgerat fața timp

de trei secunde, înainte de a-și controla trăsăturile. Ochii i s-au întâlnit pentru scurt timp cu cei ai lui Matt - un moment de compasiune tăcută - înainte de a-și îndrepta atenția înapoi spre mulțime.

Reporterii au început să strige întrebări.

„Ne puteți spune numele suspectului?”

„Pe cine investigați?”

Jager s-a întors spre Bree. „O voi lăsa pe șeriful Taggert să vă dea aceste detalii.”

Bree a urcat pe podium. „În acest moment, nu pot divulga numele celor anchetați. Când vom avea suficiente dovezi pentru a face o arestare, vă voi anunța.”

„Este criminalul Masonilor o amenințare la adresa publicului?”, a întrebat un reporter. „Ar trebui ca oamenii să fie îngrijorați?”

Bree s-a aplecat peste microfon. „Investigația noastră inițială ne face să credem că crimele Masonilor au fost de natură personală.”

„Dar împușcăturile de la locul de joacă?”, a strigat un alt bărbat. „Este adevărat că un suspect pe care îl urmăreați a deschis focul într-un cartier rezidențial și apoi a scăpat?”

„Da. Acesta a fost rezultatul nefericit al deciziei noastre de a nu răspunde la foc și de a nu risca viețile civililor.” Bree și-a formulat răspunsul cu grijă.

O femeie a strigat: „Dar criminalul este încă în libertate!”

Bree a ignorat comentariul și a arătat spre un alt reporter cu mâna ridicată.

„Pam Sawyer susține că fiica Masonilor este propria ei fiică, Blaire, care a dispărut acum doisprezece ani. Ea spune că departamentul vostru o ține departe de copilul ei.” Un bărbat cu părul argintiu din rândul din față își întinse microfonul spre Bree.

La naiba! Pam făcuse asta? Atât de mult pentru protejarea intimității familiei. Furia izbucni în Matt. Și-a înăbușit-o. Bree ar fi făcut tot posibilul să o protejeze pe Claire, dar el și-ar fi dorit ca mama biologică a fetei să aibă aceleași instincte.

Entuziasmul s-a răspândit prin mulțime.

Matt îi dădu credit lui Bree. Faptul că Pam s-a dus la presă a fost o mișcare neașteptată. Dar Bree nu a clipit când a explicat cum descoperirea a ieșit la iveală prin testarea ADN.

„De ce nu o lăsați pe doamna Sawyer să o aibă pe propria ei fiică?" Capetele au dat din cap la întrebare.

„Blaire Sawyer are acum șaptesprezece ani. Oricât de fericiți am fi cu toții că a fost găsită în viață și sănătoasă, situația este complicată. Imaginați-vă prin ce trece Blaire în această săptămână. O să vă rog să îi respectați intimitatea și nevoia de a procesa recenta bulversare a întregii ei lumi."

„Au furat-o Masonii?", a strigat un reporter.

„Nu știm încă cum a ajuns ea la Masoni, dar știm că Masonii au fost implicați în alte activități infracționale." Bree a detaliat serviciile lor juridice ilegale și caritatea falsă, dând ceea ce lui i s-au părut a fi detalii intenționat banale.

Matt scruta mulțimea. Aspectele financiare ale cazului păreau să-i plictisească pe toți cei din sală și să le stingă entuziasmul inițial cu privire la adevărata identitate a lui Claire. Cine a spus că Bree nu era bună la politică?

Trecură câteva secunde de tăcere.

Apoi Bree se aplecă în față. „Pentru următoarea noastră ordine de zi, a fost descoperit un aligator care trăiește în lacul Grey."

Murmurele entuziaste se răspândiră prin cameră pe măsură ce toată lumea se reanimă, iar Matt aplaudă folosirea distragerii atenției.

Bree a continuat. „Am primit două apeluri privind observarea aligatorilor și am confirmat prezența animalului cu o fotografie. Voi cere biroului meu să elibereze o copie a acestei imagini pentru uzul dumneavoastră." Reporterii au lansat întrebări rapide în același timp. Bree a ridicat o mână. „Lungimea animalului este estimată la un metru. La această dimensiune, nu este de așteptat să reprezinte o amenințare semnificativă pentru comunitate. Din prudență, vă sugerăm să vă țineți animalele de companie în lesă și departe de marginea apei. De asemenea, vă sfătuim să nu vă apropiați de lac până când nu vom prinde aligatorul. Am apelat la ajutorul unui expert în reptile de la grădina zoologică." Bree i-a dat numele, acreditările și numărul de contact al grădinii zoologice.

Cineva a strigat: ” „De unde a venit?”

„Nu știm cu siguranță, dar cea mai probabilă explicație este că animalul era un animal de companie care a depășit dimensiunile incintei sale și a fost eliberat.” Bree a făcut o pauză pentru efect. „Vă rog, nu faceți asta.”

O explozie rapidă de chicoteli liniștite a răsunat în mulțime la tonul ei sec.

Dar întrebările nu s-au oprit. Reporterii țipau unii peste alții. Se repetau și îi cereau lui Bree fiecare detaliu despre activitatea aligatorului. Bree a răspuns la câteva întrebări, apoi a redus la tăcere grupul ridicând pur și simplu o mână. Mândria l-a cuprins pe Matt la modul în care ea a comandat camera.

„Facem tot ce ne stă în putere pentru a captura animalul. Nu vrem ca cineva să meargă după el pe cont propriu.” S-a aplecat mai aproape de microfon și a enunțat foarte clar. „Nu voi tolera partidele de vânătoare. Aligatorii tind să se ferească de activitatea umană, dar dacă acesta a fost crescut și hrănit de oameni, s-ar putea să nu fie așa. S-ar putea să pierzi o parte a corpului de care ești atașat, iar intervenția civililor va deranja animalul, îl va împinge mai adânc în sălbăticie și ne va îngreuna eforturile de a-l captura. Am dori să realizăm acest lucru fără să rănim animalul, dacă este posibil. Nu este vina aligatorului că se află în locul nepotrivit.”

Privirea ei s-a plimbat prin încăpere, iar Matt știa că făcea contact vizual cu camerele de luat vederi, lăsând publicul să știe că era serioasă. Pentru că trăise toată viața în acest oraș, știa și că cel puțin o duzină de partide de vânătoare de aligatori ar fi fost planificate până dimineață.

S-a uitat în jos și și-a verificat telefonul, apoi i-a cedat microfonul înapoi lui Jager, lăsând-o pe politician să încheie. S-a întors din mulțime și a prins ochii lui Matt. Strălucirea propriului ei instinct de vânătoare strălucea în privirea ei. Ceva nu era în regulă cu ancheta. El a intrat în pas cu ea și au ieșit din cameră.

„Ce se întâmplă?” a întrebat Matt pe coridor.

Ea a scuturat din cap și nu a răspuns până când nu au ajuns în mijlocul parcării. „Ți-am spus că mama lui Zucco s-a oferit voluntară ca adoptivă de urgență pentru Claire?” Ea a deblocat SUV-ul.

„Da.” Matt s-a urcat pe scaunul pasagerului.

Ea a închis portiera vehiculului și a pornit motorul. „Cineva supraveghea casa. Zucco a găsit o șapcă de baseball cu sigla A- Plus Cleaning în terenul viran din spatele casei ei.”

„Vrei să vorbești cu Liam?”

„Vreau”, a spus Bree. „Vom bate la ușa lui și vom cere un interviu. Dacă ne trimite la plimbare și vrea să ne întâlnim dimineață la secție cu avocatul lui, e suficient.”

„Oricum putem să ne uităm la bicepșii lui.”

„La asta mă gândeam.” Bree a condus până la un cartier mai vechi. Strada era mărginită de stejari maturi, rădăcinile lor împingând în sus blocuri întregi de trotuar. Casele mici se înghesuiau pe terenuri compacte. Bree a parcat în fața casei Amandei Ward. Descrierea lui Liam despre „o mică groapă de gunoi” fusese prea dură. Sigur, casele erau mici. Dacă stăteai în curtea laterală, puteai atinge casa lor și pe cea de alături în același timp. Dar majoritatea caselor păreau bine întreținute, iar bungalow-ul Amandei era o căsuță drăguță. Făcuse eforturi clare pentru a o face confortabilă. Ghivece de flori îi împodobeau veranda, iar ușa era proaspăt vopsită într-un albastru francez strălucitor. *Liam ar trebui să-și aprecieze mama.*

Un Ford Explorer negru era parcat la bordură. Când au trecut pe lângă SUV, Matt a atins capota. „Încă e cald.” Cineva îl condusese recent.

Bree i-a condus pe aleea din față. Soarele apusese, iar amurgul dispărea rapid.

Matt s-a gândit la Liam și la atitudinea lui și a virat într-o parte. „Mă duc eu prin spate, să mă asigur că nu sare.”

„Bun plan.”

„Dă-mi două minute.” Matt s-a ghemuit în timp ce alerga prin curtea laterală, uitându-se discret pe geamuri în drumul său. Nici urmă de Liam. Matt a ieșit într-o curte din spate de mărimea a două locuri de parcare. S-a poziționat la colțul casei, ferit de priviri, dar cu vedere la ușa din spate.

Casa era mică, așa că a auzit ușa din față deschizându-se și Bree cerând să vorbească cu Liam.

„Nu este aici și nu vorbește cu tine fără un avocat”, a spus Amanda. „Am sunat deja unul. A spus că îl poți suna dacă vrei să vorbești cu Liam.”

„Numele lui?” A întrebat Bree.

Amanda i l-a dat. Nevăzând niciun semn de Liam, Matt s-a întors pe trotuar prin cealaltă parte a casei. Pe drum, s-ar putea să se fi uitat în câteva camere. Dar nu l-a văzut pe Liam în nici una dintre aceste camere.

Bree era pe trotuar, privind în jos pe stradă. Un bărbat stătea pe veranda casei de peste drum, fumând o țigară.

Matt a căzut în pas alături de Bree când s-au apropiat de el. „Bună seara.” I-a prezentat pe amândoi.

Bărbatul a zâmbit. „Te cunosc, șerifule. Îl căutați pe Liam?”

„Îl căutăm.”

Bărbatul sforăi. „Ce-a făcut rahatul ăla mic?”

„Nu vă place de el?” A întrebat Matt.

„Nu-mi place cum o tratează pe mama lui. Ea face totul ca să-l crească cum trebuie, iar el caută mereu să facă bani ușor. Prea leneș să muncească din greu.” Vecinul și-a încrucișat brațele.

„Vrem să vorbim cu el”, a spus Bree cu o voce neutră. „L-ați văzut?”

Bărbatul a dat din cap. „Ieri. Nu astăzi.”

„Liam are un tatuaj?” A întrebat Matt.

Bărbatul își pufăi trabucul. „Are. Un tigru uriaș.” Bărbatul și-a mângâiat propriul biceps.

„Mulțumesc foarte mult.” Bree i-a luat datele de contact și s-au întors la SUV. „Pe baza tatuajului și a șepcii, vom solicita un mandat de percheziție pentru casa lui Liam. Îl voi suna pe avocatul lui și voi aranja ca el să vină pentru interogatoriu. Să sperăm că îi putem percheziționa casa în timp ce el este la secție.”

Matt abia aștepta să-l aresteze pe bărbatul care o urmărise pe Claire și trăgea cu o armă de foc într-un cartier rezidențial. „Deci, înapoi la secție?”

„Din păcate.” Bree a condus în tăcere. Pe drum, a sunat acasă și au vorbit cu copiii. Apoi au ascultat pălăvrăgeala de la radio pentru restul călătoriei.

Nu au stat în sala de conferințe mai mult de trei minute până când cineva

a bătut la ușă.

Juarez și-a vârât capul prin deschizătură. „Șerifule? Un tip tocmai a intrat și a mărturisit că i-a ucis pe Masoni.”

Capitolul 28

Mărturisire la întâmplare? Matt era prea obosit ca să creadă că cazul putea fi rezolvat atât de ușor.

A așezat markerul de ștergere. „Cine este?”

Juarez și-a verificat notițele. „Numele lui este Simon Osborne.”

„Osborne...” Matt și-a căutat în memorie. „De ce numele ăsta îmi sună cunoscut?”

Bree a căutat prin hârtii.

Juarez a spus: „Am intervievat-o pe mama lui, Elaine Osborne, în cadrul campaniei de chestionare a cartierului.”

„Am găsit-o.” Bree a ridicat o hârtie dintr-un dosar. „Elaine Osborne locuiește pe aceeași stradă cu Masonii, la șase case distanță.”

„Simon este soțul ei?”

Juarez a ridicat din umeri. „Nu știu. Vrei să-l pun într-o cameră de interogatoriu?”

„Da.” Bree s-a ridicat și a pornit spre ușă.

Matt a urmat-o. „De ce am sentimentul că asta va deveni și mai ciudat?”

„Pare să fie vibrația pentru acest caz”, a spus Bree.

„Da.” Matt a deschis ușa camerei de interogatorii în timp ce Juarez aducea pe hol un bărbat osos și păros. Avea în jur de 1,80 m înălțime, dar era sfrijit într-un mod subnutrit. Fața îi era palidă, părul vâlvoi nespălat, iar bărbia îi era peticită.

„Nu ai de gând să mă încătușezi?” l-a întrebat Simon pe Matt cu o voce veselă.

Bree s-a întors spre Juarez. „L-ați verificat pentru arme?”

„Da, doamnă.” Juarez l-a condus pe Simon în cameră. „E curat.”

„Atunci vom amâna cătușele pentru moment.” Bree a arătat spre camera de monitorizare.

Juarez a dat din cap.

Bree i s-a adresat lui Simon. „Eu sunt șeriful Taggert. Acesta este investigatorul Flynn.”

Simon i-a aruncat lui Matt o privire dezamăgită. „Ea e *șefa* ta?”

„Ea este.” Matt și-a păstrat vocea neutră.

Simon a scuturat din cap.

După două secunde de comunicare tăcută cu Bree, Matt a preluat conducerea. Amândoi au recunoscut misoginismul nu atât de subtil al lui Simon. Deși lui Matt nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-l educe pe tip, ar fi obținut mai multe informații de la el dacă ar fi fost de acord cu prejudecățile lui.

Matt a gesticulat spre un scaun pentru Simon și a luat loc lângă el.

Bree se așeză pe partea opusă a mesei. „Acest interviu este înregistrat.” I-a citit drepturile Miranda și i-a cerut să semneze declarația de recunoaștere.

Simon și-a mâzgălit numele cu înfloriturі, cu litere uriașe, ca și cum ar fi semnat Declarația de Independență.

„Deci, Simon, ce te aduce astăzi la secția șerifului?” Matt și-a așezat un cot pe masă, ocupând puțin spațiu.

Simon stătea drept în scaun, cu ambele brațe pe laterale. Nu s-a aplecat, nu s-a târât, nu și-a încrucișat picioarele sau brațele. Postura lui era robotică. „I-am ucis pe Masoni.”

Bree a adunat hârtia și a pus-o deoparte. „Cum?”

„Cum adică, cum?” Simon părea enervat. „I-am împușcat?”

„Ne întrebi sau ne spui?” A întrebat Bree.

Simon și-a dat ochii peste cap. „Vă spun și mă întreb de ce mă întrebați.”

Oh, Doamne.

Simon s-a aplecat în față. „I-am împușcat în dormitorul lor. Am făcut o adevărată mizerie.”

„Să ne întoarcem.” Matt s-a deplasat înainte, testând cerințele de spațiu personal ale lui Simon.

Dar Simon părea neatent. Majoritatea oamenilor se mișcau înapoi pentru a-și restabili limita spațiului personal. Postura lui Simon nu s-a schimbat cu niciun centimetru.

Matt a schimbat direcția întrebărilor sale. „De unde îi cunoști pe Masoni?”

„Locuiesc în josul străzii. Ei bine, mama locuiește”, s-a corectat Simon. „Am stat cu ea temporar.”

„Pentru cât timp?” A întrebat Bree.

„De patru ani.” Simon s-a mișcat pe scaun, ca și cum recunoașterea îl făcea să se simtă inconfortabil.

„Tatăl tău mai trăiește?” Matt a ghicit că tatăl lui murise sau plecase.

„Nu.” Ceva a strălucit în ochii lui Simon, dar el a clipit. „A murit.”

„Îmi pare rău”, a spus Matt.

Tristețea lui Simon părea mai discretă. „A fost cu mult timp în urmă, dar mulțumesc.”

„Unde este mama ta acum?” A întrebat Matt.

„E la muncă.” Simon părea ciudat de deconectat. Unele aspecte ale comportamentului său erau aproape copilărești.

„Deci”, a spus Bree. „Înapoi la Masoni. Îi cunoșteai bine?”

„Nici măcar nu am vorbit cu ea.” Simon a scuturat din cap. „Dar îl vedeam *pe el* în fiecare zi.” A pronunțat *el* ca pe *diavol.*

„El?” A întrebat Bree.

„Josh.” Simon a șuierat numele.

„Ți-a plăcut de el?” a insistat Bree.

„Nu.” Simon era sigur de asta. „Știu ce fel de persoană era.”

Matt a așteptat ca el să elaboreze, dar el doar a stat acolo clipind înapoi la ei. În cele din urmă, Matt a întrebat: „Ce fel?”

„Genul care otrăvește câinii”, a spus Simon pe un ton *duh*.

„De ce spui asta?” a întrebat Matt.

Umerii lui Simon au căzut cu exasperare. „Pentru că Josh Mason a otră-

vit câinele mamei mele."

„L-ai văzut dându-i otrava câinelui?" a întrebat Bree.

„Nu am nevoie de dovezi." Simon și-a bătut tâmpla. „Știu."

Pe Matt îl durea capul. Era ca și cum ar fi încercat să lege punctele fără un creion - sau puncte. El a luat o respirație de curățare, apoi sa scufundat din nou în. „De ce crezi că Josh Mason a otrăvit câinele mamei tale?"

„Aleargă pe lângă casa noastră în fiecare zi. Daisy sare la gard și latră la el. Nu-i place asta." Ochii lui Simon s-au îngustat. „L-am văzut aruncând cu un stick în ea acum două săptămâni. Câteva zile mai târziu, i s-a făcut rău. Ea este OK, dar veterinarul a spus că trebuie să fi mâncat ceva ce nu trebuia." Simon se lăsă pe spate, ca și cum această afirmație ar fi fost suficientă.

„Câinii mănâncă lucruri", a spus Bree. „Propriul meu câine mănâncă o mulțime de obiecte la întâmplare: ghinde, șosete..."

„El a făcut-o!" Fața lui Simon s-a înroșit. Apoi s-a așezat pe spate, mormăind pentru sine. *„Ei nu știu. Nu te enerva. Ei nu știu."*

Conversația era o roată de hamster.

Matt a spus: „Deci, bănuiești - îmi pare rău - știi că Josh a otrăvit-o pe Daisy, așa că i-ai ucis atât pe Josh, cât și pe Shelly."

Simon a dat din cap, apoi a ridicat o mână. „Am vrut doar să-l omor pe Josh. Dar Shelly era acolo, așa că..." A părut confuz pentru o secundă, dar s-a scuturat.

Matt i-a privit ochii devenind vagi. „Ești sigur?"

„În mare parte." Simon părea mai puțin sigur acum. „Am leșinat în acea noapte. Se întâmplă, iar când mă trezesc, nu-mi amintesc nimic."

„Îți amintești că i-ai împușcat pe Masoni?" a întrebat Matt. Capul lui Simon s-a înclinat, ca al unei ciori, dar nu a răspuns.

Matt a încercat o altă direcție. „Ce zici de Claire? Ce ai împotriva ei?"

Capul lui Simon s-a înclinat în cealaltă direcție, ca un bobblehead.

„Nimic. De ce?"

Matt nu a spus nimic despre faptul că Claire era urmărită. „I-ai ucis părinții."

Simon a ridicat din umeri, dar privirea i s-a mutat în jos. Avea un aer

evaziv, ca Gollum.

„O cunoști pe Claire?” a întrebat Matt.

Simon a aruncat o privire în altă parte. „Uneori, face jogging cu Josh. Poartă niște pantaloni de alergare strâmți...” Simon a roșit.

A, da, a văzut-o pe Claire.

Bree a observat clar și ea. „Ești atras de Claire?”

Simon nu răspunse.

„E o fată drăguță.” Matt a fluierat.

Dar Simon nici măcar nu s-a uitat la el, darămite să răspundă.

Matt a expirat și s-a holbat la pantofii lui timp de treizeci de secunde bune. *Nu ajung nicăieri.* Nu știa dacă ar trebui să-l ia în serios pe Simon. Atitudinea lui era aproape cavalerească - când nu era înfiorătoare. „Dacă ți-ai pierdut cunoștința, atunci de unde știi că i-ai ucis?”

Simon s-a aplecat câțiva centimetri mai aproape. „Pentru că mi-am dorit să se întâmple asta.” Bree și-a aplecat ambele mâini pe masă. „Ți-ai dorit asta?”

„Da, mi-am dorit să fie mort. Nu-mi amintesc nimic despre noaptea aceea. Dar dimineața, el dispăruse.” Simon și-a coborât vocea. „Același lucru s-a întâmplat și cu tatăl meu. Mi-am dorit să fie mort, și apoi a fost.”

Matt a vrut să se uite la Bree, dar nu se simțea confortabil să-și ia atenția de la Simon, nici măcar pentru o secundă.

„Bine.” Bree s-a ridicat. „Ei bine, o să-l rog pe agentul Juarez să te pună într-o celulă până îți verificăm povestea.”

„Mă arestezi.” Ochii lui Simon străluceau de emoție.

„O să te reținem cât timp îți verificăm declarația”, a spus Bree.

„Nu mă credeți?” Simon a încremenit. O lumină ciudată îi strălucea în ochi. „I-am făcut bucăți. Nu vă pasă?”

„Bineînțeles că ne pasă”, l-a asigurat Bree. „Luăm asta foarte în serios.”

„Trebuie să verificăm mai întâi ce ne-ai spus”, a spus Matt. „Sunt sigur că înțelegeți.”

„Înțeleg?” Sprânceana lui Simon s-a ridicat. În afară de sprânceană, nimic nu s-a mișcat. Stătea straniu de nemișcat, ca un manechin. Doar globii lui oculari se mișcau, ca și cum ar fi rezolvat o problemă matematică complexă

în capul lui. Apoi a explodat. Șuierând ca un vampir de film, Simon s-a aruncat asupra lui Matt. Degetele îndoite ca niște gheare au țintit direct spre fața lui Matt. O unghie a răzbit pe pielea lui Matt, arzând în timp ce străbătea carnea. Matt a reacționat instinctiv, toți anii în care fusese folosit ca manechin de antrenament Jiu Jitsu al fratelui său mai mare făcându-l să reacționeze automat. L-a aruncat pe Simon într-o parte, corpul subțire răsucindu-se, întorcându-se și lovindu-se de podea pe spate cu zgomotul puternic al unui sac de nisip aruncat. Aerul i-a ieșit din plămâni.

Matt s-a întins după cătușele de la centură și a înaintat pentru a-l imobiliza pe Simon.

Majoritatea oamenilor ar fi fost la pământ, gâfâind după oxigen ca un păstrăv pe uscat. Dar nu și tipul ăsta. Nu avea nevoie să respire? Înainte ca Matt să poată strânge brațele lui Simon la spate, acesta s-a rostogolit și l-a atacat din nou pe Matt într-o clipită. Mișcările lui Simon erau frenetice, alimentate de furie, cu zero finețe. Era ca și cum ai încerca să stăpânești o pisică sălbatică uriașă și furioasă.

Sau un hibrid caracatiță-pisică cu gheare la capătul tuturor tentaculelor sale.

Matt apucă o încheietură, manevră corpul lui Simon și îl puse într-o bară de braț. Dar tipul clar nu simțea durerea hiperextensiei. Se zvârcolea sălbatic. Ori nu și-a dat seama că Matt îi putea rupe cotul, ori nu i-a păsat. Dar Matt nu a avut curajul să o facă. Tipul avea în mod clar o boală mintală sau era drogat, sau ambele. Nevrând să-l rănească serios pe om, Matt s-a întins în cele din urmă peste el, folosindu-și greutatea mult mai mare pentru a-l imobiliza la podea.

Simon era mult mai puternic decât părea. S-a clătinat, creând suficient spațiu pentru a-și întoarce capul, a-și dezveli dinții și a-i înfige în antebrațul lui Matt.

„La naiba.” Matt și-a smuls brațul, apoi a forțat obrazul lui Simon să cadă pe podea.

„L-am prins. Mișcă-te.” Bree era lângă el, cu cătușele în mână.

Matt s-a mișcat cu grijă, ținând capul lui Simon imobilizat în timp ce

tipul se zvârcolea sub el. Cătușele s-au închis, dar constrângerea nu l-a oprit pe Simon. L-a scuipat pe Matt în timp ce capul i se rotea de parcă ar fi fost posedat de demoni.

Ușa s-a deschis. Juarez și Todd au intrat în forță. Cineva a adus o mască de mușcat. A fost nevoie de amândoi, Todd și Juarez, pentru a o fixa în jurul capului lui Simon. Un alt agent a adus cătușele pentru picioare. Când Simon a fost în sfârșit legat, arăta ca Hannibal Lecter. În mod normal, lui Matt nu-i plăceau legăturile, dar nu aveau altă opțiune, nu cu un suspect care mușca, scuipa și era clar bolnav. Simon era o amenințare pentru el și pentru ceilalți, iar siguranța trebuia să fie prioritară.

Toți polițiștii din încăpere respirau greu și transpirau în timp ce stăteau în cerc în jurul lui Simon, al cărui corp devenise în sfârșit moale. Cu excepția ochilor. Privirea lui încă se agita sălbatic prin cameră.

„Sfinte...” Matt era uimit. Și-a șters scuipatul de pe obraz. „Wow.”

„Da. Wow”, a fost de acord Bree.

„Mă simt ca Steve Irwin după ce s-a luptat cu un crocodil de trei metri.” Pieptul lui Matt se umflă. Sânge cald îi picura pe față și îi picura pe braț.

„Ce facem cu el?” a întrebat Juarez.

„Se duce la spital pentru teste de droguri și o evaluare psihologică”, a spus Bree

„Să-l pun într-o celulă?” Juarez i-a aruncat suspectului o privire neîncrezătoare.

„Da, dar vreau să fie supravegheat îndeaproape și constant. Asta înseamnă ochi pe el în fiecare secundă. Asigură-te că respiră și că se simte cât se poate de confortabil date fiind circumstanțele. Nu știm dacă a luat droguri înainte să vină aici.”

„Vreți să îl transport?” Juarez se uită în jos, cu ochii plini de îndoială.

Bree a scuturat din cap. „S-ar putea să se rănească în spatele unei mașini de patrulare. Cheamă o ambulanță și spune-le ce s-a întâmplat ca să vină pregătiți.”

„Da, doamnă.” Dar Juarez nu părea foarte confortabil în timp ce pășea lângă Simon.

„Îl voi ajuta.” Todd a luat celălalt braț al prizonierului. „Hai să-ți punem picioarele sub tine, Simon.”

Bree l-a condus pe Matt în camera de odihnă.

El s-a sprijinit de tejghea. Îl usturau fața și brațul, iar inima îi bătea cu putere. Pentru un tip slab, Simon fusese puternic. „Nu pot să cred că l-am lăsat să mă prindă pe picior greșit.”

„Nici eu nu mă așteptam la asta.” Bree i-a scrutat fața. „O să aduc trusa de prim ajutor. Probabil ar trebui să mergi la Urgențe. Mușcăturile umane sunt urâte.”

„Îl voi suna pe tata. Ne putem opri la ei acasă în drum spre casă.” Tatăl său era un medic pensionar care își menținea licența medicală. Matt a încercat să nu tresară în timp ce Bree curăța rana mușcăturii cu antiseptic și îi înfășura un tifon în jurul brațului.

„Cel puțin zgârietura de pe față este superficială. Barba ta ți-a protejat oarecum pielea.” Ea a stropit un tampon de vată și l-a tamponat pe obrazul lui.

El și-a reprimat șuieratul la înțepătură.

Todd a apărut în ușă. „E în celula de detenție. Pare liniștit pentru moment. Juarez îl supraveghează, iar ambulanța este pe drum.”

„Mă voi bucura când vor prelua custodia”, a spus Bree. „E prea imprevizibil.”

„Asta a fost ceva”, a fost de acord Matt.

„Crezi că el a făcut-o?” A întrebat Todd.

„Nu știu ce să cred”, a spus Bree. „Nu are un tatuaj, iar detaliile pe care le știa despre crime au fost toate la știri.” Buzele i s-au strâns. „Obțineți o verificare completă a trecutului și un mandat de percheziție pentru casa lui. Poate vom obține o potrivire cu urmele pantofilor sau amprentele lui.”

„Află cum a murit tatăl lui”, a adăugat Matt.

Bree a dat din cap. „Vom vorbi cu mama lui.” A verificat ora. „Întocmește actele pentru mandat și desemnează un ajutor de șerif care să facă o verificare completă a trecutului. Apoi du-te acasă și dormi puțin.”

„Mă ocup de asta.” Todd a plecat.

„Crezi că e ceva în povestea lui Simon?” Matt s-a ridicat.

„Sunt o mulțime de bagaje de despachetat aici.” Bree a închis trusa de prim ajutor, a strecurat-o în dulap și a aruncat ambalajele.

„Atât de multe”, a fost de acord Matt.

Putea fi atât de simplu? Matt voia să demonstreze că Simon i-a ucis pe Masoni. Nu ar mai fi trebuit să își facă griji pentru Claire. Dar, din experiența lui, nimic nu era atât de ușor.

Capitolul 29

Bree s-a rostogolit în dimineața următoare direct în nasul unui câine umed uriaș. Buburuza se holba direct în ochii ei, fața pătrată a câinelui fiind la aproximativ un centimetru de cea a lui Bree. „Bună dimineața.”

Coada câinelui bătea tare.

„Ai vreo șansă să-mi aduci o doză dublă de espresso?” a întrebat-o Bree.

Buburuza a pipăit pătura cu picioarele puternice.

„Bine, Bine. Mă ridic. Doamne.” Ea a aruncat pătura înapoi și și-a balansat picioarele de pe marginea saltelei.

Cu treaba făcută, câinele a sărit din pat. Bree i-a auzit pașii grei în timp ce cobora treptele grațioasă ca un bivol.

Tentată, Bree s-a uitat înapoi la pernă, dar sunetele oamenilor care se mișcau prin bucătăria de la parter au oprit-o. Pierduse cina și ora de culcare cu o seară înainte. Ar fi luat micul dejun cu copiii chiar dacă ar fi trebuit să se târască pe scări. Partea patului lui Matt era goală, iar după sunetul apei care curgea, era la duș.

Nu ajunseseră acasă decât după miezul nopții, iar ea dormise greu. Își întinse un nod în spate și se ridică, coloana vertebrală crăpându-i. Simțindu-se bătrână și rigidă, s-a târât până la baie. Matt a deschis ușa glisantă din sticlă și s-a aplecat afară. „Vrei să vii cu mine?”

Ea a privit lipsa aburului. „Apa aia e rece, nu?”

„Da. Este energizantă și bună pentru inflamații.”

Ea a tresărit la gândul ăsta. „Atunci nu. Ca să fiu mai precisă, în niciun caz.”

Dar el s-a întins, a prins-o cu un braț umed în jurul taliei și a târât-o în apă. Apa rece a alunecat peste corpul ei și i-a udat pijamaua. Șocul i-a ridicat pielea de găină peste tot.

Râzând, a tremurat, iar dinții îi clănțăneau. „O să ți-o plătesc. Lasă-mă să plec.”

„Nu.” El a tras-o aproape și a blocat jetul. Ajungând în spatele lui, a reglat robinetul. Un minut mai târziu, apa s-a încălzit.

Bree s-a topit în el. „Nu știu cum sau de ce tolerezi dușurile reci.” Ea s-a întors, întinzându-și mâinile pe pieptul lui impresionant. „I-am auzit pe copii jos.”

El a sărutat-o. „Nu. Asta e Dana. Copiii nu s-au trezit încă.”

„Se vor trezi în orice moment.” Dar ea și-a ridicat brațele când el a tras tricoul ei peste cap și l-a aruncat într-un colț al dușului.

El și-a ridicat gura de pe curba gâtului ei și a privit-o în jos. „Doar dacă nu trebuie să mergem la muncă...”

Bree l-a întrerupt cu un deget pe buze. „Nu. Fără discuții despre muncă. Avem nevoie - și merităm - o dimineață normală pentru noi.” Dacă era un lucru pe care îl învățase de când se mutase înapoi în Grey's Hollow, era că aveau nevoie de mai mult în viața lor decât de infracțiuni. „Dar vreau să iau micul dejun cu copiii.”

„Oricât de mult aș prefera să zăbovesc, pot să lucrez repede când e nevoie.” Matt a urmărit un sărut pe maxilarul ei până la claviculă.

Bree a râs. „Nu prea repede, sper.”

„Nu-ți face griji. Sunt minuțios.”

Și a fost.

Douăzeci de minute mai târziu, Bree se usca pe covorul de baie. Matt a ieșit din duș și și-a înfășurat un prosop în jurul taliei. „Sper că a fost mai bun decât espresso.”

Ea a fluturat o mână dintr-o parte în alta. Fața lui a căzut.

Bree nu a putut să rămână serioasă. A râs în hohote și i-a smuls prosopul. „Asta primești pentru că m-ai târât într-un duș rece.”

El a rânjit și a sărutat-o din nou. „Du-te și adu-ți prețioasa ta cafea.”

„Așa voi face.” Ea a intrat în dormitor, s-a îmbrăcat în uniformă și a alergat până jos.

A luat un cappuccino pe veranda din spate. A stat și a privit caii pășunând timp de zece minute. Ușa s-a deschis și a ieșit Kayla, cu un pahar de lapte. A luat loc lângă Bree.

„Mi-a fost dor de tine aseară”, a spus Bree. „Ce ați mâncat la cină?”

„Am făcut pizza. A trebuit să-mi întind singură aluatul.”

„Sună grozav.” Bree a sorbit. „Ai planuri pentru azi?”

Kayla a dat din cap. „Shannon dă o petrecere la piscină.”

„Distractivă.” Bree nu trebuia să întrebe despre siguranță. Știa că mama lui Shannon le va supraveghea ca Serviciul Secret pe președinte. „Ultimul ura înainte de începerea școlii.”

„Abia aștept să înceapă școala!” Kayla și-a băut laptele și și-a șters buza superioară cu dosul mâinii. „Îmi place.”

„Cum de suntem rude?” a tachinat Bree, mulțumită că Kayla, în ciuda traumei și durerii pe care le trăise deja, era un copil fericit. Părăsindu-și cariera în Philadelphia, Bree le permisese Kaylei și lui Luke să își păstreze propria casă, școala, prietenii. Le oferise darul stabilității. Iar ea primise în schimb mult mai mult decât ar fi putut vreodată cuantifica.

Kayla a zâmbit. „Mi-e foame.”

Au intrat înăuntru, unde Luke și Matt mâncau deja pâinea prăjită a Danei. Nu s-au grăbit să mănânce, ascultând pălăvrăgeala veselă a Kaylei.

După ce a mâncat o cantitate ridicolă de mâncare, Luke și-a împins farfuria înapoi. „Pot să-l împrumut pe Cowboy mâine? Vreau să iau o prietenă la o plimbare.”

„O prietenă?” A întrebat Bree. „Poate să călărească?”

Luke a roșit. „Numele ei este Maya și nu știu.”

„Maaaaa-ya este prietena ta?” a întrebat Kayla cu o voce tachinantă și cântătoare.

Luke și-a dat ochii peste cap. „E o prietenă.”

Dar obrajii lui roșii sugerau că i-ar plăcea ca ea să fie mai mult decât atât.

„Îl poți împrumuta pe Cowboy, dar dacă nu a mai călărit până acum și e destul de mică, Pumpkin ar putea fi o opțiune mai bună, dacă Kayla este de acord.”

Micuța Haflinger robustă a Kaylei ar trebui să fie sfințită.

„Este foarte mică. E în regulă cu tine?” a întrebat-o Luke pe sora lui.

„Sigur. Dovlecelului îi plac fetele.” Kayla a clătinat din cap. „Și este un băiat foarte cuminte.”

„Plănuiți să plecați devreme”, a spus Bree. „Înainte să se facă prea cald, dar nu trebuie să-ți spun nimic din toate astea. Tu cunoști caii mai bine decât mine.” Și pentru că era necesar acum că era părinte, a adăugat: „Ai grijă.”

„Mulțumesc.” De necrezut, el și-a pus încă o felie de pâine prăjită în farfurie. Devenise o mașină de mâncat și de crescut. Era recunoscătoare pentru pantaloni scurți, ca să nu fie nevoită să îi cumpere pantaloni la fiecare opt săptămâni. Treizeci de minute mai târziu, Bree conducea spre secție într-o dispoziție mult mai bună. „Mă simt ca o persoană nouă. E uimitor ce poate face o oră sau două de normalitate.”

„Adevărat.” Matt a coborât din mașină. Au intrat pe ușa din spate. Matt s-a îndreptat spre sala de conferințe, în timp ce Bree s-a îndreptat direct spre biroul ei. Și-a așezat termosul din oțel inoxidabil plin cu cappuccino pe birou și și-a pornit computerul.

Marge apăru în ușă. „Arăți de parcă ai fi într-o dispoziție bună.”

„Micul dejun cu copiii.”

„Păi, ține-te de sentimentul ăsta.” Premoniția a umplut vocea lui Marge.

„Te rog nu-mi sparge bula, Marge.”

Marge a suspinat. „Jager este aici.”

„Deja?” Bree și-a păstrat tonul egal, dar în interior se plângea. Dispoziția ei pozitivă se dezumflase ca un balon eliberat. Era prea devreme să se ocupe de politică. „Ar trebui să existe o regulă care să interzică vizitele matinale ale birocraților.”

„Îmi pare rău.” Marge dădu din cap spre cana de călătorie a lui Bree. „Ai

nevoie de mai multă cafea?”

Bree și-a ridicat cappuccino-ul. „Nu. Sunt bine. Dana a pus shot-uri în plus în asta. Adu-o înăuntru.”

„Biata ta inimă.” Marge a scuturat din cap și a plecat.

Bree a luat o înghițitură în timp ce Jager intra. Fața ei era lipsită de expresie, ca de obicei, dar Bree a detectat semnele vagi de îngrijorare din gura lui Jager. Costumul de azi era de o culoare fucsia uimitoare, pe care nu mulți oameni ar fi putut-o purta. Jager reușise să folosească culoarea cu brio.

A închis ușa în urma ei, niciodată un semn bun. „Trebuie să vorbim.” S-a așezat pe unul dintre scaunele din fața biroului lui Bree.

„Ce s-a întâmplat?”

„Două lucruri.” Ea a ridicat un deget perfect manichiurat. Lustruirea ei se potrivea cu costumul ei. „În primul rând, Pamela Sawyer și avocatul ei au ținut propria lor conferință de presă aseară târziu.”

Bree se lăsă pe spate în scaunul ei. Nu și-a putut reprima ugh-ul care i-a ieșit de pe buze.

„Exact”, a spus Jager. „Au dublat toate prostiile despre tine, care o țineai pe fiica ei departe de ea. Este adevărat că Claire locuiește cu unul dintre agenții tăi?”

„Cum naiba au obținut informația asta?”

Jager a ridicat din umeri, ca și cum nu ar fi contat. „La ce te gândeai?”

„Lui Claire îi place agentul meu, care locuiește cu mama ei, care este pensionară din NYPD. Părea o soluție bună, din moment ce bănuim că Claire ar putea fi în pericol.”

„Nu-i mai spune Claire. Numele ei este Blaire și are o familie care o vrea înapoi.”

Bree și-a îndepărtat cana, cafeaua fiind acră în stomac. „Claire nu este pregătită. Era în lacrimi. Pam a fost trează la conferința de presă? Pentru că sigur nu era când a venit să-și cunoască fiica.”

Jager își înclină capul. Dacă ar fi fost posibil să se încrunte, probabil că ar fi făcut-o. „Greu de spus. Destul de trează. Adică, arăta ca naiba, dar în acest caz, a lucrat pentru ea în generarea de simpatie. Avocatul ei a vorbit cel mai

mult. Sawyer mai mult a plâns și părea tristă."

„Nu înțeleg de ce i-ar face asta lui Claire. De ce nu i-a dat copilului o zi sau două?"

Privirea pe care Jager i-a aruncat-o lui Bree a fost plină de *vibrațiile mele dulci de copil de vară.* „Tu nu ai înțelege. Tu nu ești un animal politic. *Nu ai* o agendă alternativă. Ai empatie și standarde și etică." Ea a rulat o mână ca și cum aceste lucruri au fost de prisos.

Jager încearcă să fie de ajutor? Ea înțelegea politica și agendele alternative. Asta era sigur. Bree se legănă înainte, scaunul ei scârțâind. „Și tu crezi că Pam Sawyer are o agendă?"

Ochii lui Jager se îngustară. „Categoric."

„Ce crezi că vrea?"

„Ce vrea toată lumea?" Jager a afirmat cu o voce de fapt. „Bani."

„Fiica ei s-a întors după ce a dispărut timp de doisprezece ani. Asta nu se întâmplă prea des. Mâine ar putea avea un contract pentru o carte."

„Ți s-a părut o scriitoare de memorii?"

„E povestea ei. Ea nu trebuie să o scrie. Ea ar putea face interviuri și podcast-uri. Modalitățile de a monetiza situația sunt nelimitate, deși majoritatea oamenilor ar dori să se concentreze pe cunoașterea copilului lor de mult pierdut, cel puțin pentru viitorul imediat."

Jager a zâmbit cu indulgență. „Ești destul de uimitoare. După toate lucrurile de rahat pe care trebuie să le fi văzut făcând oamenii în cariera ta, după propriile tale tragedii personale, ești încă o optimistă. Încă mai crezi că majoritatea oamenilor sunt buni la suflet."

O amintire pluti în mintea lui Bree. Bucătăria uzată a fermei din copilăria ei. Bree stătea la masă, copiind cuvinte de ortografie. Mama ei i-a înmânat o lingură de lemn plină cu aluat. Gustul de vanilie și zahăr i-a inundat gura lui Bree. Un râs masculin suna atât de real, încât aproape că o făcea să întoarcă capul pentru a căuta sursa. Tatăl ei a intrat în vizor. Și-a înfășurat brațele în jurul soției și i-a mângâiat ceafa.

Imaginea izbucni ca un balon din bagheta unui copil. Bree aproape că a gâfâit la avalanșa de emoții. Își acoperi reacția cu o tuse. *De unde a venit asta?*

Jager s-a deplasat în față, sprijinindu-și mâinile împreunate pe marginea biroului lui Bree. „Câte acte oribile comit părinții împotriva copiilor lor?”

Încă amețită de amintire, Bree nu răspunse. Spera că întrebarea fusese retorică, pentru că gâtul i se încleștase.

Jager a continuat. „Oamenii îi rănesc pe cei pe care îi iubesc în fiecare zi.”

Se referea la faptele la care Bree fusese martoră în cadrul forțelor de ordine? Sau la istoria violentă a părinților ei? Tatăl ei fusese obsedat de soția pe care o considera posesia lui. Fusese hotărât să o păstreze pentru totdeauna, chiar dacă asta însemna că trebuia să o ia cu el în mormânt. Dragostea lui a fost la fel de reală ca furia lui.

„Oamenii își vând copiii pentru droguri”, a spus Jager. „Copiii sunt molestați și uciși de proprii lor părinți. Să te folosești de dispariția copilului tău pentru a face câțiva dolari pare ceva banal în comparație.” A făcut o pauză, atenția ei fiind îndreptată spre Bree. „Ești în regulă?”

„Da.” Răspunsul lui Bree părea răgușit. Ca să-și limpezească gâtul, a sorbit din cappuccino-ul ei fără gust. „Cum crezi că va încerca Pam să folosească situația pentru a face bani?”

„Poate că va da comitatul în judecată. Poate că te va da în judecată personal, deși asta ar fi probabil în plus. Pam e un dezastru fierbinte, dar avocatul ei părea ascuțit. El va ști că banii mari vin de la guvern.”

„Pentru ce ne-ar da în judecată?”

Jager și-a ridicat mâinile. „Cine știe? Dacă are suficient sprijin public, va obține o înțelegere. Corectă sau greșită nu va conta. Comitatul va evalua doar ce este mai ieftin, să o plătească sau să meargă în instanță.”

Bree își frecă fruntea.

„Știu că politica îți dă dureri de cap”, a spus Jager, vocea ei răsunând de o simpatie care părea autentică. „Știu, de asemenea, că noi două nu suntem de acord cu multe probleme. Dar politica este gemul meu, cum spun copiii. De data asta ar trebui să-mi urmezi sfatul.”

Mâna lui Bree îi căzu în poală. „Care este?”

„Ai câteva opțiuni. Unu, ține o altă conferință de presă. Spune cât de

supărată este Claire, et cetera. Combate focul cu foc, ca să fiu clișeu.” Jager și-a desfăcut degetele și a bătut unul pe birou. „Sau poți să predai copilul și să spui că are nevoie de puțin spațiu pentru a procesa șocul. Oamenii vor crede asta. Vei arăta bine.”

„Nu depinde de mine. Aceasta este o decizie pentru Claire, serviciile sociale și un judecător.”

„Nu e așa cum pare.”

„Și asta e tot ce e important.”

Jager a ridicat o palmă. „Acum, problema numărul doi.”

Mai sunt și altele? La naiba.

„Avocatul familiei Ward a fost și el ocupat. Au intentat un proces de hărțuire împotriva ta și a comitatului.”

„Hărțuire? Liam este suspect de crimă. Nu sunt convins că Simon Osborne e vinovat.”

„Osborne a mărturisit.” Jager a enunțat clar cuvintele. „Nu înțelegi optica, nu-i așa? Îl investigați pe Liam pentru crimele lui Josh și Shelly Mason, în timp ce, simultan, aveți deja un suspect în custodie pentru acele crime.”

Vestea bună? Bree nu mai avea nevoie de cofeină. Sângele îi pompa de furie.

„Simon nu a fost acuzat de crimă. Este în arest pentru că l-a atacat - și l-a mușcat - pe Matt.”

Jager a ridicat un umăr *indiferentă*. „Știu că ești supărată. Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi fost și eu. Dar nu fi supărată pe mine. Eu sunt doar mesagerul aici. Îți este greu să crezi, dar încerc să te ajut.” Tonul ei s-a înmuiat. „Știu că nu te-am susținut întotdeauna. Când guvernatorul te-a numit, nu am crezut că ești o alegere bună pentru funcția de șerif. Nu aveai - și încă nu ai - o inimă suficient de rece pentru politică. Dar am ajuns să aflu că ești un polițist pe cinste. Ești inteligentă. Ești curajoasă ca naiba. Ești un adevărat dur - ceea ce, apropo, poate fi vândut. Dar, cel mai important, pui comunitatea pe primul loc. Îți riști viața pentru a menține oamenii în siguranță.” Colțul gurii lui Jager s-a înclinat în sus. „Și făcând aceste lucruri, ai devenit foarte populară. Publicul a luat notă de calitățile tale eroice. Cine ar fi crezut că a lua calea cea bună poate

da roade.”

Bree a rămas cu adevărat fără cuvinte timp de câteva secunde. „Nu știu ce să spun. Mulțumesc?”

„Cu plăcere. Dar îmi vei urma sfatul?”

„Nu-ți promit nimic. E mult de procesat.”

„Bineînțeles că nu ai face niciodată o promisiune pe care nu ești sigură că o poți ține.” Jager a răsuflat. „Am să rezum. Unu, adu-o pe Claire înapoi la familia ei. Doi, renunță la Liam Ward până nu știi dacă Osborne este vinovat.”

„Voi lua în considerare sugestiile tale.”

Jager a rânjit. „Ăsta a fost un răspuns politic excelent.” S-a ridicat și și-a netezit fusta. „Te rog să mă ții la curent. Vorbesc serios. Te pot ajuta să interpretezi această prostie politică/optică pe care o detești.”

„Apreciez oferta.” Bree rămase neutră. Deși Jager se înmuiase față de ea în ultima vreme, relația lor nu semăna tocmai cu munca în echipă. Mai degrabă ca niște frățiori? Dar trebuia să admită că Jager excelase în arena politică.

„Sunt disponibilă dacă ai nevoie de mai multe sfaturi.” Jager părăsi biroul lui Bree.

Bree se holbă la ușa goală, simțind că tocmai supraviețuise unui dezastru natural, ceva brusc și imprevizibil, ca o tornadă.

Marge își făcu apariția. „Nu am văzut niciun abur ieșindu-i din urechi. Ce s-a întâmplat?”

„Câteva lucruri rele, dar Jager a fost...” Bree era încă nesigură. „De ajutor?”

„Asta e...” Marge a făcut o pauză, căutând clar cuvântul potrivit. „Neconcertant. Îi vei urma sfatul?”

„Nu știu încă. Am ceva treabă de făcut.” Bree s-a dus în sala de conferințe. Matt pășea în fața panoului cu crime. Todd tasta rapoartele.

Todd și-a ridicat privirea de la laptop. „Am vești bune și vești proaste.”

„Mi-ar prinde bine niște vești bune. Începe de acolo.” Bree s-a așezat într-un scaun.

„Mandatul de percheziție pentru locuința lui Simon a sosit.”

„Și veștile proaste?”

„Cel pentru casa lui Liam a fost refuzat.” Todd s-a încruntat.

„Mi-a fost teamă că asta se va întâmpla.” Bree a rezumat conversația ei cu Jager.

Matt a pivotat. „Este de înțeles. Logica este solidă din punct de vedere legal.”

Bree a fost de acord. „Simon ne-a pus la colț. Nu avem de ales decât să ne concentrăm pe el, dar speram să continuăm să-l urmărim și pe Liam ca suspect. Cred că vom urma sfatul lui Jager în această privință. Stabilim validitatea confesiunii lui Simon și pornim de acolo. Să începem cu mama lui.”

Capitolul 30

O jumătate de oră mai târziu, Matt se sprijinea pe blatul din bucătărie și o studia pe doamna Osborne. Îmbrăcată încă în halatul albastru de lucru, aceasta stătea în tăcere stupefiată vizavi de Bree, la masa din bucătărie. Doamna Osborne era o femeie înaltă, cu umeri lați și mâini puternice. Părul ei, mai mult sare decât piper, era strâns într-o coadă de cal simplă. Părea capabilă, inteligentă și complet epuizată.

Bree desfăcu mandatul. „Trebuie să percheziționăm casa.”

Doamna Osborne flutură o mână cooperantă. „Simon își petrece cea mai mare parte a timpului în camera sa de calculatoare. Este la etaj, vizavi de dormitorul lui.” Nu păruse surprinsă sau furioasă când au apărut în pragul ușii cu vestea despre mărturisirea lui Simon.

Bree i-a făcut semn lui Todd, care a început să urce treptele cu doi agenți în spate.

Un pitbull alb - Matt a presupus că era Daisy, câinele pe care Simon susținea că Josh Mason îl otrăvise - a lătrat și s-a zgâriat de cealaltă parte a ușii de sticlă a terasei.

„E prietenoasă, dar îți va sta în cale.” Doamna Osborne s-a ridicat, a

trecut la frigider și a scos din congelator o jucărie KONG din cauciuc. A deschis ușa de la terasă și i-a înmânat KONG-ul câinelui care se mișca. „Ești o fată cuminte.” A închis ușa. Câinele s-a întins pe terasă cu jucăria între labele din față. „Îi place untul de arahide înghețat.” S-a întors la scaunul ei. „Te superi dacă fac niște cafea? Am stat trează toată noaptea și se pare că nu voi reuși să dorm prea curând.”

„E în regulă, doamnă”, spuse Bree.

Doamna Osborne se mișca prin bucătăria luminoasă. Lumina soarelui de dimineață se revărsa prin fereastra de deasupra chiuvetei. Mobila era un pic uzată, dar casa era curată și plăcută, cu un decor rustic de fermă. „Cea mai mare surpriză pentru mine este că Simon a mărturisit. Îi place să scape cu lucruri. Pe de altă parte, îi place și să demonstreze că este mai deștept decât toți ceilalți, iar dacă nu spune nimănui, cine ar ști? Dar e un lucru de care sunt sigură. L-a urât pe Josh Mason.”

„De ce?” a întrebat Matt.

Doamna Osborne a pus o capsulă în aparat și a pus o cană sub gura de scurgere. A apăsat un buton, iar aparatul a început să funcționeze. „El crede că Josh a otrăvit-o pe Daisy, dar eu nu cred că a făcut-o. Daisy mănâncă mereu ceva ce nu ar trebui. Luna trecută, a vomitat o minge de golf. Cu o lună înainte, copilul vecinului a lăsat o cutie de creioane colorate afară. Daisy a vomitat curcubee zile întregi.” S-a uitat în altă parte, colțurile gurii trăgându-i-se în jos. „Josh trecea alergând pe lângă casa asta în fiecare dimineață. Lui Simon îi place să stea pe verandă și să privească cartierul. Se așteaptă ca oamenii să se oprească și să vorbească cu el. Majoritatea oamenilor nu vor să facă asta. Sunt ocupați și, sincer, el poate fi deranjant. Totuși, majoritatea oamenilor sunt politicoși. Îi fac cu mâna, îl salută, se scuză, spunând „Bună, Simon, trebuie să plec la muncă. Să ai o zi bună”. Dar Josh a alergat pe lângă. L-a ignorat complet pe Simon, iar asta l-a înfuriat.” Ea a tras aer în piept și și-a studiat mâinile împreunate pentru o clipă. „Simon se fixează pe lucruri și totul îl înfurie când este în starea asta. Am încercat să îl ajut, dar nu vrea să meargă. Nu-l pot obliga. Nu știu ce să fac. Singura mea opțiune este să îl dau afară. Dar cum va ajuta asta? Ar rămâne fără casă.” Ochii ei erau triști, dar aproape ușurați. Și-a

aplatizat o palmă la baza gâtului. „De ani de zile trăiesc cu teama că ar putea răni pe cineva. Nu am mai dormit de când au fost uciși Masonii.”

„Crezi că el i-a ucis?” a întrebat Bree.

„Nu știu ce să cred. Sper că nu.” Cafeaua s-a terminat de preparat, iar ea a ridicat cana. „Cafea?” Bree a scuturat din cap. Doamna Osborne a adăugat un strop de smântână și o linguriță de zahăr în cafeaua ei și a amestecat. „Trebuie să îi găsesc un avocat.”

„Dacă nu-și poate permite un avocat, i se va desemna unul”, a spus Bree a spus Bree.

„Simon are bani?” Matt nu și-l putea imagina pe Simon având o slujbă.

„Nu, dar am un mic fond pentru zile negre din asigurarea de viață a tatălui său. Un avocat privat ar fi cel mai bine, nu?” Doamna Osborne s-a lăsat pe scaunul ei de la masă și și-a șters o lacrimă din ochi.

„Avocații din oficiu pot fi buni”, spuse Bree pe un ton neutru.

După părerea lui Matt, ei erau „lovitură sau ratare”.

Pieptul doamnei Osborne se bombăni cu un oftat epuizat. „Trebuie să credeți că sunt o mamă oribilă. Probabil că n-ar trebui să cooperez cu dumneavoastră. Nu e vorba că nu vreau ca el să fie nevinovat. Nu vreau ca el să fi rănit pe cineva. Dar trebuie să știu adevărul înainte să-l pot ajuta.”

Inima lui Matt a sângerat pentru ea. „Ești într-o situație teribilă.”

Ea a privit brațul bandajat al lui Matt. „Când ați ajuns, ați spus că a mărturisit crima, dar că a fost arestat pentru agresarea unui ofițer de poliție. Tu ești acela?”

„Da, doamnă.” Matt nu a menționat că tatăl său îi făcuse o injecție cu antibiotic și o cură de zece zile de medicamente. Aparent, bacteriile din gura unui om erau mai rele decât cele din gura unui câine. Matt era recunoscător că oamenii aveau dinți tociți în loc de cei mari și ascuțiți.

„Îmi pare rău.” Ea și-a ridicat cana cu ambele mâini și și-a sorbit cafeaua, mișcările fiind mecanice.

Matt a dat din cap. Nu era vina lui Simon, iar Matt nu-i purta pică, dar nici nu voia ca Simon să rănească pe altcineva. Nu voia ca acea furie necontrolată să se întoarcă împotriva unei persoane lipsite de apărare. Persoana

- sau Simon - ar putea fi grav rănită.

Sau ucisă, dacă Simon spunea adevărul.

„Simon spune că a leșinat în noaptea în care Masonii au fost împușcați”, a spus Bree. „Ai fost acasă în acea noapte?”

Doamna Osborne scutură din cap. „Sunt asistentă la spital. Am fost în tura de noapte. De la șapte la șapte, ca noaptea trecută.” Se înroși, nu o explozie sănătoasă de culoare, ci două pete luminoase pe o față altfel palidă, ca și cum i-ar fi crescut febra. „Îi dau lui Simon un somnifer zdrobit în cina lui. Nu sunt mândră de asta, dar nu știu ce altceva să fac. Devine agitat imediat ce apune soarele. Mi-e frică să merg la serviciu sau să închid ochii.”

„I-ai dat unul noaptea trecută?” a întrebat Bree. „Pentru că a venit la secție seara târziu.”

„I-am dat.” Doamna Osborne s-a încruntat. „Poate că nu și-a mâncat cina.” Și-a ascuns fața mâini. Și-a ridicat bărbia, cu ochii încețoșați și blazați. „Trebuie să bănuiască ce am făcut.”

Ceea ce însemna că, dacă Simon venea acasă, mama lui nu ar mai fi dormit niciodată. Asta mai însemna și că va fi supărat pe ea? Nu era ea în siguranță?

„Ți-e frică de el?” a întrebat Matt.

Ea și-a înclinat capul. „Îmi fac griji pentru alți oameni. Nu cred că mi-ar face rău.”

Crezi?

Mușcătura de pe brațul lui Matt și zgârietura de pe fața lui ardeau. Avea 25 de kilograme de mușchi în plus față de Simon, iar el abia fusese capabil să se apere. Simon avea o forță supraomenească. „Ai o armă în casă?”

„Nu!” a răspuns ea. „Nu mi-aș asuma niciodată riscul. Nu există lacăt sau seif pe care să nu-l poată sparge. Cu toate problemele lui Simon, el poate fi genial.”

Vocea lui Bree se îndulci. „Cum a murit soțul tău?”

„A avut un atac de cord.” Doamna Osborne părea nedumerită. „De ce?”

„Simon a sugerat că el era responsabil”, a spus Matt.

Sprâncenele doamnei Osborne au căzut. „Nu văd cum. Doctorul a numit-

o „*făcătoare de văduve*”. Phil avea o boală de inimă ereditară și mânca șuncă în fiecare zi, indiferent cât de mult îl imploram să se oprească. Arterele lui erau atât de blocate, încât ar fi putut fi umplute cu lipici.”

„Simon a spus că și-a dorit moartea tatălui său, iar apoi s-a întâmplat”, a explicat Bree.

„Simon mai spune că poate controla vremea cu ajutorul minții, așa că ia ceea ce spune cu măsură.” Doamna Osborne a ridicat o palmă. „Soțul meu a fost un om bun, dar a refuzat să creadă că Simon era bolnav mintal. El credea că poate folosi disciplina normală pentru a-l schimba pe Simon. Obișnuia să spună: 'Trebuie să fim fermi și consecvenți. Își va reveni”. Dar să-l trimită în camera lui, să-l pedepsească sau să-i ia aparatele electronice înrăutățea lucrurile, nu le îmbunătățea. Când era mic, aveam un scaun de pauză. Soțul meu îl trimitea în scaun dacă se purta urât, pentru a se gândi la ce a făcut și de ce a greșit. La prima vedere, era un băiețel care stătea tăcut așa cum i se spusese. Dar am putut vedea din ochii lui că nu-i părea rău. Era furios”.

Cuvântul *complot* a sărit în mintea lui Matt. Pielea de găină i s-a întins pe brațe. Simon semăna cu puștiul acela din *The Omen.*

„A devenit mai rău de-a lungul anilor. E paranoic. Are halucinații. El crede fiecare teorie a conspirației de pe internet. Nici nu știi de câte ori am deconectat routerul sau am anulat serviciul Wi-Fi pentru a încerca să-l țin departe de internet. Problema este că Simon este mai deștept decât mine. Pentru el, este un joc, iar el câștigă de fiecare dată.”

„Doamnă?” Todd a chemat din hol. „Trebuie să vedeți asta.”

Matt și Bree l-au urmat pe scări. Pe hol, Todd a făcut semn spre o cameră întunecată, unde un agent înmănușat scotocea într-un sertar al unei comode. „Acela este dormitorul lui Simon. Nu am găsit prea multe acolo, dar...” El s-a oprit la ușa opusă. „Aceasta este camera calculatoarelor lui Simon.”

Comparativ cu spațiul plăcut de la parter, camera lui Simon părea o peșteră. Pereții erau vopsiți în negru plat. Jaluzelele erau bine închise, iar benzi de bandă adezivă sigilau marginile pe unde lumina soarelui putea să pătrundă. Un birou imens cu mai multe monitoare cu ecran lat domina spațiul. Configurația îi amintea lui Matt de biroul de securitate al unui mall - sau de

puntea de comandă a navei *Enterprise.*

Todd a făcut un gest către unul dintre ecrane. Pe el, ceea ce părea a fi un cadavru zăcea în mijlocul unei străzi întunecate. Polițiștii se strângeau în jurul cadavrului. Doar că scena nu era chiar autentică... Unele părți păreau neclare sau pixelate.

Todd făcu semn cu mâna spre turnul de calculatoare de sub birou. „Asta e o adevărată configurare. Aș vrea să îl aduc pe Rory aici. Dar asta era pe ecran când am trezit computerul. Există un întreg fișier cu imagini ca acestea. Sute din ele."

Matt se ghemui pentru a vedea mai bine ecranul. *Așteaptă...* A recunoscut un actor de televiziune dintr-un serial polițist popular. Imaginea *nu era* o scenă reală a crimei. „Este asta o captură de ecran de la unul dintre serialele *CSI*?"

„Credem că da", a spus Todd. „Are mai multe servicii de streaming configurate pe computerul său. Cele mai multe dintre preferatele lui par să fie seriale polițiste."

„Trebuie să fie scene TV." Bree a bătut cu încheietura unei degete pe imaginea unei femei în pantaloni de firmă și geacă de piele. „Nu cunosc nicio femeie detectiv adevărată care poartă tocuri de 10 cm la locul unei crime. Îți poți imagina să calci pe gândaci, excremente de șobolan sau sânge în pantofii ăia?"

Matt s-a uitat în jos la cizmele rezistente ale lui Bree.

Bree a întors privirea de la ecran. „OK. Simon era obsedat de emisiunile TV cu detectivi. Asta nu este o crimă. *CSI* este una dintre cele mai populare emisiuni din toate timpurile, nu-i așa?"

„Nu este doar o captură de ecran." Todd a arătat spre corpul de pe ecran. „Uită-te mai de aproape."

Bree și Matt s-au aplecat amândoi.

Matt s-a încruntat. „Fața pare... greșită?"

„Da." Todd a mărit imaginea.

Și Matt a văzut. „Oh."

Bree a oftat. „Ăla e Josh."

Todd a dat din cap. „Chipul lui Josh Mason a fost editat fotografic pe cadavru.” A făcut clic pe mouse, trecând prin mai multe imagini cu cadavre TV, toate purtând chipul lui Josh. Acesta fusese spânzurat, decapitat, îngropat de viu, împușcat, înjunghiat și sufocat, și asta doar în imaginile pe care le deschiseseră.

„Ai spus că sunt sute din astea?” Bree a făcut un pas înapoi.

„Da”, a spus Todd. „Pe acest computer, Josh a fost ucis iar și iar, în toate felurile imaginabile. Iar televiziunea este destul de creativă.”

„Și totuși Simon a ales pur și simplu un pistol ca armă a crimei”, a meditat Bree.

„Trebuie să aflăm de unde a luat arma.” Matt se îndreptă și își smulse ochii de pe ecran. Imaginile confirmau declarația doamnei Osborne. Simon îl ura pe Josh Mason.

Capitolul 31

După-amiază, Bree se întorsese la secție. Agenții ei finalizau percheziția casei lui Simon. Rory adunase echipamentele informatice și dispozitivele electronice personale. Pantofii lui Simon fuseseră luați pentru a fi comparați cu amprenta parțială din fața casei Masonilor. Fibre, păr, praf și ADN au fost colectate pentru a fi comparate cu urmele găsite la locul crimei. Din păcate, toate acestea aveau să ia timp.

Dacă Simon își inventase povestea pentru a atrage atenția, timpul ar fi lucrat împotriva lor și ar fi putut permite ca adevăratul criminal să scape basma curată.

Matt aduse două sandvișuri în sala de conferințe. „Pui sau curcan?”

„De pui”. Bree l-a desfăcut, apoi l-a pus jos. „Am găsit o mulțime de dovezi că Simon era obsedat de uciderea lui Josh Mason. De ce nu-mi place de el pentru crime? Am vreo problemă în a merge mai departe dacă asta e direcția

în care ne conduc dovezile?”

„Am fost fixați pe Liam. Idei de genul ăsta se impun. Dar încăpățânarea noastră nu înseamnă că avem dreptate.”

„Cum rămâne cu tatuajul?” a întrebat Bree. „Am pus prea mult accent și pe el?”

Matt a mușcat din sandwich-ul cu curcan și a mestecat gânditor. După ce a clătit mâncarea cu Coca-Cola, a spus: „Poate că greșeala pe care am făcut-o a fost să presupunem că ucigașul era aceeași persoană care o urmărește pe Claire.”

Bree și-a ridicat sandvișul și a luat o mușcătură mecanică. „De ce ar fi altcineva pe urmele ei?”

„Majoritatea crimelor sunt legate de bani. Masonii erau escroci. Mai știa cineva despre schema lor financiară? Poate Liam? E nevoie de unul ca să cunoști pe altul, nu?” Matt a mai mâncat câteva înghițituri din restul sandvișului său.

Bree și-a deschis sandvișul și a mâncat o murătură. „Dacă Liam și-a dat seama ce puneau la cale Masonii, poate că a vrut și el o parte.”

„Poate că el crede că Claire are informații sau o modalitate de a accesa mai mulți bani.”

„E un copil”, a spus Bree.

„Liam făcea escrocherii când era tânăr”, a subliniat Matt. „Oamenii își proiectează propriile dorințe asupra altora. Lui Liam îi plac escrocheriile. El crede că are dreptul la bani care nu sunt ai lui. Probabil presupune că toată lumea gândește așa. Dacă mama lui Liam făcea o escrocherie, Liam ar fi vrut să fie implicat. Așa că ar putea presupune că Claire are cunoștință de escrocheria părinților ei.”

„În mod ironic, Amanda pare cinstită.”

„Iar Liam pare să vadă asta ca pe o slăbiciune.”

„Liam avea telefoane de unică folosință când a fost arestat pentru celelalte acuzații.” Bree a dat mâncarea la o parte și s-a întins după laptop. A derulat prin rapoarte. „Da. Poliția l-a suspectat pe Liam că a vândut telefoane cu cartelă pentru activități ilegale, dar nu au putut dovedi acest lucru. Josh

Mason avea un telefon cu cartelă în mașină și erau trei telefoane preplătite în rucsacuri.”

Matt a scuturat din cap. „Mărci comune, vândute la magazinele de proximitate de pretutindeni. Nu există nicio modalitate de a le lega de Liam. Orice criminal bun știe despre arzătoare.”

„Asta e problema cu acest caz: prea mulți criminali, inclusiv victimele.” Dezamăgită, Bree se întoarse la sandvișul ei.

„Toată lumea pune la cale ceva rău”, a fost de acord Matt. „Dar de la escrocheria cu carduri cadou a lui Liam până la uciderea a doi oameni e un salt mare. Masonii au fost executați. Asta nu a fost o decizie de moment.”

„Deci, crezi că Liam este nevinovat?”

„Inocent în general, poate că nu, dar nu am dovedit că este vinovat de crimă.”

„Ai dreptate.” Bree s-a ridicat și s-a întins. Telefonul ei a vibrat. „Sunt de la spital. Aștept un apel de la doctor.” Ca șerif, Bree era responsabilă de închisoare și de toți deținuții ei, inclusiv de cei din spital. Ea răspunse la apel. „Șerif Taggert.”

„Sunt dr. Ingram. Sunt psihiatrul care îl tratează pe Simon Osborne.”

„Ce părere aveți până acum?” întrebă Bree.

Doctorul a răspuns: „E prea devreme să spun.”

„Va merge la închisoare sau îl țineți?”

„În prezent este ținut sub supraveghere psihologică șaptezeci și două de ore.” Doctorul a ezitat. „Evident, trebuie să facem mai multe teste înainte de a ajunge la un diagnostic precis, dar schizofrenia este o posibilitate.”

„Îl putem interoga?” A întrebat Bree.

„Nu. Nu are rost, și nu voi risca stabilitatea fragilă pe care am obținut-o peste noapte. E sedat și relativ calm astăzi. Oricum, ceea ce spune nu înseamnă mare lucru. E delirant. Are halucinații. Are un episod psihiatric sever - o criză.”

„Schizofrenicii sunt de obicei periculoși?”

„În general, bolnavii mintali sunt mai predispuși să fie victime ale infracțiunilor decât făptași. Este mai frecvent să vezi sinucideri decât crime”, a spus medicul. „Acestea fiind spuse, Simon are izbucniri violente, așa că nu

pot spune nu cu siguranță."

„De ce ar mărturisi o crimă pe care nu a comis-o?"

„S-ar putea să creadă de fapt că el a făcut-o. El nu știe ce este real și ce nu este."

„Ce crezi că se va întâmpla după ce se termină cele șaptezeci și două de ore?" a întrebat Bree.

„Cred că este probabil să solicităm un ordin judecătoresc pentru a-l ține mai mult timp. Obișnuiam să credem că tulburările precum schizofrenia erau fără speranță, dar acum avem opțiuni bune de tratament. Este posibil ca dl Osborne să se recupereze semnificativ cu o combinație de medicamente și terapie cognitiv-comportamentală. Dar este complicat. Lasă-ne să trecem peste următoarele câteva zile și vom lua legătura din nou."

Bree închise apelul. „Nu are rost să vorbesc cu Simon." Telefonul ei a vibrat. „E Rory." A răspuns la telefon. „Ești pe speaker. Matt este, de asemenea, aici."

„În primul rând, am prioritizat compararea pantofilor lui Simon, așa cum ai cerut. Nu se potrivesc cu amprenta parțială de pantof găsită în grădina din spate a Masonilor. Deoarece amprenta era doar parțială, nu am putut determina mărimea exactă a pantofului, dar este între nouă și unsprezece pentru bărbați. Simon poartă un zece și jumătate. Deci, chiar dacă nu am găsit pantoful potrivit, Simon poartă mărimea corectă."

„Ar fi putut să scape de pantofii pe care i-a purtat pentru a comite crima", a spus Matt.

Dezamăgirea o cuprinse pe Bree. Voia ceva solid, nu posibilități vagi. „Ce altceva?"

„Am analizat urmele de la locul faptei inițiale. Există un lucru care este puțin neobișnuit." Rory a făcut o pauză. „Am găsit inițial blană de animal gri. Din moment ce Masonii dețineau o pisică gri, nu m-am gândit prea mult la asta la început. Dar blana nu este de la o pisică domestică. Este de la un leu de munte."

„Ai spus *leu de munte*?" Matt s-a învârtit.

„Da", a spus Rory cu o voce veselă. „Eu furnizez rezultatele. Din fericire,

depinde de tine să decizi dacă sunt semnificative și, dacă da, cum.”

Bree i-a mulțumit și a încheiat convorbirea.

Matt a ridicat din umeri. „Știm cu toții că oamenii ridică urme ciudate. Trăgătorul ar putea lucra la grădina zoologică. Sau este posibil ca unul dintre Masoni să fi fost recent la grădina zoologică. Dacă cineva ar fi trecut prin adăpostul pisicilor, ar fi putut ridica un pic de blană de pumă.”

„O să aflu dacă cineva din familia Mason a vizitat recent grădina zoologică.” Bree și-a notat să o sune pe Claire și să îl pună pe Juarez să verifice extrasele de cont ale cardurilor de credit ale familiei Mason pentru a vedea dacă au fost efectuate recent cheltuieli la o grădină zoologică.

„Sau.” Matt și-a bătut markerul pe palma opusă. „Dacă aceeași persoană care a adus blana de pumă în casa familiei Mason a vândut și puiul de lup ilegal confiscat de sora mea.”

„Și aligatorul din Grey Lake?” a întrebat Bree.

Matt s-a plimbat. „Asta ar fi putut proveni de la tipul pe care l-am arestat iarna trecută. Știm că vindea pui de aligator.” S-a învârtit, gesticulând cu markerul. „Dar am primit rapoarte despre o creștere a comerțului cu animale exotice. Poate că avem de-a face cu unul dintre ei. Nu poate fi o coincidență că Cady a găsit un pui de lup, iar câteva zile mai târziu, dăm peste blană de pumă la locul unei crime.”

„Sora ta știe de unde provine lupul?”

„Am locația generală și o descriere a tipului care avea puiul.”

„Atunci ar trebui să facem o plimbare cu mașina.” Bree avea oricum nevoie de aer. Sala de conferințe, panoul cu crime și lipsa de progrese în cazul ăsta o nelinișteau.

„Lasă-mă s-o sun pe Cady și să obțin cât mai multe informații.”

„O să vorbesc cu Marge în timp ce faci asta.” Bree s-a întors la birou, și-a verificat mesajele, apoi a vorbit cu administratorul ei.

Când a terminat ea, Matt era gata. Au plecat pe ușa din spate. GPS-ul i-a condus către un cartier vechi cu case subțiri pe terenuri pline de buruieni. Abia dacă era suficient spațiu între clădiri pentru a folosi o mașină de tuns iarba. Nu că ar fi fost nevoie în ultima vreme. Pe alocuri, peluzele mici erau

arse până la murdărie.

Matt a arătat spre o casă albastră decolorată, cu o verandă din beton crăpat. Întreaga structură se înclina spre stânga, ca și cum fundația ar fi fost compromisă. „Asta e casa de unde Cady a ridicat câinele. A spus că tipul cu puiul de lup stătea pe colț."

„Nu e nimeni acolo acum." Bree a scanat strada.

„Batem la uși sau pândim locul?"

Bree s-a întins după mânerul ușii. „Hai să vorbim cu oamenii. O pândă va dura ore întregi și va trebui să luăm o altă mașină. În plus, am prins recent un laborator de metamfetamină pe strada alăturată. Vecinii au fost recunoscători că au scăpat de el. Să mergem să vorbim cu ei."

A trecut de colț și a parcat la bordură, în fața casei de metamfetamină închisă cu scânduri. Bree a luat-o înainte la casa de alături, unde un bărbat în jur de cincizeci de ani i-a răspuns la ciocănit.

„Șerif Taggert!" A ieșit pe verandă. „Cu ce vă pot ajuta?"

Bree l-a prezentat pe Matt. „Căutăm pe cineva. Treizeci și ceva de ani, unu sau doi, ras în cap. Are un tatuaj cu o sabie și trandafiri pe antebraț."

„Știu un tip care arată așa", a spus bărbatul. „Numele lui este Shawn. Locuiește în casa gri de pe Fourth Street. Nu-i știu numărul. Dar el conduce unul din acele monster truck-uri. E negru cu flăcări mov pe laterale." El și-a dat ochii peste cap. „Nu ai cum să nu-l vezi."

„Mulțumesc pentru informație." Bree i-a strâns mâna.

„Ei bine, am apreciat că ai scăpat de casa de droguri." A aruncat un deget spre terenul vecin. „Comitatul încearcă să obțină închiderea și dărâmarea locului. Sunt sigur că va dura ceva timp, dar între timp, cel puțin nimeni nu va arunca în aer strada."

Bree a privit casa goală. Graffiti acopereau deja placajul bătut în cuie peste ferestre. „Dacă vedeți ceva îngrijorător, sunați-ne." Își făcu o notă mentală să pună o mașină de patrulare să verifice frecvent proprietatea. Ultimul lucru de care avea nevoie cartierul erau ocupanții ilegali.

„Așa voi face", a spus el.

S-au urcat înapoi în mașină. Bree s-a îndreptat spre Fourth Street, la două

străzi distanță. Monster truck-ul negru și violet era, într-adevăr, inconfundabil. A parcat pe stradă.

Matt a întors spre el terminalul computerului mobil și a tastat. „Casa îi aparține lui Shawn O'Boyle. Taxele sunt plătite. Are câteva amenzi pentru viteză".

„Bine, atunci." Bree i-a condus pe o alee de beton crăpat. Doi rottweileri uriași lătrau și pășeau în spatele gardului din sârmă. Lui Bree i s-au ridicat firele de păr de pe brațe. Un avertisment din partea instinctelor ei cu privire la casă? Sau ca răspuns la câinii mari?

Datorită lui Matt - și a lui Ladybug - își depășise în mare parte frica de câini. Dar un câine mare cu un lătrat sau un mârâit agresiv avea încă potențialul de a o face să intre în panică. Respiră pentru a-și încetini ritmul cardiac, dar nu-și putu opri transpirația umedă a palmelor.

Matt a scanat curtea cu un ochi critic în timp ce o urma pe verandă. Au flancat ușa, iar Bree a bătut. O perdea s-a mișcat în fereastră. Matt și Bree au intrat instantaneu în alertă și mai mare. Ea și-a șters mâinile pe coapse. Degetele alunecoase nu i-ar fi prins bine arma, dacă ar fi fost necesar să o scoată.

Ușa se deschise, iar un bărbat care se potrivea descrierii lui Cady se holbă la ei. „Ce doriți?"

„Domnul O'Boyle?" a întrebat Bree.

Când acesta dădu din cap, precaut, Bree se prezentă împreună cu Matt. „Am dori să vă punem câteva întrebări."

„Despre ce?" Ochii lui O'Boyle s-au îngustat până au devenit niște fante suspicioase.

„Cățelușul lup pe care l-ați avut în posesie acum câteva zile", a spus.

„Nu știam ce este." El s-a dat înapoi, umărul și brațul lui în spatele ușii.

„Lasă-mă să-ți văd mâinile!" Bree și-a scos arma și a îndreptat-o spre el.

„Bine, Bine." O'Brien a ridicat ambele mâini în fața lui, cu palmele în afară.

„Polițiști nenorociți."

„Ieși afară." Bree a dat înapoi. „Încet."

S-a mutat pe verandă. Bree l-a acoperit în timp ce Matt l-a percheziționat.

„E curat”, a spus Matt.

Bree și-a pus arma în toc.

„Nu ai niciun drept să vii pe proprietatea mea și să mă tragi afară din casa mea”, și-a încrucișat O'Brien brațele pe piept. „Nu am făcut nimic.”

„Cu excepția faptului că ai în posesie o specie pe cale de dispariție”, a subliniat Bree. „Este ilegal să deții un lup în statul New York.”

„Excesivitatea guvernului la cel mai înalt nivel”, a strigat O'Boyle. „Guvern fascist nenorocit! Cum îndrăznesc să-mi spună ce fel de animal pot avea pe proprietatea mea?”

Bree i-a ignorat izbucnirea. „De unde ai luat cățelul?”

El s-a încruntat. „Nu trebuie să-ți răspund la întrebări.”

Bree s-a întins după cătușe. Venise pregătită să-i ia pur și simplu informațiile și să-l lase în pace. Dar dacă el avea de gând să fie dificil, atunci avea să folosească orice pârghie putea.

El și-a ridicat din nou mâinile. „Bine. În fine. Nu știu numele tipului. L-am găsit prin intermediul unui grup de pe Facebook. Își spune „Șoptitorul vieții sălbatice”.”

Bree și-a scos carnețelul din buzunarul cămășii de uniformă și a notat detaliile.

Matt avea deja telefonul scos și deschis la aplicația Facebook. A bătut pe ecran, apoi a întors telefonul cu fața la O'Boyle. „Acesta este profilul?”

O'Boyle s-a uitat la ecran. „Da.”

Matt i-a arătat lui Bree profilul. The Wildlife Whisperer nu folosea o fotografie cu el. Imaginea lui de profil era un tigru mârâind.

„Unde l-ai întâlnit?” a întrebat Bree.

„În parcarea vechiului Shop 'N' Fresh.”

Matt și-a întors telefonul în buzunar. „Cățelul pe care îl aveai nu era în stare foarte bună.”

„Știu asta. Am fost supărat. L-am făcut să-și reducă prețul.” O'Boyle părea mândru.

„Câți pui a avut?” A întrebat Bree.

„Încă trei.” O'Boyle și-a scărpinat capul chel.

Matt a înjurat. „Poți să-l descrii?”

O'Boyle a ridicat din umeri. „Nu știu. Cam de mărimea și vârsta mea.”

„Culoarea părului sau a ochilor? Trăsături distinctive?”

„Purta o pălărie și nu i-am observat ochii.” O'Boyle și-a dat ochii peste cap.

„Ce purta?” A întrebat Bree.

„O rochie de bal”, a rânjit O'Boyle. „Nu-mi amintesc. Nu dau atenție la ce poartă alți tipi.”

Bree a suspinat. „Când a fost întâlnirea ta?”

„Vinerea trecută, la ora șapte.” O'Boyle părea plictisit.

Bree își împinse caietul înapoi în buzunar. „Nu aveți de gând să obțineți un alt animal exotic, nu-i așa?”

„Nu.” O'Boyle și-a scrâșnit dinții. „Câinilor mei nu le-a plăcut cățelul, iar lor le plac toți și toate.” A făcut un gest către câini, care stăteau acum la gard și se văitau. „Arată rău, dar sunt niște pui. Dar lupul...” A clătinat din cap. „Știau că nu e un câine și nu erau fericiți să-l aibă în casă.”

„Câinii tăi au apă și umbră acolo în spate?” A întrebat Matt.

O'Boyle a fluturat ambele mâini. „Au o nenorocită de piscină pentru copii și o ușă pentru câini. Am mare grijă de băieții mei.”

Matt a recunoscut cu un semn din cap. „Mă bucur să aud asta.”

„Mulțumesc pentru ajutor.” Bree s-a îndepărtat.

„Deci, nu am probleme?” O'Boyle i-a aruncat o privire în lateral.

„Nu în acest moment.” Bree a rămas neangajată. „Nu mai cumpăra alte animale exotice.”

„Nu vă faceți griji”, a spus O'Boyle. „Ăsta m-a costat o mie de dolari.” A făcut un zgomot *de puf*. „Totul a dispărut. Nu știu cum am lăsat-o pe târfa aia să mă convingă să-i dau lupul.” Părea dezgustat de el însuși. „Aș fi putut să-l vând singur.”

Matt a scos un sunet discret, morocănos.

Bree a spus: „*Te-a scutit* de bani. Amenda pentru implicarea în comerțul ilegal cu animale pe cale de dispariție te-ar putea costa mult mai mult de atât.”

„Cât de mult poate fi?” O'Boyle a râs.

„Până la douăzeci și cinci de mii pe încălcare.”

El păli, iar Bree îl lăsă cu acest gând, sperând că își învățase lecția.

Capitolul 32

În SUV, Matt a răsfoit profilul lui Wildlife Whisperer, căutând informații personale sau orice ar putea indica locația sa.

Bree s-a întors spre Matt. „Nu l-ai pocnit pentru că a făcut-o pe Cady târfă.”

„Crede-mă. Am vrut s-o fac.” A expirat puternic. „Dar nu-i știa numele și i l-am dat pe al meu. Dacă știe că e sora mea, ar putea să o găsească.” Intimitatea și siguranța surorii lui erau mai importante decât să-i facă un ochi vânăt unui ticălos care o insultase. Cady ar fi râs oricum de insultă. O putea auzi în capul lui: *Cui îi pasă dacă e supărat? Am luat cățelul.* Și ar fi avut dreptate. Era bună în meseria ei și avea foarte puține probleme pentru că nu-și lăsa orgoliul să stea în calea bunului simț. Ea de-escalada confruntările. Singurul ei scop era să scoată cu succes animalele din situații dificile.

„Bine gândit.” Bree a pornit motorul, apoi și-a odihnit mâinile pe volan. „Câinii lui păreau sănătoși, nu?”

„Păreau în regulă.” Matt s-a uitat înapoi la gard. O'Boyle și câinii lui dispăruseră din curte. Matt a canalizat atitudinea surorii sale. „Cu excepția comentariului insultător despre Cady și a faptului că a cumpărat un pui de lup, O'Boyle nu părea o persoană groaznică. Dacă are grijă de animalele lui de companie, pot trece cu vederea un caz de prostie.”

Bree pufni. „La fel. Poți spune multe despre caracterul unei persoane după felul în care tratează animalele și copiii.”

„Știi asta.”

Ea a pus mașina în viteză. „Hai să luăm informațiile despre cont de pe

Facebook.”

„Deja mă ocup de asta.” Matt a derulat pe telefonul său. Rory era specializat în media digitală. Matt a glisat pe ecranul său și a trimis un mesaj. „Rory va avea nevoie de o citație, iar apoi Facebook va avea nevoie de timp pentru a aduna informațiile, așa că nu vom avea date instant pe profil.”

„Nu mă aștept să găsească vreo informație care să fie reală sau utilă.” Bree se întoarse spre stație. „Majoritatea infractorilor cunosc toate lacunele, iar animalele exotice sunt o afacere mare în zilele noastre.”

„E vineri. Mergem la terenul gol în seara asta?”

Bree dădu din cap. „Să sperăm că atunci și acolo își desfășoară activitatea.”

Matt a continuat să parcurgă postările și fotografiile de pe profilul lui Wildlife Whisperer. „Văd puii de lup. Înainte de ei, a postat despre puii de capybara, un cimpanzeu, doi pui de urs.” A făcut o pauză, stomacul fierbându-i de furie. „Și o pumă.”

„Deci, sunt șanse mari ca Wildlife Whisperer să fie criminalul nostru.”

Matt a continuat să parcurgă postările, scrutând fundalurile pentru a găsi indicii despre locația animalelor. Puma avea o cușcă considerabilă. În spatele ei se aflau pereți de lemn aspru. Puii de lup erau într-o ladă mare pentru câini. „Unele dintre aceste animale sunt așezate în ceea ce pare a fi așchii de lemn. Ar putea fi într-o magazie sau într-un hambar.”

„Rumeguș de pin a fost găsit la locul crimei.”

„Dar ce legătură are Wildlife Whisperer cu Masonii? Singurul lor animal de companie era o pisică de casă.”

„Animalele exotice sunt o schemă ilegală. Poate că Josh și Shelly au fost cumva implicați.” Telefonul lui Bree a vibrat cu un mesaj. „Dr. Jones vrea să trecem pe la cabinetul ei.”

„Deci, vrea să ne spună ceva ce nu vrea să pună într-un e-mail sau într-un raport.”

„Ei bine” - Bree a întors vehiculul spre biroul medicului legist – „ea a fost de acord să se uite peste autopsie ca o favoare.”

Biroul medicului legist era în complexul municipal. S-au înregistrat la

ghișeu și au fost escortați la biroul doctorului Jones. Nu erau cadavre la vedere în aripa birourilor, dar Matt încă mai simțea mirosul morții pe hol.

Dr. Jones stătea în spatele biroului ei. Purta un halat curat mov. Și-a trezit computerul. „Am revizuit autopsia lui Dallas Sawyer, așa cum ai cerut."

„Mulțumesc", a spus Bree.

Dr. Jones dădu din cap. „Cu plăcere, dar nu-ți vor plăcea descoperirile mele."

„A fost ucis?" A întrebat Bree.

„Este plauzibil", a spus Dr. Jones. „Dar opinia mea oficială ar fi neconcludentă."

„Ce o face neconcludentă, spre deosebire de accidentală?"

Dr. Jones a respirat gânditoare. „Nu vreau să pun la îndoială un coleg. El nu a avut niciun motiv să creadă că a fost altceva decât un accident de mașină, fatalitatea fiind oarecum o întâmplare. Cu toții vedem lucruri ciudate în meseria asta, iar aceasta se prezintă inițial ca o moarte accidentală." A făcut o pauză pentru a amesteca fotografiile. „Dar am câteva întrebări." A glisat o fotografie a corpului încă îmbrăcat. „Ce vezi pe hainele victimei?"

Bree a studiat fotografia. „Sânge. O mulțime de sânge."

„Sticlă", a adăugat Matt.

Dr. Jones a glisat o a doua fotografie lângă prima, un prim-plan al etichetei de pe sticla spartă de suc. „Și în mașină?"

„La fel", a spus Bree. „Sânge și sticlă."

„Ce nu vezi?", a întrebat ea.

Matt l-a văzut, sau mai degrabă lipsa lui. „Suc verde. Todd bea marca asta. E verde tare cu bucăți de verde."

Dr. Jones a apăsat o palmă pe dosar. „Deși este posibil ca el să fi fost pe ultima sorbitură. Nu știm exact la ce oră a plecat de acasă. Soția lui nu era acasă în acel moment. Dar vehiculul a fost găsit la aproximativ cinci kilometri de adresa sa. A băut o sticlă de 16 uncii atât de repede?"

„Adică, eu pot bea cafea atât de repede." Uneori Bree își bea cafeaua ca un băiat de frăție cu un bong de bere. „Dar chestia aia? Ar trebui să mă înec în timp ce-mi țin nasul. *E groasă."*

„Sticla ar fi putut fi goală”, a sugerat Matt. „Dar o sticlă goală ar fi fost probabil în suportul pentru pahare, care nu este între airbag și fața ocupantului.”

Dr. Jones a dat din cap. „Cum am spus, este doar o întrebare. Singură, nu este la fel de semnificativă.”

„Deci mai e ceva?” a întrebat Bree.

Dr. Jones a scos din grămadă un prim plan al rănii fatale. „Rana în sine este mai mare decât bucata de sticlă, iar marginile exterioare ale rănii sunt foarte curate, fără margini zimțate, mai mult ca o felie de cuțit decât o tăietură făcută de o bucată de sticlă spartă. De asemenea, tăietura are un început și un sfârșit distincte. Începutul unei răni incizate este mai adânc și devine mai puțin adânc spre coadă. Această tăietură a fost făcută în această direcție”. Ea și-a mutat vârful degetului de sub partea din spate a maxilarului până sub bărbie. „Deci, nu numai că rana nu ar trebui să aibă o direcție dacă sticla a fost împinsă drept înainte” - a întors la o altă imagine a sticlei care ieșea din gâtul victimei - ”dar este în spate.”

Bree a înghețat. „Dacă ciobul de sticlă a provenit din fața feței sale, direcția tăieturii ar trebui să se deplaseze din fața gâtului spre spate, nu din spate spre față.”

„Da.” Medicul legist s-a îndreptat și și-a împăturit mâinile. „Nu spun că medicul legist inițial a greșit cu siguranță. Dar am avut aceste întrebări.”

„Geamul lateral al vehiculului a fost spart în accident. Dacă ai dreptate, atunci cineva s-a apropiat de vehicul, a băgat mâna prin geamul spart și i-a tăiat gâtul, iar apoi a înfipt o bucată de sticlă în rană, sperând că tăietura va fi atribuită accidentului. Cum ai plănui asta?”

„Știm dacă sticla era cu siguranță a lui?” a întrebat Dr. Jones. „Sau a adus-o cineva la locul accidentului?”

Bree a ridicat o mână. „Soția lui nu era sigură, dar el era atlet și avea grijă la dietă.”

Matt s-a încruntat. „Trebuie să fi fost ceva improvizații la locul faptei, dar dacă cineva l-a scos de pe șosea, ar fi fost la îndemână să termine treaba.”

„Și ar fi fost la îndemână pentru a o lua pe Claire din vehicul”, a spus

Bree. „Știm de ce a ieșit dl Sawyer în acea noapte?” a întrebat Matt.

Bree a dat din cap. „O problemă cu o alarmă falsă la clădirea companiei de tehnologie.”

„Unde era doamna Sawyer?” a întrebat Dr. Jones.

„La un eveniment școlar cu fiul lor. Prezența ei acolo a fost confirmată de mai mulți martori.”

„Asta e o teorie nebunească”, a spus Dr. Jones. „Nu știu cum ai putea să o dovedești. Medicul legist care a efectuat autopsia nu s-a îndoit că ciobul de sticlă l-a ucis, iar doctorul acela a decedat de atunci. Nu-i putem pune nicio întrebare.”

Bree putea ghici ce se întâmplase. Medicul legist nu observase, deoarece cauza morții părea evidentă. Făcuse presupuneri și emisese un raport care confirma acele idei preconcepute. Detectivii făceau uneori aceeași greșeală. Își lăsau propriile interpretări să conducă ancheta în loc să urmeze dovezile.

„Nimeni nu este perfect. I-a scăpat. Medicii diagnostichează greșit bolile. Oamenii fac greșeli.” Matt a fluturat o mână peste fotografii. „Căutăm o posibilă crimă, așa că căutăm mai adânc.”

Dar Matt știa că doctorului Jones nu i-ar fi scăpat neconcordanța cu rana. S-a uitat din nou peste fotografii. Ceva îl sâcâia.

„S-a întâmplat ceva?” Bree a aruncat o privire în lateral.

„Nu știu. Simt că-mi lipsește ceva.” Dar el nu putea localiza. „Îmi voi aminti când nu voi mai încerca.”

Dr. Jones a adunat fotografiile. „Îmi pare rău că nu vă pot da un răspuns mai clar.”

„Ai fost de mare ajutor.” Bree s-a ridicat. „Știu că ești ocupată. Apreciez că ți-ai făcut timp.”

„Cu plăcere.”

Matt a ținut ușa când au ieșit din biroul medicului legist. „Avem timp să ne oprim la secție?”

Bree și-a ridicat telefonul și a verificat ecranul. „Dacă ești rapid. Vreau să ne poziționăm în parcarea vacantă a magazinului alimentar cu mult înainte de ora șapte.”

S-au întors la SUV și au condus până la secție. Bree s-a oprit în camera echipajului. Matt s-a îndreptat direct spre sala de conferințe, unde Todd tasta pe un laptop.

„Îmi permiți?" Matt a făcut un gest către computer.

„Sigur." Todd l-a întors cu fața la Matt.

A accesat fotografiile de la locul crimei de la crimele Masonilor și a început să le răsfoiască.

„Ce cauți?" A întrebat Todd.

„Nu știu." Dar Matt ar fi știut când ar fi văzut-o.

Bree a intrat. „Juarez a verificat extrasele cardurilor de credit ale Masonilor. Nicio cheltuială la nicio grădină zoologică în ultima lună. A verificat, de asemenea, lista cu urme de dovezi. Nu s-a găsit blană de animale ciudate pe niciunul dintre pantofii Masonilor. Singurele urme au fost găsite pe covorul din fața patului Masonilor și pe scări."

„Deci, este probabil ca ucigașul să o fi adus cu el", a spus Todd.

Matt a înghețat, cu privirea fixată pe o fotografie a frigiderului Masonilor. „Îmi amintesc ce mă frământa". A arătat spre ecranul computerului. În frigiderul familiei Mason erau trei sticle de suc verde presat la rece.

Bree și-a strâns buzele. „Josh Mason era alergător. Dallas Sawyer era un ciclist. Ambii își urmăreau dietele. Ar putea fi o coincidență."

„O mulțime de oameni beau suc verde", a spus Todd. „Eu beau."

„Dar este încă o coincidență", a spus Bree. „Pe fundul unei grămezi de coincidențe."

Telefonul ei a sunat. S-a uitat la ecran. „Shillings." A răspuns la telefon. „Aici Taggert. Ești pe speaker."

„Am vorbit cu agentul FBI", a spus Shillings. „Ghici cine a fost un angajat al companiei lui Dallas Sawyer, Wall Digital Technology?" A făcut o pauză pentru o clipă. „Josh Mason. Câștigătorul cinei cu pui?"

Bree pufni. „Cam așa este. Pare din ce în ce mai probabil că Josh Mason l-a ucis pe Dallas Sawyer dintr-un motiv pe care încă nu l-am descoperit."

Capitolul 33

Claire și-a ridicat privirea din buruieni și a citit textul. **VIN DUPĂ TINE .** În ciuda căldurii soarelui pe brațele ei goale, pielea i se făcu de găină. Era obosită să fugă. Sătulă să nu aparțină nimănui. Sătulă să plângă.

Timp de doisprezece ani, a răspuns la numele de Claire Mason. Numele ei a fost primul cuvânt pe care și-a amintit că a învățat să-l scrie. Era numele de pe pașaportul ei și de pe permisul de conducere. Era singurul nume la care răspundea când era chemată.

Și nu era al ei.

Cum au putut părinții ei - nu, nu erau părinții ei - cum au putut Masonii să îi facă asta? Dacă era sinceră cu ea însăși, Josh și Shelly nu fuseseră părinți buni. Nu i s-a permis niciodată să-și aducă prieteni acasă. O descurajau să se alăture echipelor sau cluburilor. *Dacă lași oamenii să se apropie de tine, ești vulnerabilă. Se vor folosi de tine de fiecare dată.* Încă un sfat de la Josh care avea mult sens în retrospectivă. Claire fusese descurajată în mod activ să-și facă prieteni. Cunoștințele erau în regulă dacă nu făcea confidențe nimănui și nu le oferea niciun avantaj pe care să-l folosească împotriva ei. Potrivit lui Josh, asta făceau prietenii.

Nu poți avea încredere în nimeni.

În cele din urmă, Josh dovedise că propriile sale cuvinte erau adevărate.

Acum că Claire știa adevărul, a înțeles ce îi determinase să o izoleze.

Frica.

Dacă oamenii se apropiau, în cele din urmă cineva le putea descoperi secretul.

Mai bine zis *secretele.*

Claire se uită peste umăr la agentul Zucco - Renata, așa cum îi spusese ea să îi spună. În adâncul sufletului ei, Claire știa că poate avea încredere în Renata și în mama ei. Ceva la ele o făcea încrezătoare că nu o vor trăda. Pentru început, nu făceau promisiuni. Au fost sincere în legătură cu situația ei de rahat și cu faptul că nu aveau puterea de a împiedica să se întâmple și mai multe nenorociri. Claire era la mila sistemului juridic.

Familia Zucco erau probabil cei mai drăguți oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Claire simțea că le pasă de ea. Sau *încercau* să se joace cu ea? Nu. Josh greșise. Fusese un infractor. Nu avusese încredere în nimeni pentru că *el* nu fusese demn de încredere. Toată ființa lui era plină de trădare.

Dar nimic din toate astea nu-i schimba circumstanțele actuale. Claire nu putea lăsa familia Zucco să fie rănită.

El avea să o prindă mai devreme sau mai târziu. Nu se va opri. Știa asta din persistența urmăririi lui. Îi ucisese deja pe Masoni. Amintirile îi fulgerau în minte. Roșul șocant al cearșafurilor saturate. Ochii larg deschiși ai lui Josh. Umiditatea lipicioasă a sângelui de pe palmele lui Claire. Fața distrusă a lui Shelly. A fost îngrozită să vadă răul pe care el îl făcuse. Claire nu mirosise niciodată moartea înainte, dar acum i-ar fi recunoscut mirosul oriunde.

Le-ar fi ucis și pe Renata și pe mama ei, la fel de vicios și fără ezitare. S-ar putea chiar să se bucure de asta. S-a uitat din nou la telefon.

VIN DUPĂ TINE .

Ce putea să facă?

Capitolul 34

Renata a smuls încă o buruiană din patul de flori. De ce lăsase curtea să ajungă în starea asta? Transpirația îi curgea pe spate, dar nu și-a dat jos cămașa largă pe care o purta peste maiou. Acesta îi ascundea arma, pe care Claire nu avea nevoie să știe că o avea asupra ei. Poate că Simon Osborne era sub supraveghere psihologică, dar șeriful nu era convinsă că el era cel care o urmărea pe Claire. Nu avea nici măcar un tatuaj. Deși Claire s-ar fi putut înșela în privința detaliilor, Renata nu o putea vedea imaginându-și existența unui tatuaj.

Așa că avea să-și țină arma la îndemână.

De cealaltă parte a terasei, Claire îngenunchea pe o pernă, smulgând buruieni din grădina de ierburi. „Asta e o plantă sau o buruiană?" Claire a arătat spre o plantă care arăta ca ramura unui pom de Crăciun în miniatură.

„Ăsta e rozmarin. Este o plantă. Smulge o bucățică și miroase-o."

Claire a ciupit câteva ace și le-a dus la față. Ea a zâmbit. „Miroase bine."

„Putem folosi câteva dintre aceste ierburi la cină", a sugerat Renata.

„Serios?"

„Sigur. E busuioc și oregano. Putem face un sos bun pentru paste." Renata nu era cea mai bună bucătăreasă, dar se descurca cu lucrurile de bază. „Obișnuiam să avem și legume proaspete. Poate anul viitor o vom face din nou, când mama se va simți mai bine. Avea degetul verde - și e o bucătăreasă uimitoare."

„Ai spus că va fi bine, nu?" Vocea lui Claire tremura.

„Prognosticul ei este foarte bun." Renata a încercat să pară sigură. Claire avea nevoie de reasigurare. Toate aveau nevoie.

„Nu am gătit niciodată prea mult", a spus Claire. „Mama mea - adică, Shelly Mason - prefera să comande în loc să gătească. Iar Ta-Josh- practic trăia din smoothie-uri. Era obsedat de macros."

„Macros?"

„Procentul din dieta sa care provenea din proteine, carbohidrați și grăsimi. Urmărea fiecare bucățică pe care o mânca."

„Asta sună... greu." Renata avea de gând să spună *nesănătos,* dar cine era ea să judece? Era atât de dependentă de Thin Mints, încât cumpăra două duzini de cutii în fiecare februarie, le congela și le raționaliza în restul anului.

În spatele lor, o ușă s-a deschis și s-a închis. Mama ei s-a apropiat, cărând două pahare înalte de plastic. „V-am adus niște ceai rece."

„Oh, minunat!" Renata și-a scos mănușile de grădinărit și le-a aruncat pe terasă. A luat paharul și a înghițit. Lichidul înghețat i-a răcorit gâtul uscat. „Mulțumesc! Aveam nevoie de asta."

„Și eu." Claire și-a sorbit băutura. Obrajii ei erau înroșiți de căldură.

Mama ei s-a clătinat pe călcâie și s-a uitat peste grădină.

„Ați făcut o treabă grozavă.” Și-a sprijinit un pumn pe șold și a făcut acea privire pe față, cea care însemna că plănuia - iar Renata avea în față mai multe zile de muncă la grădinărit.

„Cunosc privirea asta”, a tachinat Renata.

„Mă gândeam. Am putea avea în continuare niște legume de toamnă, nu din semințe, desigur. Ar trebui să cumpărăm plante adevărate. Poate niște varză kale și varză. E încă destul de cald pentru salată.”

Un zâmbet îi trase gura Renatei. „Tot ce vrei tu. Putem trece mâine pe la pepinieră.”

„O vom face”, a hotărât mama ei. „Taie niște ierburi pentru cina de diseară.”

„Deja am plănuit asta.”

Mama ei și-a ferit ochii de soarele serii, apoi a pășit în umbra unui stejar. „Aș vrea să te pot ajuta.”

„Tu faci planificarea.” Renata a gesticulat spre Claire. „Noi vom face munca de jos.”

„Mă tem că am nevoie de un pui de somn.” Mama ei s-a întors spre casă. „Dar mai întâi, o să verific în congelator să văd dacă mai avem niște ravioli buni.” Vorbind încă singură, s-a întors în casă.

Renata a spus: „Asta e prima dată de luni de zile când se arată interesată de ceva. Te place și cred că se bucură să te aibă aici.”

Claire a arătat spre o plantă. „Iarbă sau buruiană?”

„Buruiană.”

Claire a smuls-o de la rădăcină cu mai multă violență decât era necesar. Murdăria a căzut din rădăcini când a aruncat-o într-o găleată. Vocea ei era abia audibilă. „Și mie îmi place de ea.”

Inima Renatei durea pentru ea. Claire pierduse tot ce iubea.

Probabil că îi era frică să-și permită să țină la cineva.

Un sunet de ping a speriat-o pe Claire. Și-a băgat mâna în buzunar și și-a scos telefonul. Uitându-se la ecran, a pălit.

„S-a întâmplat ceva?” a întrebat-o Renata.

„Nimic. Doar Denver încearcă să se conecteze. Nu sunt sigură că sunt

pregătită.” Ea a coborât telefonul în poală.

Renata nu voia să se amestece, dar a simțit că Claire avea nevoie de cineva cu care să vorbească. „Poți să-i spui că ai nevoie de mai mult timp?”

Claire a ridicat telefonul și a tastat cu ambele degete. „O să încerc. Dar e îngrijorat pentru *mama lui*.” S-a uitat înapoi la casă, la ușa pe care intrase mama Renatei. „La fel cum îți faci și tu griji pentru a ta.”

Era clar că Claire nu era încă pregătită să o vadă pe Pam Sawyer ca pe propria ei mamă. Ar fi făcut-o vreodată? Nu avea cum să se întoarcă și să repare răul făcut cu doisprezece ani în urmă, iar abuzul de substanțe al lui Pam nu ar fi ajutat. Nu că Renata ar fi blamat-o pe Pam. Cum să faci față pierderii unui soț și dispariției unui copil? Gândul era de neînțeles. Renata nu avea de gând să o condamne pe femeie. Dar rămânea faptul că adăugarea ei urma să fie un obstacol în plus pe care familia trebuia să-l depășească într-o situație care era deja de neconceput.

O creangă a pocnit în terenul liber, iar Renata a înghețat, ascultând. Corpurile cafenii a trei căprioare se plimbau printre copaci.

„Claire”, a șoptit ea și a arătat cu degetul.

Ochii lui Claire s-au deschis larg și ea a murmurat: „Sunt frumoase.” Au privit în tăcere până când căprioarele au plecat mai departe. Ceafa Renatei o mânca. Transpirație sau nervi? Nu contează. Căprioara o pusese pe Renata în alertă maximă. „E târziu și mi se face foame, ție?”

Claire se ridică în picioare și își scoase mănușile. „Da. Ce ierburi dorești?”

Renata a întins mâna după o mică pereche de foarfece din geanta de grădinărit a mamei sale de pe terasa de lângă ea. I le-a înmânat lui Claire și i-a arătat busuiocul, oregano și rozmarinul. „Taie și puțin cimbru. Asta e cea cu frunze mici.”

Au dus ierburile în bucătărie.

„Cu ce pot ajuta?” a întrebat Claire. „Trebuie să mă țin ocupată.”

„Mă duc să fac un duș rapid. Vrei să speli ierburile și să le așezi pe un prosop să se usuce?” Renata a arătat spre congelator. „Unul dintre vecini ne-a dat o pâine franțuzească săptămâna trecută. Am congelat jumătate. Vrei să vezi

dacă o poți găsi în congelator?”

„Bine.” Claire s-a întors spre chiuvetă.

În timp ce fata era ocupată, Renata a făcut un tur al casei, verificând încuietorile și uitându-se pe toate ferestrele. Strada era liberă. S-a curățat și s-a îmbrăcat în pantaloni scurți curați, un maiou și o cămașă lejeră cu mânecă scurtă peste armă.

Când s-a întors în bucătărie, pâinea se dezgheța pe tejghea, lângă ierburile uscate așezate pe un prosop. Claire stătea pe podea, mângâindu-și pisica. Chunk a torcea și s-a rostogolit pe spate pentru a i se freca burta.

Renata a râs. „Arată ridicol cu picioarele în aer.”

„Nu-i pasă.” Claire și-a ridicat privirea. „Ai terminat în baie?”

„E toată a ta”, a spus Renata.

„Ar fi în regulă dacă aș face o baie?”

„Sigur. Nu te grăbi. Mama încă doarme. Mă duc să tai ierburile și să încerc să fac prăjitura mamei.” Renata s-a întins după cutia de pe tejghea. Nicio aplicație cu rețete pentru mama ei. Avea o cutie de rețete scrise de mână pe fișe. „Nu promit nimic. Nu sunt brutarul care este ea și nu sunt sigură că avem toate ingredientele. Nu am mai făcut asta până acum, dar întotdeauna a fost una dintre preferatele mele.”

„Nu am nevoie de tort”, a spus Claire. Apoi a zâmbit. „Dar ar fi frumos.”

„Atunci urează-mi noroc.”

Claire s-a retras pe hol. Renata a auzit pași, apoi ușa de la baie s-a închis și ventilatorul a pornit. Și-a imaginat-o pe Claire înmuiată în cadă, petrecând ceva timp singură, poate plângând. Vorbise despre oamenii pe care încă îi considera părinții ei. Apoi fratele biologic îi trimisese un mesaj. Toate astea trebuiau să provoace niște emoții devastatoare. Fata avea nevoie să decomprime.

Renata a deschis cutia și a răsfoit fișele bine organizate. Sub fila DESSERTS, a găsit rețetele în ordine alfabetică și a localizat rapid cartea cu rețeta de prăjitură. Nu s-a uitat prea mult. *Uau. E o grămadă de unt.*

În mod normal, ar fi pus muzică când gătea sau făcea curat, dar voia să poată auzi dacă mama ei sau Claire aveau nevoie de ea, așa că a optat pentru

liniște. Sunetul slab al apei care se scurgea în cadă plutea pe hol. Pisica a privit cum ea a adunat ingredientele și a scos mixerul. A turnat amestecul într-o tavă de pâine și a verificat cuptorul preîncălzit pentru a vedea că nu era încă la temperatură.

Telefonul ei a sunat, iar ea s-a uitat la ecran, surprinsă să vadă un mesaj de la Adam Taggert. **Mi-ar plăcea să ne întâlnim la o cafea.**

S-a holbat la mesaj. Adam Taggert voia să bea împreună o cafea. Asta pentru că nu-și putea permite să cumpere mâncare? *Nu fi o scorpie.* Fusese drăguț cu Claire, mai mult decât drăguț. Era empatic, atent și de ajutor. Și-a amintit ce-i spusese Juarez: *caută-l pe Google*.

Câteva linkuri au dus-o la o galerie din New York care îi prezenta picturile. Ochii i-au sărit la prețurile afișate. Aproape că i-a căzut telefonul. El vânduse un tablou pentru mai mult decât câștigase ea în cinci ani.

Sfinte Sisoe. Rahat.

Mama ei a apărut în ușă. „S-a întâmplat ceva?”

„Nu.” Renata a scuturat din cap. I-a explicat despre Adam. „Chestia e că mi-a plăcut de el, dar l-am judecat complet pe baza faptului că era artist.”

„Ai avut experiențe *proaste* cu aceștia.”

„Acum mă gândesc să mă întâlnesc cu el pentru o cafea. Ce mă face asta? O căutătoare de aur? Nu am fost interesată când am crezut că e falit. Acum că știu că nu e, dintr-o dată e bine să mă întâlnesc cu el. Asta mă face superficială?”

„Te-ai fi întâlnit cu el dacă ar fi fost un electrician angajat?”

„Da.”

„Atunci nu ești superficială.” Mama ei a chicotit. „Nu vrei să te întâlnești cu șomeri care te folosesc pentru cazare și masă gratis.”

Renata a strâmbat din nas. Exact asta i se întâmplase și ei în trecut.

Mama ei a continuat. „Asta te face matură și responsabilă. Nu este nimic greșit în a dori același lucru de la un potențial partener. Poate că ai fost un pic critică, dar ai fost arsă. E de înțeles.”

Renata s-a încruntat.

„Întâlnește-te cu omul la o cafea”, a spus mama ei.

„Poate că o voi face.”

„Unde e Claire?”, a întrebat-o mama ei.

„Face o baie.” Renata s-a uitat la cuptorul preîncălzit. Încă nu ajunsese la temperatură.

„Tocmai am trecut pe lângă baie. E groaznic de liniște acolo.”

Îngrijorarea a înflorit în stomacul Renatei. „Nu a trecut atât de mult timp, dar o să mă uit la ea.”

S-a șters pe mâini și s-a îndreptat spre hol. A lipit o ureche de ușa de la baie. Nimic. Nici un strop. Nici un plâns.

Renata a bătut la ușă. „Claire? Cât mai ai de gând să stai. Sunt pe cale să încep cina.”

De cealaltă parte a ușii nu s-a auzit niciun răspuns. Cu stomacul înnodat, a bătut din nou. „Claire, ești bine?”

Când nu a răspuns nimeni, a încercat mânerul ușii. Era încuiată.

Mama ei stătea la capătul holului. „Cheia este în partea de sus a tocul ușii.”

Ridicându-se în vârful picioarelor, Renata s-a întins și și-a trecut vârfurile degetelor peste partea de sus a tocul ușii. A tras jos cheia de la ușa interioară și a folosit-o pentru a descuia ușa. „Claire, intru.”

A împins ușa. Transpirație proaspătă i-a izbucnit în partea de jos a spatelui, iar inima ei a accelerat. Cada era plină cu apă. O briză sufla prin fereastra deschisă deasupra toaletei, iar camera era goală.

„Ce este?”, a întrebat-o mama ei.

„Claire a dispărut.” Renata a trecut la toaletă. Tava de organizare din partea de sus a rezervorului, care ținea TP de rezervă și o sticlă cu spray de odorizant, fusese mutată pe vanitate. *Ca Claire să se poată cățăra afară*. Renata s-a uitat pe fereastră. Soarele coborâse sub copaci, aruncând strada în umbre lungi și întinse. Nu a văzut niciun semn de Claire.

Renata a ieșit cu spatele din cameră și s-a îndreptat spre ușa din față. „Eram concentrată pe a ține oamenii afară. Nu mi-am dat seama că trebuie să o țin pe Claire înăuntru.”

„Părea mulțumită aici.” Mama ei a rămas în urma ei. „De cât timp a

plecat?”

Renata a verificat ora pe telefonul ei. „Nu mai mult de douăzeci și cinci de minute.”

„Ce pot să fac?”

„Nu știu. O sun pe șerif.” Renata și-a căutat telefonul în buzunar și s-a dus în dormitor să se schimbe într-o pereche de pantaloni cargo și adidași. „Probabil că vom da în urmărire. O să conduc prin zonă. Să văd dacă o găsesc.”

„Voi verifica la vecini. Poate a văzut-o cineva.” Dar mama ei s-a îndreptat spre camera ei. A ieșit un minut mai târziu, înfășurându-și o curea în jurul taliei. Centura conținea un toc și propriul ei pistol. „Pentru orice eventualitate.”

„Nu te contrazic. Vreau să fii înarmată.” S-au despărțit la ușa din față.

„Te rog să stai aproape de casă”, a spus Renata. „Știu că vrei să ajuți, dar fizic nu ești în stare să faci o căutare pe jos. Nu-mi pot face griji pentru amândouă”.

Mama ei a dat din cap cu reticență și și-a ridicat telefonul. „O să sun vecinii în schimb. Du-te și găsește-o. Dacă e pe jos, nu poate să fi ajuns prea departe.”

Renata nu era sigură că Claire era pe jos. Avea un telefon, poate un cont Uber sau Lyft. Ar fi putut suna un prieten să o ia. Claire era plecată de treizeci de minute, iar întunericul se lăsa repede. Dacă o duce cineva, ar putea fi la kilometri distanță.

Capitolul 35

Bree se ghemuise în buruienile din spatele supermarketului părăsit, așteptând ca Wildlife Whisperer să-și facă apariția. Soarele la apus aprindea cerul în portocaliu strălucitor. Un țânțar a bâzâit pe lângă fața ei. L-a îndepărtat cu mâna.

Lângă ea, Matt s-a ridicat în genunchi și a privit peste zidul scund de blocuri de ciment care delimita fosta zonă de primire. A folosit luneta puștii sale pentru a cerceta zona. Poate că nu era în stare să se califice cu o armă de mână, dar ținta lui cu o armă lungă era excelentă. Todd și un alt agent erau pe partea opusă a clădirii. Câmpurile goale se întindeau în spatele magazinului părăsit. Peisajul din jur era prea deschis pentru a te adăposti în altă parte.

„Cine a crezut că a construi un magazin aici este o idee bună?" a întrebat Matt, coborând pușca. „E prea departe de oraș."

„E prea departe de orice."

„Văd un vehicul apropiindu-se", a spus Matt.

„Exact la timp." A ridicat un binoclu și s-a uitat peste perete. „Minivan de culoare deschisă." Soarele îi ardea în ochi.

„Dacă ucigașul nostru conduce un SUV negru, atunci poate că acesta este cumpărătorul", a spus Matt.

„Aici vine un alt vehicul." A așteptat să iasă în evidență.

„Nu pot vedea detaliile." A întors privirea de la binoclu, a clipit, apoi a încercat din nou. „Arată ca un SUV de culoare închisă."

„Bingo", a spus Matt. „Pun pariu că e omul nostru. Poți citi numărul de înmatriculare?"

Bree a ajustat focalizarea binoclului, dar nu a ajutat. „Nu. O să le dăm câteva minute să coboare din vehicule." Își atinse căștile și îi transmise situația lui Todd.

Cele două vehicule au parcat la câțiva metri distanță. Ușile s-au deschis. Două persoane au coborât din minivan. Un bărbat a ieșit din SUV. S-au întâlnit în spatele SUV-ului.

„E timpul să plecăm", a spus ea în microfon. „Rămâneți la plan".

Ea și Matt s-au întors la SUV-ul ei, ascunși în spatele clădirii. Nu aveau cum să se furișeze la întâlnire. Cel mai rapid mod de a le tăia calea era cu vehiculul. A pornit motorul. A parcat SUV-ul cu fața în direcția parcării. Acum a înaintat ușor, apoi a apăsat pe pedala de accelerație și a virat volanul spre stânga. Vehiculul a trecut pe lângă colțul clădirii. Au înaintat cu zgomot. Cei trei bărbați au încremenit pentru câteva secunde, apoi au fugit spre mașinile

lor. Dar nu aveau nicio șansă.

Bree a folosit difuzorul vehiculului. „Mâinile sus.”

Toți cei trei bărbați, văzând clar că fuga nu era posibilă, au înghețat.

Mâinile lor s-au ridicat spre cer.

Bree a călcat pe frână. Cauciucurile ei au alunecat pe asfaltul nisipos înainte de a se opri în spatele SUV-ului întunecat. Mașina de patrulare a lui Todd a blocat minivan-ul. Bree a deschis ușa și și-a îndreptat arma spre bărbați. Matt a sărit de pe scaunul pasagerului, cu pușca în mână. Todd și agentul au sărit din mașina lor și i-au luat la țintă pe cei trei suspecți.

„Nu mișcați. Departamentul șerifului”, a ordonat Bree.

„Vă rog să nu trageți!” Un bărbat s-a chircit, cu mâinile cât de sus le-a putut ridica.

Todd și agentul au înaintat, i-au percheziționat pe bărbați și le-au pus cătușele.

Matt s-a dus la minivan. S-a uitat în interiorul trapei din spate și a scuturat din cap. „Doar o ladă goală pentru animale.”

Bree s-a apropiat de SUV, o Mazda albastru închis. A văzut o cutie de carton cu găuri în partea de sus în zona de încărcare. Ea a strigat la cei trei bărbați: „Ce este în cutie?”

„Nimic”, a răspuns un bărbat chel.

Ea a băgat mâna înăuntru și a scos capacul. „Confirmat. Goală.”

Niciun animal. Dezamăgirea se prăbuși peste Bree. Niciunul dintre acești bărbați nu era Șoptitorul Animalelor Sălbatice. Erau toți potențialii lui clienți.

Todd s-a îndreptat spre Bree și i-a înmânat trei portofele. Luându-le, Bree s-a apropiat de bărbați. Toți trei erau de vârstă mijlocie. Niciunul nu părea suficient de în formă pentru a fi bărbatul pe care ea și Matt îl urmăreau. A citit numele de pe permisele de conducere, apoi a comparat fotografiile cu fețele lor.

„Verifică dacă există mandate de arestare”, l-a instruit ea pe agent. „Da, doamnă.” El s-a retras la mașina de patrulare.

Ea a arătat spre un bărbat chel. „Paul, aceasta este Mazda ta?” El a dat din cap.

„De ce ești aici?”, a întrebat ea.

Paul s-a încruntat. „Nu trebuie să vă răspund la întrebări. Nu am făcut nimic rău.” Și-a zăngănit mâinile încătușate. „Nu aveți niciun drept să mă rețineți.”

Bree l-a fixat cu privirea. „Căutăm un ucigaș.” Paul a devenit palid și a scuipat.

Bree a repetat: „De ce sunteți aici?” Maxilarul lui Paul s-a încordat, dar nu a răspuns.

Bree s-a întors spre ceilalți doi bărbați, care sosiseră împreună în dubiță. „Dar voi doi?”

Cel bărbos, Jake, a spus: „Am venit să ne întâlnim cu cineva.”

„Cu cine?” A întrebat Bree.

„Nu-i știu numele”, a spus Jake. „Pe Facebook îl cheamă Wildlife Whisperer”.

Prietenul său a încercat să îi dea coate. „Amice. Taci din gură.” Jake era clar veriga slabă.

Bree s-a concentrat pe el. „De ce vă întâlneați?”

„Nu spune nimic”, a avertizat însoțitorul.

Jake a ridicat din umeri. „Crede că suntem aici să facem o afacere cu droguri sau ceva de genul ăsta. Nu suntem.” A privit-o pe Bree. „Cumpărăm o maimuță. Nu e nimic rău în asta.”

„Aveți permis?” A întrebat Bree.

„De ce aș avea nevoie de un permis?”

„Pentru că este ilegal să ții o maimuță ca animal de companie în statul New York.”

„Huh.” Fața lui Jake s-a încrețit. „Nu știam asta.”

L-a înțepat pe Paul cu o privire. „Ce voiai să cumperi?”

Umerii lui s-au lăsat în jos. „Nu am cumpărat nimic.”

Încă.

Paul și-a târșâit picioarele. „Ipotetic, aș fi putut fi interesat de un cimpanzeu.”

Bree își frecă fruntea. *De ce? De ce voiau oamenii să aibă animale*

ciudate?

„Aveai de gând să pui un cimpanzeu într-o cutie de carton?” a țipat Matt. „Ai văzut măcar un cimpanzeu? Ce naiba...” S-a îndepărtat să se adune.

Bree i-a vorbit lui Paul. „Animalele exotice sunt ilegal de cumpărat și de deținut. Cele mai multe dintre ele provin din situații îngrozitoare. Multe sunt braconate, iar părinții lor sunt măcelăriți. Un număr bun mor pe drum. Dacă supraviețuiesc, sunt șanse mari să nu fie sănătoase și vor fi și mai greu de întreținut. Ai putea lua o boală de la ele. Cimpanzeii sunt cunoscuți pentru faptul că mușcă. Sunt animale puternice și pot fi periculoase dacă nu sunt ținute de un profesionist.”

„Acesta trebuia să fie un bebeluș”, a spus Paul pantofilor săi.

„Ei cresc!” a strigat Matt de la șase metri distanță. El a mormăit. Bree a auzit cuvântul *prost* de mai multe ori. De obicei era o persoană foarte controlată și calmă, dar când animalele sau copiii erau în pericol, își putea pierde cumpătul.

Jake și însoțitorul său au avut decența să se uite rușinați. „Nu știam nimic din toate astea. Nu voi cumpăra nimic. Îți promit.”

Tovarășul lui a dat din cap ca un bobblehead.

Dar lui Paul nu-i părea rău. Se holba la Bree în tăcere.

Agentul s-a întors. „Niciun mandat neexecutat. Nu are cazier. Paul are câteva amenzi pentru viteză, toate plătite.”

Ea s-a apropiat, adresându-se tuturor celor trei bărbați. „Vă luăm numele și informațiile. Vă vom supraveghea.”

I-a făcut semn agentului ei să le scoată cătușele. Nu avea de ales. Nu-i putea aresta pentru că voiau să comită o infracțiune.

Matt i s-a alăturat, iar ea a spus: „Nu suntem mai aproape de a-l găsi.”

„A fost avertizat?” Ea a scanat zona.

„Nu văd cum”, a spus Matt. „Nu eram vizibili de pe drum. Eram pe poziție cu treizeci de minute mai devreme și nu am văzut pe nimeni prin preajmă.”

Dar Bree s-a întrebat. „Atunci de ce nu a apărut?” Matt a ridicat o palmă.

Telefonul lui Bree a bâzâit. L-a scos din suportul de la curea. Zucco. A

răspuns, „Taggert.”

„Claire a dispărut.” Zucco a explicat în câteva fraze. „Nu mă așteptam să fugă.”

„Sunt pe drum.” Bree a coborât telefonul și i-a transmis vestea lui Matt în timp ce se îndrepta spre SUV. „Mă tem că acesta ar putea fi motivul pentru care el nu este aici.”

Matt i-a încheiat gândul. „Pentru că a fost ocupat să meargă după Claire?”

***

Bree a chemat întăriri. De asemenea, a dat-o în urmărire pe Claire în timp ce ea și Matt alergau spre casa lui Zucco. Agentul ei i-a întâlnit pe alee. O singură privire la fața lui Zucco i-a spus lui Bree că era devastată.

„Nu pot să cred că am pierdut-o”, a spus Zucco.

„Ce s-a întâmplat înainte să plece?” a întrebat Bree.

Zucco a povestit o după-amiază și o seară foarte normale. „Părea încântată să ajute la pregătirea cinei. Speram să o pot face să mănânce o masă adevărată.”

Bree a închis ochii și s-a gândit. „Părea supărată?”

„A fost supărată de când am cunoscut-o.”

„Bine zis.”

„Am verificat ușile și ferestrele înainte să facă baie. Totul era bine încuiat. Am stat cu ochii pe stradă toată ziua. Nicio mașină neobișnuită. A fost o zi foarte obișnuită.” Zucco și-a adunat ambele mâini deasupra capului. „Părea în regulă, având în vedere situația.”

Un alt vehicul de patrulare - echipa K-9 - s-a apropiat de bordură. În spate, Greta lătra. Collins a descărcat ciobănescul negru și i-a pus hamul de urmărire. Greta a început să danseze, încântată să lucreze.

Zucco a arătat fereastra pe care Claire ieșise din casă. „Claire și-a luat

rucsacul cu ea. Nu avem niciun obiect de-al ei”.

„E în regulă”, a spus Collins. „Ea va simți mirosul de sub fereastră.”

Greta era un câine lung și slab, cu energie de consumat, dar Bree era recunoscătoare că soarele și temperatura scăzuseră. Lumina slabă nu însemna nimic pentru câine, dar căldura excesivă i-ar fi îngreunat munca. Collins a plimbat-o pe sub fereastră, i-a dat o comandă și a lăsat-o să adulmece iarba. Nasul câinelui a atins pământul, apoi s-a ridicat pentru a mirosi aerul. S-a învârtit în cerc de câteva ori, apoi a atacat înainte, sprijinindu-se în ham. Collins a dat drumul la lesă și a început să alerge pentru a ține pasul. Câinele a rămas pe urmele mirosului ca și cum ar fi fost o linie marcată cu cretă pudrată.

Bree, Matt și Zucco au rămas mult în urma echipei K-9. Au alergat două străzi, apoi câinele s-a oprit brusc pe marginea drumului. Ea a adulmecat în cerc de mai multe ori, alternând între mirosul solului și cel al aerului, înainte de a se uita înapoi la stăpânul ei și de a se văita.

„A pierdut mirosul. Vom încerca să îl găsim din nou.” Collins a condus-o într-un model în spirală. Câinele s-a aruncat lateral, apoi s-a așezat lângă grilajul canalizării pluviale și s-a văitat. Collins și-a privit câinele. „A găsit ceva.”

Matt s-a apropiat de grilaj și s-a ghemuit. „E un telefon mobil.” A scos o mănușă din buzunar și a luat telefonul de margini. Carcasa era bijuterie și mov, cu un suport de card atașat pe spate.

Collins a scos un arici împăiat din buzunarul de marfă al pantalonilor și l-a aruncat câinelui. „Ești o fată bună. Ai făcut-o.”

Greta a sărit și a smuls jucăria din aer. Dând din coadă, a scârțâit animalul de pluș iar și iar.

„Ăsta e telefonul lui Claire!” a spus Zucco.

Bree s-a uitat peste umărul lui Matt. Ecranul telefonului era o pânză de păianjen plină de crăpături. „E un model mai nou. Ar trebui să fie destul de rezistent. Eu îl scap pe al meu tot timpul. Nu se sparge atât de ușor.”

Matt a fost de acord cu un semn din cap. „Nu a căzut din buzunarul lui Claire. A fost spart intenționat.”

Collins a frecat capul Gretei. „Dacă a pierdut mirosul, probabil că Claire

a fost ridicată într-un vehicul."

Bree a arătat spre cele mai apropiate patru case de pe ambele părți ale străzii. „Să vedem cine are sonerie sau camere de supraveghere."

S-au despărțit. Bree a alergat pe alee cu fața la grilajul de canalizare. A zărit o cameră montată sub streașină, deasupra aleii, îndreptată spre un sedan Mercedes de model mai vechi. A bătut la ușă. Un bărbat de vreo cincizeci de ani în pantaloni scurți de baschet și tricou a răspuns la ușă. Bree a explicat ce avea nevoie în cuvinte grăbite.

„Bineînțeles. Am cumpărat camera de pe alee după ce geamul mașinii mele a fost spart acum câteva luni." A pășit pe verandă și și-a scos telefonul din buzunarul pantalonilor scurți. A bătut și a șters ecranul. „Știi la ce oră a oprit mașina aici?"

„În ultima oră", a spus Bree.

„Bine." El a coborât telefonul astfel încât ea să poată vedea ecranul. Cu un deget, a derulat filmarea pe repede înainte. Claire a apărut în peisaj.

„Ea este", a spus Bree.

Claire mergea într-un ritm grăbit, aproape alergând, și se uita peste umăr. Un SUV de culoare închisă a apărut în viteză și s-a oprit lângă ea. Ea a încercat să fugă, dar un bărbat a sărit din vehicul și a prins-o de braț înainte ca ea să facă doi pași. Era cu spatele la cameră. Purta pantaloni scurți, un tricou și o șapcă neagră de baseball trasă în jos. A învârtit-o în jurul său și a ajuns în fața lui Claire. Ea a scuturat din cap, trăgându-se înapoi și încercând să-și elibereze brațul. Dar bărbatul era prea puternic. A târât-o înapoi la SUV-ul său și a împins-o pe bancheta din spate. A închis portiera și a plecat cu mașina. Din cauza unghiului de filmare și a șepcii fața lui era un mister.

„Rahat", a spus proprietarul casei. „Știți cine este?"

„Nu." Dar lui Bree îi părea cunoscut. Era aproape sigură că era bărbatul care trăsese în ei la locul de joacă. „Puteți vedea numărul de înmatriculare?"

Proprietarul casei a dat din cap. „L-am prins, șerifule. Lasă-mă să măresc." A derulat până când numărul de înmatriculare a fost vizibil. Apoi a oprit filmarea și a făcut o captură de ecran. Trecând la aplicația sa foto, a selectat imaginea și a mărit imaginea. „Bingo."

Bree a notat numărul de înmatriculare. „Mulțumesc. Vrei, te rog, să-mi trimiți înregistrarea video și fotografia?” Și-a citit numărul de telefon mobil.

„S-a făcut.” A mai tastat de câteva ori. „Gata.”

„Mulțumesc.”

„Mă bucur că te-am putut ajuta.”

Bree și-a întâlnit echipa înapoi pe trotuar. „Am numărul de înmatriculare al vehiculului care a luat-o.” A fugit spre casa lui Zucco, folosindu-și microfonul de umăr pentru a transmite numărul de înmatriculare la dispecerat. A deschis portiera SUV-ului său și s-a strecurat pe scaunul șoferului. Înainte ca dispeceratul să poată răspunde, ea a introdus numărul de înmatriculare în computer.

Matt stătea lângă portiera deschisă a mașinii ei, cu mâna sprijinită pe scaunul ei. „Deci?”

Bree s-a holbat la rezultat. „SUV-ul este înregistrat pe numele lui Denver Sawyer.”

Matt s-a aplecat pe spate. „Huh.”

Dispeceratul a repetat informația.

Bree a bătut în volan.

„A mers cu el de bunăvoie?” A întrebat Matt. „Poate că el a sunat-o.”

Zucco a apărut în spatele lui. „Atunci de ce s-a furișat pe fereastra? De ce nu mi-a spus că se întâlnește cu fratele ei?”

Bree deschise textul de la proprietarul casei și îi arătă filmarea.

El s-a uitat. Fruntea i s-a încruntat. „Nu s-a dus de bunăvoie.”

„Nu”, a spus Zucco.

„Suni la poliția din Chandler să îi intercepteze la el acasă?” A întrebat Matt.

Bree a arătat spre computerul de bord. „Denver nu locuiește în Chandler. Acolo locuiește mama lor. Adresa lui Denver este în Grey's Hollow.” Ea a introdus adresa în aplicația de hartă.

Matt s-a aplecat mai aproape. „Este aproape de limita comunei Scarlet Falls. De asemenea, este foarte aproape de atelierul auto unde a fost depozitat SUV-ul Gloriei Klein weekendul trecut.”

Bree a digerat acest fapt pentru un minut. „Denver Sawyer i-a ucis pe Masoni?”

Matt a spus: „Are sens dacă a aflat că Josh Mason i-a ucis tatăl și i-a furat sora.”

„Dar a avut vreo legătură cu Masonii?” Bree a fost de acord că motivația a fost solidă, dar cum a realizat crimele?

„Logistica nu contează acum”, a spus Zucco. „Trebuie să mergem s-o luăm pe Claire.”

Capitolul 36

Durerea a izbit brațul lui Claire când Denver a târât-o afară din SUV-ul său de banda adezivă care îi lega încheieturile în fața corpului. Singura lumină era cea de pe pridvorul casei mici. Nu, stai puțin. Nu era chiar o casă. Era o rulotă. Restul terenului era întunecat. O pădure deasă înconjura proprietatea. În afară de rulotă, singura altă clădire era un hambar vechi.

„Mișcă-te.” Denver a tras mai tare.

Claire s-a împiedicat să țină pasul. El a deschis ușa hambarului. Mirosul de animale a lovit-o puternic. Claire s-a înecat în timp ce el o trăgea prin ușă și o închidea. El a apăsat pe un întrerupător de pe perete. Un bec gol a aruncat un con de lumină slabă în centrul spațiului.

Hambarul avea câteva uși în spate, indicând un fel de camere, dar restul clădirii era deschis, cu garduri metalice care împărțeau spațiul în țarcuri. Părea că animalele mari, poate cai sau vaci, ocupaseră odată aceste țarcuri. Dar acum hambarul adăpostea animale de zoo în cuști.

Ceva a țipat din umbră.

Denver și-a slăbit strânsoarea. „Să nu îndrăznești să încerci să fugi din nou”. Vocea lui a sunat cu dezamăgire. „Scena aia din stradă a fost de ajuns.”

„Nu o voi face”, spuse ea cu o voce mică, pentru că așa se simțea - mică

și neajutorată ca fetița care trebuie să fi fost când Josh a luat-o. A plâns atunci? A știut ce se întâmplă? Că tatăl ei era mort? L-a văzut murind?

Poate că era mai bine să nu-și poată aminti trauma. Sau poate că trauma era motivul pentru care nu-și putea aminti accidentul sau viața ei anterioară. Dar oricum ar fi fost, era îndurerată pentru fetița care nu-și amintea să fi fost - și pentru relațiile cu părinții și fratele ei care lipseau, ca și cum cineva ar fi folosit o radieră pe creierul ei.

„Cum era tatăl nostru?", a întrebat ea.

Denver a scuturat din cap la ea. „Chiar nu-ți amintești?"

„Nu."

„Era un fel de tocilar. Îi plăcea baseball-ul. Îi plăcea să parieze prea mult. El și mama obișnuiau să se certe mult din cauza asta."

„A fost un tată bun? Am petrecut timp cu el?" Ea chiar voia să știe.

„Da." Vocea lui Denver a devenit melancolică. „A fost un tată destul de bun. Era o echipă de ligă secundă în orașul nostru și obișnuia să ne ducă la meciuri tot timpul. Luam hot-dog și Cola. Știu că nu sună foarte interesant, dar chiar îmi lipsesc acele zile."

„Aș vrea să-mi amintesc", a spus Claire.

„Putem merge la meciuri de baseball. Doar tu și cu mine, așa cum făceam atunci." El a făcut un gest în jurul lor. „Am cumpărat locul ăsta vara trecută, când am aflat despre Josh - și despre tot. Am vrut să fiu aproape, să-l urmăresc - să te urmăresc pe tine."

Claire a tremurat.

El a continuat. „Nu e nimic în jur. Am găsit o modalitate bună de a face niște bani repede și aveam nevoie de singurătate. Trebuia să mă îndepărtez de mama. Dar nu trebuie să rămânem aici. Am pus niște bani deoparte. Putem pleca în altă parte." A aprins un alt bec deasupra capului și a așezat-o în fața unuia dintre țarcuri. Construise o cușcă înăuntru, iar un leu de munte pășea în spatele gratiilor. S-a ghemuit și a scos un alt țipăt care i-a tăiat urechile.

„Primesc zece mii pentru el." Mândria îi răsuna în voce. A tras-o la următorul țarc, acesta construit din placaj. Ușa era închisă. A împins-o înainte. „Uită-te înăuntru."

Trei pui de capybara se zvârcoleau în trei centimetri de așchii de lemn. „Costă cinci sute fiecare.”

În boxa următoare se aflau doi cățeluși gri într-o ladă pentru câini. Alături de pui, mai mulți pui de maimuță umpleau cuști mai mici, suprapuse.

„Puii de lup costă o mie bucata.” Denver a învârtit-o cu fața la el. „Pot să am grijă de tine. Putem fi o familie. Doar tu și cu mine. Mama nu trebuie să facă parte din asta. Știu că te-a speriat.”

Ea m-a speriat. Nu m-a răpit.

Claire a încercat să își modeleze fața într-o expresie de entuziasm. Dar nu putea. Nici măcar nu se putea opri din plâns. Lacrimile și plânsul continuau să vină. Abia reușea să introducă aer în plămâni între ele. Întregul ei corp era un dezastru plin de muci.

A tras adânc aer în piept și a vrut ca vocea ei să se stabilizeze. „Nu vreau ca ea să fie mama mea.” Pam Sawyer o făcuse pe Claire să se simtă rău, ca și cum cineva îi răsucea măruntaiele. Nu putea - nu voia - să locuiască cu ea.

„Nici eu nu vreau.” Denver se holba la ea, cu ochii lui duri și răi. „Înainte ca Josh Mason să-l ucidă pe tata, înainte să te ia pe tine, a fost o mamă bună. Dar după...” El a scuturat din cap. „Apoi nu am mai existat. Se putea gândi doar la *tine*.” A spus-o cu venin.

Îi putea simți ura pe piele ca pe o arsură de soare. „Nu a fost vina mea.”

„Știu.” Vocea lui s-a înmuiat, dar privirea dură din ochii lui a rămas. O învinovățea oricum. „Nu avem nevoie de mama. Eu pot fi suficient pentru tine.” A spus cuvintele cu convingere, ca și cum ar fi putut să le facă adevărate. Nu avea de gând să o lase niciodată să plece. Dar ce avea de gând să facă cu ea? Îi omorâse pe Josh și pe Shelly. Ar fi ucis-o și pe ea? Abia se cunoșteau, dar erau frați. Putea să-și ucidă propria soră?

Știa în sufletul ei că dacă nu se ridica la așteptările lui de soră perfectă, el ar putea - și probabil că ar face-o. Un alt plâns a cutremurat-o. Cum a putut să aibă încredere în el, chiar și pentru o secundă?

„La dracu'!” a țipat Denver și a scuturat-o de biceps. „Încetează, sau o să-ți dau un motiv să plângi.” I-a prins brațul mai strâns și a tras-o spre stâlpul din fața cuștii pumei.

Claire s-a împiedicat, a căzut și a aterizat pe mâini și genunchi. Capul ei a lovit stâlpul. Stelele îi înotau în fața ochilor. Durerea i-a scos corpul din starea de plâns. S-a ridicat și și-a sprijinit craniul cu ambele mâini.

Denver a folosit o frânghie pentru a-i lega mâinile legate de stâlp. „O să înveți. Vom fi o familie. O să am grijă de tine." Fața lui s-a înmuiat. A întins mâna și i-a cuprins partea laterală a feței. „Știu că nu-ți amintești de mine, dar o vei face. Vei învăța să mă iubești."

Atingerea lui a făcut-o să vrea să se retragă, dar s-a forțat să rămână nemișcată. Instinctiv, știa că respingându-l îl va înfuria și mai tare.

El i-a mângâiat obrazul. „Dar până când o vei face, nu te voi lăsa să pleci. Toată lumea mă părăsește. N-am avut pe nimeni care să mă ajute după ce a murit tata. N-am avut pe nimeni. Tu erai plecată. Tata era plecat. Mama a ieșit din minți. Nici măcar nu și-a amintit să mă hrănească. *Eu eram* cel care se asigura că *ea* mănâncă. Cât de aiurea a fost asta? Eram doar un copil, și am fost mai rău decât singur. Dar asta nu ți se va întâmpla ție. Mă voi asigura de asta. Mă voi ridica la înălțimea responsabilităților mele. Mă aștept ca și tu să faci la fel. S-ar putea să nu mă iubești încă, dar o vei face în timp."

Ea s-a ridicat în genunchi. Interiorul hambarului se unduia, iar podeaua părea că se înclină, precum casa de distracții de la carnavalul anual. Își încolăci mâinile în jurul stâlpului pentru a se stabiliza. Respirând pe nas, și-a dorit să-și limpezească vederea.

„Nu poți scăpa." El a făcut semn spre cușca pumei. „Dacă o pot ține pe ea, atunci tu nu ai nicio șansă să scapi."

Disperarea a cuprins-o pe Claire până a slăbit. Ce a făcut? Ar fi trebuit să le spună șerifului și Renatei totul după ce primise mesajul lui. Dar a vrut să-l împiedice să le rănească pe Renata și pe Teresa. Dacă Claire nu ar fi plecat, atunci Denver ar fi intrat după ea. Renata și mama ei ar fi luptat, dar Claire nu le putea lăsa să moară pentru ea.

Denver nu era fratele iubitor pe care și l-ar fi dorit. El era un monstru.

„Te-am salvat", a spus el.

„Mă sperii." Claire a pufnit. „Lasă-mă să plec."

„De ce? Sunt fratele tău. E timpul să accepți asta. Dacă te comporți

frumos, voi avea grijă de tine. Nu ne avem decât unul pe celălalt. Mama nu se poate descurca. Imi pare rau de asta. Dar eram doar un copil când a început să bea. N-am putut s-o opresc."

„Vreau să mă întorc." Claire a simțit cum lacrimile curg din nou. „Te rog, du-mă înapoi."

„Nu mai plânge dracului!" O venă de pe partea laterală a tâmplei sale pulsa și se zbătea ca un vierme furios.

Claire și-a ținut un plâns și și-a dorit ca ochii ei să nu mai lăcrimeze, dar era inutil. Emoțiile îi scăpaseră de sub control. Tremura, iar durerea din cap o făcea să vrea să vomite.

„Ai putea fi în rulotă chiar acum. Ți-am făcut un pat și toate cele." Denver se plimba prin hambar.

Puma a țipat. Claire a tresărit. Strigătele animalului i-au străpuns timpanele ca un burghiu dentar. „Te rog, lasă-mă să ies. Promit să nu fug."

„Nu pot să fac asta. Minți. Cunosc minciuna, Blaire. Am trăit cu un alcoolic timp de doisprezece ani. Vei fugi, și *îi vei spune* șerifului despre mine. Încă nu pot avea încredere în tine. Nu. Ori te vei adapta la noua ta viață, ori vei muri."

Claire aproape că a făcut pe ea când el i-a îndreptat arma spre față.

Starea lui de spirit s-a schimbat. Ochii lui au devenit reci și întunecați. Orice avea de gând să spună, vorbea serios. „Dacă eu nu te pot avea, nimeni nu poate."

Capitolul 37

Pe scaunul pasagerului, Matt și-a reglat casca. O semilună strălucea sus pe cerul senin al nopții. Întunericul se lăsase în timpul necesar obținerii mandatelor și pregătirii echipei. Alimentată de anticipare, adrenalina care se scursese în sângele lui Matt în ultimele câteva ore a crescut ca un robinet

deschis.

În spatele volanului, Bree arătă spre ecranul computerului de bord. Nu puteau vedea clădirile de pe șosea, dar harta era pe modul satelit, arătând o imagine clară a proprietății deținute de Denver Sawyer. Un luminiș adăpostea o casă mică și un hambar. Restul terenului era acoperit de copaci. Proprietatea se întorcea spre lacul Grey.

„Nu văd un doc”, a observat Matt.

Bree s-a aplecat și s-a uitat la ecran. „Ar putea avea o barcă mică legată pe mal, dar nu văd unde ar putea ascunde o ambarcațiune importantă.”

„Cel mai mare lucru pe care l-ar putea avea este o barcă gonflabilă cu motor.”

Bree a deschis portiera mașinii sale. Mașinile de patrulare erau parcate în spatele lor, cu unitatea K-9 în spate. S-a dus la trapa din spate și a deschis-o. Matt a luat AR-15-ul.

„Să facem asta”, a spus Bree în timp ce echipa se aduna. „Exact cum am plănuit. Tăcere radio dacă nu este absolut necesar. Nu avem nicio idee ce sau pe cine vom găsi, dar vrem să ne furișăm pe lângă ei toți.”

Au verificat comunicațiile înainte de a intra. S-au târât pe alee. Crengile copacilor blocau lumina lunii. Ochii lui Matt s-au adaptat la întuneric, dar a urmărit umbrele. Pădurea era suficient de deasă pentru a ascunde un om. S-a uitat înapoi la Collins și Greta. Nimeni nu se putea ascunde de câine, motiv pentru care lui Matt îi plăcea să aibă o echipă K-9 la bord.

S-au apropiat de capătul aleii. Casa s-a dovedit a fi o rulotă. Matt a respirat adânc, apoi a ascultat. Crengile foșneau deasupra capului, în timp ce vântul răscolea acoperișul. Echipa s-a separat în trei unități, cu K-9-ul în spate. Matt și Bree s-au învârtit în jurul rulotei. Jaluzelele erau trase, dar înăuntru nu strălucea nicio lumină.

În tăcere, Matt și Bree s-au apropiat de ușa din față a rulotei, în timp ce Todd și Zucco s-au învârtit prin spate. În cealaltă parte a curții, lumina strălucea din ferestrele înalte de pe pereții hambarului. Matt a arătat cu degetul, iar Bree a încuviințat din cap. A gesticulat spre rulotă, indicând că vrea să o curețe mai întâi. S-a urcat pe blocul de ciment care servea drept treaptă în față,

apoi a încercat mânerul ușii. Ușa s-a deschis fără nicio rezistență. El s-a uitat la Bree. Fața ei reflecta propria lui surprindere.

Dar apoi, încuietoarea era atât de șubredă, de ce să se obosească să o folosească? Matt ar fi putut sparge ușa cu o singură lovitură. A pășit în rulotă. Bree a intrat în spatele lui. Avea lanterna în mână și o folosea cu moderație, ținând-o jos, protejând lumina și aruncând-o în spații întunecate. În dormitor, un țipăt l-a speriat pe Matt. Ritmul cardiac i-a crescut brusc în timp ce a învârtit AR-15. Lumina lui Bree a luminat două păsări tip papagal aflate într-o cușcă.

Matt a expirat și a coborât pușca.

Rulota era suficient de mică încât să o elibereze în mai puțin de un minut. Apoi au ieșit în noapte, închizând în liniște ușa.

Cu gesturi din mână, Bree a indicat ca echipa să treacă la căutarea hambarului. Au înconjurat clădirea. Greta dansa și scotea un scâncet moale. Collins a potolit-o cu o comandă șoptită, dar a ținut-o în loc.

Echipa a înconjurat hambarul. Un țipăt asurzitor a străpuns aerul cald și uscat. Sunetul a reverberat în umezeală. Fiecare fir de păr de pe ceafa lui Matt s-a ridicat. Nu se putea confunda cu acea vocalizare distinctă.

Puma.

Matt și Bree s-au apropiat de intrarea în hambar. Ușile rulante nu erau complet închise, iar o fărâmă de lumină se strecura prin spațiul de câțiva centimetri. Matt a pus umărul la ușă și a aruncat o privire prin deschizătură. Claire stătea sub un bec gol. Mâinile îi erau legate și legate de stâlpul central din culoarul hambarului. În spatele ei, Matt putea vedea puma într-o cușcă. Animalul stresat se ghemuia și se chircea. Matt îi simțea suferința și nu-și putea imagina reacția primordială a celorlalte animale de a avea un prădător apex adăpostit chiar lângă ele. Cu toții trebuiau să fie îngroziți. Matt s-a încruntat în umbră, încercând să-l localizeze pe Denver. Dar câmpul său vizual era limitat. Trebuia să deschidă ușa.

Capul puma s-a rotit. Privirea i s-a fixat în cea a lui Matt și a țipat din nou. I s-a făcut frig pe dinăuntru, de parcă tocmai fusese conectat la o perfuzie răcită.

Denver a intrat în vizor, cu profilul spre Matt, cu o armă îndreptată spre

capul lui Claire.

Nu! Matt nu o va lăsa să moară. Și-a ridicat AR-15-ul și a deschis ușa mai larg. Degetul i s-a încolăcit în jurul trăgaciului, dar unghiul, umbrele și întunericul nu-i ofereau cea mai bună vizibilitate. „Aruncă arma!”

În flancul lui, Bree a luat ținta. „Departamentul șerifului. Aruncă arma. Mâinile în aer.”

„Du-te dracului!” Denver a făcut un pas lateral, punând-o pe Claire între el și ușă și blocând orice țintă clară din partea lui Matt sau Bree.

Ar fi trebuit să trag din ușă.

Denver a înaintat și a dezlegat mâinile lui Claire, stângaci, cu o mână. A tras-o înapoi înspre corpul său, folosind-o ca pe un scut.

„Pune-o jos, Denver.” Bree s-a mutat la dreapta.

Matt s-a deplasat spre stânga. Dacă se despărțeau suficient, unul dintre ei ar fi putut să tragă liber. Nu ar fi făcut aceeași greșeală din nou. Nu ar fi ezitat să apese pe trăgaci.

„Nu vă mai mișcați!” a strigat Denver. „O voi împușca.”

„Nu vrei să o omori”, a spus Matt. „E sora ta. Ea este sângele tău.”

„E distrusă”, a răbufnit Denver. „Ea nu-și amintește de mine. Îi este frică de mine.”

„Tu îndrepți un pistol spre capul ei”, a spus Matt. „Bineînțeles că îi este frică.”

Bree s-a mișcat puțin mai la dreapta.

„Oprește-te!” Fața lui Denver s-a înroșit. A târât-o pe Claire înapoi, spre animale. A tras-o lângă cușca puma. Agitat, animalul a mișcat o labă uriașă spre ei, dar gratiile erau prea apropiate pentru a face contact. Animalul a mârâit, deschizând gura, cu dinții strălucind în lumina puternică. Dinții aceia păreau suficient de mari pentru a smulge un cap.

Dintr-o singură mișcare, Denver a deschis cușca și a plonjat spre perete. Luminile s-au stins. Întunericul a căzut peste hambar.

Și puma a țipat.

Capitolul 38

Teroarea a cuprins interiorul lui Bree ca un pumn uriaș. Își lipi spatele de al lui Matt. „Unde e pisica?”

„Habar n-am”, răspunse Matt.

Își lăsase în mare parte deoparte frica de câini, dar o teamă intensă de pume libere părea rezonabilă.

Spate în spate, s-au învârtit într-un cerc lent. Bree se uita în colțurile întunecate. Ceva mare se mișca pe stânga. Bree s-a întors cu fața spre el, dar nu a văzut nimic. Maimuțele țipau. Alte animale se mișcau neliniștite, simțind pericolul. Ea nu putea sorta sunetele. Simțurile i s-au ascuțit, instinctul ei primar de supraviețuire trezit de prezența unui prădător suprem. A auzit foșnet, un mârâit scăzut și un zgomot gutural care a făcut-o să se înfioare. Animalul putea fi oriunde, părea să fie peste tot. Cât de sus putea sări o pumă? Putea să intre în pod? Vader cântărea șapte kilograme și se putea cățăra pe frigider. O pisică de patruzeci de kilograme trebuie să poată sări sus. Privirea lui Bree mătură întunericul de deasupra.

„Probabil va fugi”, șopti Matt. „Sunt alunecoase.”

„Doar dacă nu-i e foame. Nu știm când a hrănit-o ultima dată.” Nu-și făcea iluzii cu privire la pumă. În acest scenariu, oamenii erau prada. Pisica mare putea ateriza în orice moment asupra unuia dintre ei.

Bree asculta cu atenție, dar erau prea multe animale în hambar pentru a diferenția sunetele și sursele. „Nu văd nimic.” Se îndreptă spre peretele hambarului, spre locul unde Denver oprise întrerupătorul. Putea auzi un animal mare respirând. O pumă? Sau unul dintre celelalte animale? Respirația părea prea profundă pentru a fi a unei maimuțe sau a uneia dintre capibare.

„Pun pariu că puma ne poate vedea bine.”

„Se uită după lumină.” La perete, Bree își frecă mâna în sus și în jos pe lemnul aspru până când degetele îi întâlniră întrerupătorul. L-a apăsat. Becul gol de deasupra s-a aprins.

Tocmai la timp ca să vadă coada lungă a puma care scăpa pe ușa hambarului.

La naiba.

Matt a fugit după ea.

Ea a bătut în cască. „Puma a scăpat! A fugit din hambar."

„O văd." Vocea lui Todd a răsunat în urechea ei. „Și a dispărut. Pisica a fugit în pădure."

Și acum ce?

Bree se răsuci, scanând hambarul. „Unde e Denver? Și Claire? Îi vede cineva?" Privirea ei a căzut pe o ușă de mărimea unui bărbat din spatele hambarului. Era vopsită în același alb-cenușiu ca și interiorul hambarului. Nu o observase până atunci. A alergat spre ea și a apucat mânerul. S-a descuiat. Îndreptându-se cu arma, a deschis-o brusc și și-a plimbat Glock-ul dintr-o parte în alta.

Nici un Denver. Nici Claire.

Unde a dus-o ticălosul ăla? Claire trebuie să fie... Bree nici nu-și putea imagina starea emoțională a fetei. Părinții ei adoptivi au fost uciși. Se conectase cu familia ei biologică doar pentru a fi răpită de fratele ei dintr-un motiv pe care Bree nu-l putea înțelege. Claire știa că Denver îi ucisese pe Masoni? Acum el îi pusese viața lui Claire în pericol - nu! I-a amenințat viața în mod activ.

Dar nu se putea gândi la emoțiile lui Claire - sau la motivația lui Denver - chiar acum. Ea avea nevoie de un cap clar pentru a găsi fata. Trebuia să îi salveze viața mai întâi, apoi își va face griji pentru trauma adolescentei.

Fata putea fi rănită - sau ucisă. Bree văzuse o mulțime de oameni morți - toate fuseseră oribile - dar mai mult de un deceniu în aplicarea legii întărea o persoană.

Copiii erau diferiți. Nu te obișnuiești niciodată să vezi un copil mort. Imagini cu Luke și Kayla îi treceau prin minte lui Bree. Trebuia să o salveze pe Claire.

A ieșit din hambar. Jumătatea de lună arunca în luminișul cu buruieni o lumină gri sinistră. Dincolo, pădurea era deasă și întunecată. Ea a scanat linia copacilor. La treizeci de metri distanță, o potecă îngustă dispărea în pădure.

„Nu-i vedem pe partea de vest", răspunse Todd pentru el și Zucco.

„Partea de nord este liberă", a spus Collins. „Verificăm luminișul. Nu e

nimeni în fața hambarului sau în jurul rulotei.”

„Există o potecă care se îndreaptă spre sud, spre lac.” Bree a mers spre ea.

Vocea lui Matt i-a răsunat în ureche. „Sunt chiar în spatele tău.”

El a alergat pe terenul deschis și s-a așezat la flancul ei drept, cu pușca ținută confortabil pe corp.

Bree își lumină lanterna pe pământ. „Nu sunt urme de pași.”

Matt s-a ghemuit și a arătat. „Tufișuri rupte. Se pare că ceva a luat-o pe aici.”

Bree a informat echipa. „Flynn și cu mine mergem pe potecă. Collins, am nevoie de tine.”

„Sunt pe drum!” a răspuns Collins.

Auzul lui Bree a pocnit, iar vocea lui Todd a răsunat. „Zucco și cu mine vom încerca să-l izolăm pe suspect la lac.”

„Zece-patru”, a răspuns Bree. A sunat la dispecerat și a cerut asistență de la ofițerii de poliție din jur. Având în vedere locația și distanța față de autostrada interstatală, era puțin probabil ca vreun polițist de stat să fie în apropiere. Orașul învecinat Scarlet Falls se afla în jurisdicția ei, dar avea și propria poliție. Cel puțin, polițiștii din jur puteau supraveghea drumurile care se îndepărtau de Grey's Hollow în cazul în care Denver reușea să obțină un vehicul.

A auzit mișcare în spatele ei. Greta și Collins au apărut. Bree și Matt s-au dat la o parte pentru a lăsa echipa K-9 să preia conducerea. Cu nasul în jos, Greta a adulmecat în cerc, apoi a luat urma proaspătă într-un minut. Capul i s-a ridicat și s-a avântat înainte, sprijinindu-se cu entuziasm în ham. Ciobănescul negru iubea urmărirea. Munca ei era un joc pentru ea.

Poteca îngustă îi obliga să se deplaseze în șir indian. Bree alerga în spatele lui Collins. Matt venea din spate.

„Nu uitați că este o pumă în libertate”, a reamintit Bree echipei sale. Își ținea arma într-o mână și lanterna în cealaltă. Cu raza îndreptată spre poteca din fața picioarelor ei, s-a îndreptat spre întunericul pădurii.

Unde puma s-ar fi simțit foarte bine. Puma ar fi putut merge și pe aici.

Denver și Claire au rupt tufișul?

Sau a făcut-o puma?

Poate că au fost toate cele de mai sus.

O mâncărime călătorea pe șira spinării lui Bree. Oare pisica îi urmărea pe Denver și Claire? Pe măsură ce urma echipa K-9 în întuneric, se întreba cine pe cine vâna.

Capitolul 39

Matt alerga pe potecă. La fiecare zece pași sau cam așa ceva, verifica în spatele lor. O pumă sălbatică nu ar fi trebuit să se îndrepte spre trei oameni și un K-9. Făceau suficient zgomot pentru a speria orice creatură sălbatică. Dar cine știa istoria acestui animal? Așa cum teoretizase directorul grădinii zoologice în cazul aligatorului, dacă fusese crescut de oameni, s-ar putea să nu se teamă de ei.

Dacă acesta ar fi fost un film de groază, pisica l-ar fi vânat pe omul care o întemnițase.

Dacă-l mânca pe Denver, lui Matt nu-i era rușine să recunoască că asta ar aduce un echilibru în univers.

Păstrau un ritm rapid, bazându-se pe câine pentru a-i ghida.

Denver trebuia să știe că îi vor urmări. Nu avea rost să încetinească pentru a se furișa pe lângă el. Cinci minute mai târziu, poteca s-a terminat. Au țâșnit din copaci în lumina lunii. Nouăzeci de metri de pământ umed și plin de buruieni îi despărțeau de malul lacului.

Matt și-a aprins lumina pe pământ, care s-a transformat în noroi la marginea lacului. A zărit urme de pași în noroi. „Acolo.”

Greta s-a oprit și a scâncit, apoi s-a învârtit în cerc de două ori.

Matt s-a uitat peste apa întunecată, dar nu a văzut nimic în afară de suprafața plată, argintie a lacului. „Ar fi putut avea o barcă legată sub copaci.”

Matt a traversat iarba pentru a inspecta terenul. Nu a văzut niciun semn că o barcă ar fi fost târâtă până la apă.

„Dacă a făcut-o, nu avem noroc”, a spus Bree. „Suntem întotdeauna la capătul greșit al lacului”.

Departamentul șerifului avea o barcă de scufundări, dar aceasta era ancorată la celălalt capăt al lacului Grey. Lacul în sine era lung de kilometri.

Greta adulmecă de-a lungul marginii lacului.

„Poate că Denver a crezut că mersul în apă îi va ascunde urma”, a spus Bree.

Dar Matt avea încredere în câine. Contrar a ceea ce oamenii au văzut la televizor, apa nu împiedica capacitatea câinelui de a da de urmă. Mirosul se agăța de vegetație și de resturile din apă. Câinii pentru cadavre puteau găsi chiar și cadavre sub apă. Tot ce făcea mersul prin apă era să-ți ude pantofii.

Greta a ridicat capul și a luat viteză.

„Acum are mirosul”, a strigat Collins, intrând din nou în alergare.

Todd a vorbit în cască. „Vă vedem. Ieșiți din copaci. Nici urmă de suspect sau de pisică.”

Cele două siluete ale lui Todd și ale agentului Zucco au ieșit din pădure și s-au alăturat lor.

Bree le făcu semn să se așeze la locul lor. Distanța dintre copaci și apă se îngusta, forțând echipa să urmeze în șir indian.

Zgomotul venea dinspre lac, mici stropi în timp ce vâslele tăiau apa. Matt a zărit câteva lumini și ceea ce părea a fi un caiac dublu. „Le vezi?”

„Da”, a spus Todd. „Caiac sau canoe, cred.”

Voci și râsete se îndreptau spre ei. Au mers încă cincizeci de metri. Ambarcațiunile s-au apropiat. Trei caiace duble și o canoe. Un tip din primul caiac a aprins un reflector portabil în fața bărcii sale. Tipul din spatele lui ținea o plasă mare. Au alunecat pe lângă ei cu un salut politicos.

„Vânători de aligatori?” a întrebat Todd.

„Pentru numele lui Dumnezeu.” Bree a suspinat. „Nu avem timp pentru ei. Să sperăm că nu-l vor găsi.”

„La cât zgomot fac, nu mi-aș face prea multe griji că vor prinde ceva”, a

spus Matt.

Ceva a stropit la dreapta lui. S-a învârtit, luminând suprafața apei. La zece metri distanță, la marginea unui pâlc de tufișuri, doi ochi roșii îi străluceau. *Aligatorul?* El a clipit. Fără să scoată un sunet, creatura a dispărut sub suprafață.

Matt a vorbit în cască. „Sunt destul de sigur că tocmai am văzut aligatorul."

În fața lui, pasul lui Bree s-a clătinat pentru o secundă, apoi s-a echilibrat din nou, dar ea s-a îndepărtat puțin de marginea apei.

La un metru lungime, aligatorul nu era o amenințare pentru viața unui om adult, dar Matt jura că simțea ochii creaturii pe spatele lui.

Capitolul 40

Claire s-a împiedicat, căzând în genunchi - din nou - în apa puțin adâncă. El o făcuse să alerge în zece centimetri de apă de când au părăsit pădurea. Pentru a le ascunde urma, îi spusese. Ea nu credea că va funcționa, dar și-a ținut părerea pentru ea. Lui Denver nu-i plăcea să i se spună nimic. El a fost clar despre ceea ce voia de la ea. *Fă ce ți se spune și taci dracului din gură.*

Și el avea o armă - deci asta făcea.

Sau cel puțin încerca să o facă. Dar adidașii ei saturați erau incomozi și grei, iar malul lacului era alternativ alunecos și stâncos. Nu îndrăznea să meargă desculță. Mâinile ei legate au lovit lacul și au plonjat pe fundul vâscos. Apa i-a stropit ochii. Buruieni și noroi îi curgeau printre degete. Căzuse de trei ori și nu-și putea da seama dacă umezeala de pe fața ei era apă sau lacrimi.

„Ridică-te!" Denver a apucat-o de partea din spate a cămășii și a tras de ea. În loc să o ajute să-și recapete echilibrul, impulsul înapoi a dezechilibrat-o și mai mult. A căzut în lateral, aterizând pe șold. Fundul ei s-a lovit de o stâncă, iar durerea i-a zvâcnit prin șold și picior.

„Am spus să te ridici, târfă proastă!” În loc de vreo dovadă de ajutor, el și-a pierdut cumpătul și a lovit-o cu piciorul.

Piciorul lui a lovit-o în lateral și i-a scos aerul din plămâni. O agonie albă și fierbinte i-a forțat trupul să se curbeze. Fața i s-a întunecat pentru o secundă înainte de a se forța să se ridice în genunchi. „Încerc.” A scuipat o gură plină de apă urâtă de lac.

„Vrei să te întinzi și să renunți!” Denver a apucat-o de ceafă. „Pentru că eu pot face să se întâmple asta.” I-a împins capul dedesubt. Ea nu era pregătită. Apa i-a inundat gura și nasul, iar sinusurile i s-au umplut. Ea s-a împins împotriva lui, dar el avea pârghia și forța de partea lui. Plămânii ei ardeau.

Panica îi bubuia în gât. S-a agățat cu unghiile de mâna de pe ceafă, disperarea făcând-o neglijentă. Coordonarea ei a slăbit și unghiile ei s-au transformat în palme. Bulele îi ieșeau din gură.

Asta a fost, atunci.

Am să mor.

Poate că o merit.

Nu-și mai putea ține respirația. Urma să inhaleze.

Brațele i-au devenit moi. Mâinile i-au căzut în apă.

Presiunea de pe ceafa ei s-a eliberat, iar Denver a tras-o în sus ca pe un cățeluș care se îneacă.

Ea gâfâia și se agita. Stomacul i s-a încleștat și a vomitat apă din lac. Peste sunetele propriei ei vomitări, îl auzea pe Denver râzând.

O mică fărâmă de ură i-a sfâșiat furia. Ea era singura lui soră. Ruda lui de sânge. Nu asta îi spusese el? Ei erau o familie. Nu se aveau decât unul pe celălalt.

El a mințit-o. La fel ca toți ceilalți.

Minciuni. Minciuni. Minciuni.

Toată viața ei fusese o minciună.

El i-a smucit brațul. „Acum ridică-te naibii și mișcă-te sau o să te înec pe bune.”

Claire s-a ridicat în picioare și s-a poticnit înainte. Nu avea să poată ține ritmul ăsta mult timp.

„Nu e prea departe”, a spus el, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Mâna lui i-a lovit centrul spatelui, împingând-o înainte. Ea abia a rămas în picioare.

„Taci.” Denver a tras-o într-o parte, târând-o în spatele unui copac care se apleca peste apă. Câteva caiace pluteau pe lângă ea. Bărbații râdeau și vorbeau. O doză de bere a pocnit. Claire voia să sară, să înoate spre ei și să strige după ajutor. A tras aer în piept, pregătindu-se.

Denver i-a înfășurat o mână peste gură. „Îi voi ucide pe toți.”

Ea și-a forțat corpul să se relaxeze. Putea la fel de bine să-și accepte soarta. Era condamnată. Era vina ei. Trebuia să accepte și asta.

Bărcile au trecut, iar Denver a scos-o din spatele trunchiului de copac.

„Ai un plan?” Ea a pus o mână pe stomacul ei grețos. O lumină strălucea pe lac. Nu lumina lunii. O lumină artificială la capătul unui doc.

„Bineînțeles că am un plan”, a răbufnit el, evident insultat. I-a prins părul de spate, întorcându-i capul.

O casă stătea pe o ridicătură - o casă mare, scumpă, cu multe geamuri cu vedere la lac.

„Am ajuns.” El a scos-o din apă, luându-i mâna într-o strânsoare aproape prietenoasă. Stările lui de spirit se schimbau mai repede decât putea ea să țină pasul.

Câteva lumini din interiorul casei îi permiteau să privească direct înăuntru.

„Arată ca un afurisit de acvariu”, a spus Denver, târând-o pe peluza din spate. S-a ascuns în spatele unui ghiveci și a tras-o pe iarbă cu el. Apoi s-a uitat peste umăr. Șeriful nu ar fi fost departe. Claire știa că vor veni după ea. Voiau să o salveze. Voiau să o ajute. Și tot ce a făcut ea a fost să înrăutățească lucrurile.

Denver și-a îndreptat atenția spre casa de deasupra lor. Două terase, mai multe seturi de uși glisante și o mulțime de ferestre acopereau partea din spate a casei. O cameră mare și o bucătărie mare erau vizibile prin geamurile transparente. În bucătărie, o femeie roșcată subțire în pijama albastră turna apă dintr-un ceainic într-o cană. Femeia a scos cana din cameră, stingând lumina când a plecat. O altă lumină s-a aprins în spatele unui alt set de uși glisante de

pe terasa superioară. Jaluzelele erau închise, făcând-o pe Claire să creadă că femeia se dusese în dormitorul ei. Denver a împins-o spre casă. La baza treptelor de lemn, el a spus: „Lasă pantofii. Scârțâie."

Ea i-a dat jos, iar el a târât-o pe scări.

Claire plecase din casa familiei Zucco ca să nu le facă rău. Acum, Denver avea de gând să rănească - sau să o omoare - pe această altă femeie nevinovată.

E numai vina mea.

Fusese atât de proastă. Căzând în minciunile lui ca un copil.

Vom fi o familie. Voi avea grijă de tine.

Toate prostii.

Dar rezistența era inutilă. Denver era mai puternic decât ea și avea o armă. A tras-o pe Claire înainte. A scos arma din brâu și a început să traverseze terasa. În loc să se îndrepte spre femeie, a îndreptat-o pe Claire spre ușile glisante care dădeau în camera mare. Luminile principale fuseseră stinse, dar erau câteva lumini de noapte mici, conectate la prize la înălțimea genunchilor prin spațiu. Acestea emiteau suficientă lumină pentru ca ei să vadă prin geam din întunericul de afară. Camera mare și bucătăria erau goale.

A băgat pistolul în buzunar, apoi a pus ambele mâini pe geam și a ridicat întregul panou. Spre surprinderea lui Claire, el a ridicat întreaga ușă de sticlă din șina ei și a alunecat-o într-o parte.

Ea a rămas în picioare, uimită de cât de ușor intrase el în casă. „Haide", a șuierat el.

Ea a aruncat o privire înapoi. Putea să sară de pe terasă. Nu ar fi murit, dar și-ar fi putut rupe un picior. Dacă fugea, el ar fi tras? S-ar fi dat de gol trăgând în ea? Putea să rateze. Era întuneric. Ea s-ar fi mișcat.

Dacă eu nu te pot avea, nimeni nu poate.

Dacă n-ar fi fost lașă, ar fi fugit și și-ar fi încercat norocul cu ținta lui în întuneric. Împușcăturile l-ar fi avertizat pe proprietarul neștiutor al casei. Claire s-a încordat, pregătindu-se să se arunce. Înainte ca ea să se poată mișca, Denver a apucat-o de păr și a tras-o în casă. Durerea i-a urlat prin scalp.

Așteptase prea mult. Din nou. Ea și femeia erau condamnate.

Lașitatea ei avea să fie sfârșitul amândurora.

Picioarele lui Claire se împiedicau unele de altele în timp ce încerca să țină pasul cu Denver. El îi folosea părul pentru a-i ghida mișcările, forțând-o să mărșăluiască prin camera mare. Au intrat în bucătărie. Ea a privit oalele și cratițele atârnate de un suport. Au trecut pe lângă un bloc de cuțite plin, dar ea nu putea ajunge la el.

Denver a îndrumat-o spre o ușă care ducea într-un hol scurt. Aplecându-se aproape, i-a șoptit „Shh" la ureche și a tras de părul ei pentru a sublinia. Scalpul ei începea să amorțească din cauza durerii. Prinderea lui a dezechilibrat-o ușor. S-au târât mai aproape. Lumina strălucea dintr-o cameră din capăt.

La fel ca dormitorul Masonilor.

Și Claire știa fără îndoială că Denver avea de gând să o ucidă pe femeia din pat.

Capitolul 41

În față a apărut o lumină. Bree s-a oprit și a scanat peisajul. „Așteaptă!"

În față, Collins i-a poruncit câinelui în germană. Greta a căzut pe burtă, dar a rămas rigidă ca un Sfinx, concentrată pe casă.

O peluză din spate urca spre o casă mare, cu o terasă masivă și mari suprafețe de sticlă pentru a profita de priveliște. Un doc ieșea spre lac ca un deget ascuțit. La baza sa, o capcană metalică lungă ținea o carcasă de pui crud.

Capcana pentru aligatori pusă de tipul cu reptile de la grădina zoologică.

„Știu unde ne aflăm." Bree a studiat partea din spate a casei. Un țânțar bâzâia lângă fața ei. L-a alungat, în timp ce mirosul de mușchi al apei lacului se îndrepta spre ea.

Matt a pășit lângă ea. „Casa lui Madeline Jager. Ar fi trebuit să-mi dau seama că suntem aproape când am văzut aligatorul."

„Acum trebuie să ne facem griji pentru Claire *și* Jager." Bree studie

partea din spate a casei. „Camera mare pare întunecată, dar e o lumină la celălalt capăt al casei. Dormitorul lui Jager?”

„Probabil.” Matt s-a încruntat în noapte. „Se pare că una dintre glisierele punții este deschisă.”

„Denver a intrat probabil înăuntru.” Privirea lui Bree a măturat din nou clădirea. „Care este scopul lui?”

„S-ar putea să fie după un vehicul.” Matt și-a ajustat mânerul puștii. „Are deja un ostatic.”

„Nu are nevoie să o țină pe Jager în viață.” Bree a înaintat.

S-au târât mai aproape. Prin geamul din spatele casei, Bree a văzut două siluete mișcându-se prin bucătăria întunecată. Ea a ordonat echipei să se despartă. Collins și Greta urmau să rămână afară în caz că suspectul fugea. Bree nu voiua ca câinele să-l alerteze pe Denver în interiorul casei înainte de a avea o imagine mai clară a ceea ce se întâmpla sau câte persoane erau înăuntru. Jager ar putea avea companie. Todd și Zucco se îndreptau spre partea din față a casei, căutau o cale de intrare și îl blocau pe Denver în cazul în care acesta încerca să iasă pe ușa din față pentru a accesa garajul detașat.

Bree și Matt s-au îndreptat spre treptele terasei - și spre ușa glisantă deschisă.

A doua treaptă a scârțâit. Bree a înghețat. Umărul lui Matt s-a lovit de al ei. Au așteptat. Un greiere a cântat. Strigătul unei bufnițe a trecut peste apă. Când nici un sunet sau mișcare - sau gloanțe - nu au venit din casă, Bree a început să urce din nou, ținându-se de partea scărilor, unde treptele aveau suport. Își transfera cu grijă greutatea pe fiecare treaptă. Au ajuns pe terasă și s-au strecurat pe scânduri până la glisiera deschisă.

Bree a aruncat o privire înăuntru. Luminile de noapte arătau o cameră goală. Cu Matt în flancul ei, ea a aruncat Glock-ul în fiecare umbră. Au trecut prin bucătărie, luminată slab de o altă lampă de veghe montată într-o priză din spate. Transpirația se prelingea pe șira spinării lui Bree și i se aduna în partea de jos a spatelui.

Voci murmurau dinspre o ușă. Bree a continuat să se îndrepte spre ele. O lumină strălucea la capătul unui hol, dar cea mai mare parte a camerei nu era

în raza ei vizuală. Cu Matt în spatele ei, au luat-o pe coridor. La intrarea într-o cameră, ea și-a lipit umărul de perete și și-a scos telefonul mobil. A pornit camera și a îndreptat lentila dispozitivului în jurul tocul ușii. Mai bine decât să-și rișteă fața. Pe micul ecran, Denver a îndreptat o armă spre un pat king-size. Cu cealaltă o ținea pe Claire de păr. Claire era între Bree și Denver. În pat, Jager era rezemată de perne, cu o carte întinsă în poală. Era neajutorată, la mila lui Denver.

La fel ca Josh și Shelly Mason, realiză Bree cu un sentiment de greață. O imagine a corpului însângerat de pe cearșafurile albe i-a trecut prin minte. A clipit din ochi.

„Știu că ești acolo", a spus Denver cu o voce rece. „Intră, sau îi zbor creierii pe perete. Știi că o voi face. Am mai făcut-o."

Bree și-a scos telefonul. I-a făcut semn lui Matt să se învârtă în jurul glisierei de sticlă sau a unei ferestre, de unde spera să aibă o țintă clară asupra lui Denver. Ea a pășit în cameră, cu arma îndreptată spre Denver. „Pune arma jos, Denver. Nu poți scăpa. Casa este înconjurată."

A fluturat arma îndreptată spre Jager. „Ea are o mașină. O iau și plec de aici."

Bree a auzit echipa răspunzând, reorganizându-se în cască.

„Le voi ucide pe amândouă". Probabil că a tras-o de păr pe Claire, pentru că ea a țipat. „Oricum, nu ar trebui să-ți faci griji pentru asta". Denver a făcut o pauză pentru efect. „E la fel de vinovată ca mine."

Inima lui Bree a tresărit. „Ce vrei să spui?"

„Ea m-a ajutat." Vocea lui Denver s-a ridicat cu bucurie. „De unde crezi că am știut când vor fi Masonii în pat, că sistemul de securitate va fi oprit, care este cea mai bună cale de a intra în casă? Și ea îi voia morți."

„Nu te cred." Dar în mintea lui Bree, piesele cazului au început să se potrivească ca niște LEGO-uri. Denver nu avea nevoie să cunoască rutina Masonilor. Nu avea nevoie să cunoască aspectul casei sau ora la care Masonii își porneau sistemul de alarmă.

Pentru că Claire știa.

Un al doilea gând îi trimise un fior în măduvă: *Cât de mult din investiga-*

ție se baza pe declarațiile lui Claire?

„De ce ar face Claire asta?” Bree trebuia să tragă de timp până când Matt ajungea la locul lui.

„Pentru că Masonii erau de rahat.” Tonul lui Denver a devenit amar. „Josh l-a ucis pe tatăl nostru. Apoi a furat-o pe Blaire și mi-a ruinat întreaga viață. A vrut să îi facă lucruri urâte. Nu-i așa, Blaire?”

Picioarele lui Claire au cedat. Capul i-a căzut în față pentru câteva secunde. Când l-a ridicat, ochii ei erau sumbri de rușine - total lipsiți de speranță - ca și cum nu ar mai fi vrut să respire. Dar ea nu a negat afirmația lui Denver.

Chiar dacă Bree se întreba cum aflase Denver adevărul, știa că el nu mințea de data asta. Claire îl ajutase să-l ucidă pe Josh Mason. Ce adolescentă ar putea suporta să afle că tatăl ei adoptiv l-a ucis pe cel biologic? Pe lângă toate acestea, se părea că Josh îi făcuse avansuri nepotrivite lui Claire. Bree spera să nu reușit.

Claire clătină din cap. Nu plângea. Se închisese în sine. „Eu am făcut-o. L-am ajutat să-i omoare.” Vorbea pe un ton monoton, cu vocea lipsită de emoții, moartă.

Bree nu s-a clintit. „Claire va suporta consecințele a ceea ce a făcut, dar nu am de gând să te las să o duci nicăieri.”

„Oh, chiar așa?” Denver se concentră pe Jager și își îndreptă brațul. Avea de gând să o împuște. Ochii îi străluceau de anticipare. Voia să o facă. Voia să ucidă. Voia să provoace durere altora pentru a o compensa cumva pe a lui. Să-i facă pe ceilalți oameni - pe oricine și pe toți - să plătească pentru răul pe care îl suferise el.

Neputința o cuprinse pe Bree. Nu putea să-l împuște fără să rișteviața lui Claire. Bree porni înainte, ca și cum l-ar fi putut opri - și gloanțele lui - cu mâinile goale.

„Nu!” Claire s-a învârtit și s-a agitat la el. El a împins-o, a îndreptat arma spre Jager și a apăsat pe trăgaci în timp ce Claire își strângea un picior sub corp și se lansa în aer. Arma s-a descărcat, sunetul răsunând în ecou. Claire a aterizat pe banca de la picioarele patului. O pată roșie îi înflorise pe umăr.

Nu! inima lui Bree se poticni. Orice ar fi făcut Claire, Bree nu o putea lăsa să moară. Dar înainte de a o putea salva pe fată, trebuia să elimine amenințarea.

În vederea periferică a lui Bree se zări o mișcare: Jager se dădu jos din pat și se adăposti.

Cu Claire la o parte, Bree a tras în Denver, dar el deja se întorsese și trăgea înapoi în ea. A căzut la podea, trăgând încă două gloanțe în timp ce genunchiul ei se izbea de covor. Un fulger de durere i-a străbătut piciorul înainte ca adrenalina să i-l amorțească. Un glonț a trecut pe lângă capul ei și s-a înfipt în ușă. Bucăți de lemn s-au spart și au explodat în aer. S-a târât în spatele patului și a țintit peste saltea.

Ușa glisantă de sticlă s-a spart. Cioburi de sticlă au plouat pe podea ca niște bile. Matt stătea pe partea cealaltă, cu fundul puștii ridicat. Sparsese ușa ca să ajungă la ei.

Cineva a gemut.

Claire.

Floarea de sânge de pe cămașa ei se întindea rapid. Prea repede.

Cu Matt tăindu-i calea de scăpare, Denver s-a întors și a alergat spre ușa dormitorului. Pe drum, a tras două focuri spre Matt, care s-a retras în spatele tocul ușii.

Bree a tras un foc în Denver în timp ce acesta dispărea pe hol, spre bucătărie. Matt s-a ghemuit în pragul ușii, cu pușca pregătită.

Bree îi făcu semn să se întoarcă spre ușă. „Se îndreaptă spre bucătărie.”

Matt s-a dus după el, înaintând prin cameră.

Bree avea de ales. Să rămână și să o salveze pe Claire sau să îl urmărească pe Denver.

S-a îndreptat spre Claire, folosindu-și radioul pentru a informa echipa despre retragerea lui Denver. Apoi a chemat o ambulanță. Regretul îi înnoda deja mațele. Ura să trimită pe altcineva - chiar și echipa ei bine antrenată - să facă o treabă periculoasă în loc să o facă ea însăși. Era singurul tip de delegare pe care nu-l putea accepta. Totuși, nu avea de ales.

„Am nevoie de un prosop!” a strigat ea.

Jager i-a împins în mâini un prosop de mână alb și gros. Era împăturit într-un pătrat elegant, cu o monogramă *MJ* care se vedea pe partea de sus. Glonțul străpunsese umărul lui Claire. Bree a rostogolit-o pe fată și a verificat dacă avea vreo rană de ieșire. Niciuna. Așezând-o pe spate, Bree a pus prosopul împăturit peste rană și a apăsat.

Jager a împins-o pe Bree din drum. „Du-te. Mă ocup eu de asta."

„Ești sigură?"

Jager a îngenuncheat. Mătasea albastră a setului ei de pijamale a absorbit sângele în timp ce ea își folosea palmele suprapuse și greutatea corpului pentru a aplica presiune. „Da. Du-te."

Bree s-a târât în picioare. Putea auzi echipa în cască. Matt era în frunte. Bree s-a îndreptat spre ușă, alunecând pe un covor de mărgele de sticlă. Matt trecuse prin casă. Bree încerca să-i taie calea lui Denver afară.

Te rog. Nu. Să nu mori.

Capitolul 42

Matt se strecură pe holul întunecat spre bucătărie.

În cazul în care Denver ieșise pe ușa din față, Todd și Zucco alergaseră în acea direcție. Collins și Greta aveau curtea din spate acoperită. Nici un semn de Denver de la oricare dintre echipe.

E încă în casă.

Matt a respirat. Ținea pușca aproape, gata să o folosească. Se va ascunde Denver? Sau ar fugi? Spusese că avea de gând să ia mașina lui Jager. Ar fi trebuit să iasă afară și să traverseze aleea până la garajul detașat. Denver nu cunoștea casa. Matt era dispus să parieze că ar fi ieșit pe aceeași ușă pe care intrase, mai degrabă decât să piardă timp și să rămână blocat înăuntru.

S-a strecurat prin bucătărie și a ieșit în camera mare la timp ca să-l vadă pe Denver ieșind pe ușa glisantă deschisă.

Matt a alergat spre ușă. Denver s-a ascuns în spatele unei plante uriașe în ghiveci și a tras un foc spre Matt. Glonțul a zburat, lovind balustrada terasei cu un zgomot *surd.*

Matt a căzut într-un genunchi și a tras un singur foc din pușcă. Glonțul său a lovit partea laterală a ghiveciului. Cioburile de ceramică s-au împrăștiat. Denver era prins la pământ. Nu avea scăpare, decât dacă voia să sară peste balustrada terasei. Dar solul era la o cădere de cel puțin cinci metri. Dacă ar fi sărit peste margine, probabil că și-ar fi rupt o gleznă. Matt și-a schimbat poziția, încercând să-l vadă pe Denver, dar tot ce a văzut a fost o licărire ocazională de culoare.

„Ieși afară!" a strigat Matt. „Ești înconjurat. Singurul mod în care vei ieși din asta este să te predai. Aruncă-ți arma pe terasă și ieși afară cu mâinile în aer."

În loc să răspundă, Denver a mai tras un foc în direcția lui Matt. Dar nu-și asumase riscul de a-și pune capul peste marginea ghiveciului.

Împușcătura lui fusese un Ave Maria, tras fără să țintească. Glonțul a trecut pe lângă.

Câte gloanțe îi mai rămăseseră? Avea muniție în plus?

Denver ar putea fi prins, dar el avea o acoperire bună. Nimeni nu se putea apropia fără să riște un glonț.

O voce îi răsună în cască. „K-9 vine în forță."

Unghiile s-au agitat pe lemn. Ciobănescul negru ca smoala a năvălit pe terasă și a sărit în spatele ghiveciului. Un țipăt ascuțit și îngrozit a împărțit aerul. Capul câinelui a tresărit când ea l-a târât afară de partea de jos a piciorului.

Sprijinindu-se pe un braț, Denver și-a îndreptat pistolul spre capul câinelui, abia la un metru de botul armei. La distanța aceea, nu avea cum să rateze. Matt a încercat să țintească, dar mișcările încoace și încolo ale câinelui îl încurcau mereu. Două focuri de armă au răsunat. Inima lui Matt se strânse. *Nu!* A așteptat ca frumoasa cățelușă să slăbească, dar, în schimb, Denver s-a prăbușit pe lemn. Pistolul s-a izbit de podea în timp ce el a rămas nemișcat.

În pieptul lui Matt, neîncrederea se lupta cu șocul. *Cum?*

A aruncat o privire înapoi. Bree stătea pe a doua terasă, cu brațele întinse peste balustradă, cu arma îndreptată de sus direct spre Denver.

Matt nu a putut respira timp de un minut întreg. Apoi ușurarea l-a străbătut ca un curent electric. Când a început să înainteze, genunchii i-au tremurat pentru primii doi pași.

„Acoperă-mă.” Matt a alergat spre Denver. Arma lui zăcea pe lemn, la câțiva centimetri de mâna lui. Matt l-a îndepărtat cu piciorul. „Ia câinele!”

Collins a urcat în grabă treptele și i-a ordonat Gretei să dea drumul. Adrenalina câinelui era în creștere, iar Collins a trebuit să o tragă fizic de pe corpul bărbatului. Todd și Zucco au urcat treptele în spatele lui Collins.

Matt a pus două degete la gâtul lui Denver. Un puls subțire bătea. „E în viață. Cheamă o ambulanță.” Matt i-a pus cătușele și l-a percheziționat pentru alte arme înainte de a-i evalua rănile. Glonțul lui Bree îl lovise în plin în piept. „Am nevoie de o trusă de prim ajutor.”

Un miracol ar fi fost chiar mai la îndemână. Denver pierdea sânge. O baltă se formase sub corpul lui. Matt nu avea nimic de folosit ca bandaj de presiune. Avea la el un garou, dar acesta nu l-ar fi ajutat cu o rană în piept.

Todd a plecat în sprint. Terasa dormitorului nu era conectată la cea principală. Bree a dispărut din peisaj doar pentru a reapărea un minut mai târziu ieșind camera mare prin glisiera deschisă. Nu a spus nimic în timp ce se apropia, dar Matt nu a văzut niciun regret pe fața ei când i-a înmânat un prosop împăturit.

Matt l-a apăsat pe rana lui Denver și a aplicat presiune. Sângele continua să se adune pe lemn. Nu era bine.

Denver reprezenta o amenințare clară și prezentă pentru toată lumea. Împușcase deja o adolescentă - propria lui soră - cu doar câteva minute înainte, iar la începutul săptămânii omorâse alte două persoane. Bree neutralizase amenințarea, nimic mai mult. Matt nu avea nicio îndoială că procurorul ar fi fost de acord că împușcăturile fuseseră justificate.

„Ambulanța este pe drum.” Bree dădu din cap la Denver. „Cum se simte?”

Matt a ridicat din umeri. „Încă trăiește.” Dar Matt nu ar fi pus bani pe el

să rămână așa. Presiunea nu-l ajuta prea mult. Prosopul de mână împăturit era deja îmbibat. „Todd aduce trusa de prim ajutor. Cum e Claire?”

„Rană la umăr. Jager e cu ea.”

„Jager a rămas calmă.”

„Da”, a fost de acord Bree.

Todd s-a întors, iar Matt s-a dat la o parte pentru a-l lăsa să lucreze. Dar nu erau prea multe de făcut fără un chirurg și o sală de operații.

„Ambulanța și EMT sunt la trei minute distanță.” Bree merse la Matt, direct în brațele lui. Atât de mult pentru politica ei obișnuită de a nu avea PDA-uri la datorie.

El și-a înfășurat brațele în jurul ei și a tras-o aproape. „Încă o dată, nu am murit.”

„Da”, a spus ea la pieptul lui. „Să nu mori e bine.”

Zile întregi de tensiune au dispărut din mușchii lui Matt. „Te iubesc.”

„La fel.”

Capitolul 43

Cu paharul de polistiren în mână, Bree se plimba prin sala de așteptare a spitalului. Paharele anterioare i se agitau în stomac.

Adormit pe un scaun de plastic, Matt a deschis ochii și și-a frecat ceafa. Și-a rotit capul pe umeri ca și cum îl durea gâtul. „Câte din astea ai băut?” A dat din cap spre ceașcă.

S-a uitat în jos la cafea. „Habar n-am.”

Matt s-a ridicat și s-a întins. „Vreo veste despre Claire?”

Bree refuzase să plece până nu o putea vedea pe Claire. Denver murise la spital. „O să fie bine. O cos. Glonțul nu a lovit nimic vital.”

„Asta e o ușurare.”

Bree a aruncat înapoi conținutul paharului ei. „Este.” Dar nu se simțea

ușurată.

A intrat o asistentă. „Șerif Taggert, o puteți vedea acum.”

Bree și Matt au urmat-o pe hol. S-au oprit în fața unei camere private, unde un agent stătea de pază. Claire era încătușată de pat. Un bandaj îi ieșea pe la gât din halatul de spital. Fața ei era albă ca foaia de spital.

Matt s-a sprijinit de perete.

Bree s-a apropiat de pat. „Bună, Claire.”

Claire și-a întors fața spre perete. „Cum ai putut să vrei să mă vezi?”

Bree nu a spus nimic, dar și-a pus una dintre mâini peste cea a lui Claire și a strâns-o puțin. În ciuda faptului că Claire recunoscuse că îl ajutase pe Denver, ea era încă o minoră traumatizată - și era încă singură și vulnerabilă.

O lacrimă a alunecat pe obrazul lui Claire. „Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot.”

„Nu trebuie să vorbești chiar acum”, a spus Bree. „Am vrut doar să mă asigur că ești bine.”

„Vreau s-o fac. Vreau să mă descarc.” Claire a pufnit. „Denver m-a contactat acum câteva luni. A venit în magazin când eu lucram. La început, ce a avut de spus m-a speriat, dar a continuat să vină. Magazinul are o cafenea. Am început să ne întâlnim înainte sau după tura mea. Cu cât vorbea mai mult, cu atât povestea lui avea mai mult sens. Josh a fost...” Claire și-a lins buzele. „Atitudinea lui față de mine s-a schimbat în ultimii doi ani. Când eram mică, de cele mai multe ori mă ignora. Shelly mă trata ca pe o păpușă. Când am devenit mai mare, și-a pierdut interesul. Dar Josh *a devenit* interesat. A început să intre din greșeală peste mine în timp ce făceam duș și să se ciocnească de mine pe hol. Îi simțeam... știi tu.” Fața ei s-a înroșit.

Bree i-a privit fața. Părea sinceră. Dar mințise atât de mult, încât Bree se întrebă dacă ceva din toate astea era adevărat. Josh ar fi putut să-i facă avansuri nepotrivite. Dar dacă Claire inventase totul pentru a justifica ceea ce făcuse?

„Nu mi s-a permis să am prieteni sau să mă alătur unei echipe sportive. Cu excepția școlii și a muncii, m-au ținut izolată. Când Denver a spus că vrea să-i facă să plătească pentru uciderea tatălui nostru, am fost de acord cu el.” Claire a clipit pentru câteva secunde. „A spus că tatăl nostru a fost un tip

grozav. A spus că familia noastră a fost fericită atunci." O lacrimă i-a alunecat pe obrazul palid. „Am vrut *acea* familie. Am vrut o familie care să mă iubească. Josh și Shelly nu au făcut-o niciodată, nu așa cum ar trebui să o facă părinții."

Dar nu te poți întoarce. Bree știa asta mai bine decât majoritatea.

„Cum a aflat Denver că Josh l-a ucis pe Dallas Sawyer?" a întrebat Bree.

„Făcea curățenie în podul mamei lui și a găsit un dosar vechi al tatălui său. Tatăl lui - tatăl nostru - Dallas - a lucrat pentru Josh. Compania era o fraudă, iar Dallas îl șantaja. El era destul de sigur că Josh a făcut-o, dar Denver a vrut să se asigure. Deci, el a urmărit Masonii pentru o vreme. Când m-a văzut, a știut imediat cine sunt - și asta a fost ultima lui dovadă. L-a confruntat pe Josh acum câteva săptămâni, când Josh alerga. Josh i-a râs în față și i-a spus că nu poate dovedi nimic."

„Josh a spus de ce te-a luat?"

Claire a scuturat din cap. „Josh i-a spus lui Denver să se ducă dracului."

Josh fusese prea deștept ca să recunoască o crimă. „Cine te-a urmărit la locul de joacă?" A întrebat Bree.

„A fost Denver. A vrut să zădărnicească ancheta cu informații false. Liam avea deja cazier. Îl văzusem lăsând-o pe Amanda de câteva ori. Știam cum arată tatuajul lui."

Și i-a înscenat totul lui Liam fără nicio remușcare?

„Dar Peter Vitale?" a întrebat Bree. „Îl cunoști?"

Claire a scuturat din cap. „Nu l-am întâlnit niciodată, dar Shelly s-a plâns de e-mailurile lui de atâtea ori, încât am știut că le vei găsi singură."

Dar Claire îl menționase pe clientul furios în primul ei interviu, ca să fie sigură că Bree îl caută.

„De ce ai părăsit casa familiei Zucco în seara asta?" a întrebat Bree.

„Îmi place de ele." Claire s-a agățat de marginea benzii care îi ținea perfuzia la antebraț. „Denver îmi tot trimitea mesaje. Jumătate promisiuni, jumătate amenințări. Nu am vrut să plec. După ce am cunoscut-o pe mama biologică, am știut că m-a mințit. De câte ori ne-am întâlnit, nu mi-a spus niciodată că era alcoolică - că era atât de... îngrozitoare. Dar dacă aș fi rămas, Denver ar fi venit după mine. Ar fi ucis pe oricine m-ar fi ținut departe de el.

Se purta de parcă eram a lui. Ele ar fi încercat să mă protejeze, iar el le-ar fi rănit. Nu puteam lăsa să se întâmple asta."

Adevăr sau minciună?

„Știi de ce Denver a furat electronicele personale ale lui Josh și Shelly?" a întrebat Bree.

Claire a dat drumul la banda perfuziei. „Voia să le spargă codurile și să obțină acces la banii lor. Era convins că aveau conturi offshore."

Probabil că aveau.

„Odihnește-te puțin." Bree i-a dat drumul la mână. „Vom mai vorbi."

Nu o putea citi prea bine pe Claire, dar Bree era terminată. Avea nevoie de somn - și timp pentru a procesa tot ce-i spusese Claire.

„Ce se va întâmpla cu mine?" Claire s-a apucat mai tare de bandă.

Bree a făcut singurul lucru pe care îl putea face. A fost sinceră. „Nu știu. Nu depinde de mine."

Pentru că Bree făcea un pas uriaș înapoi. Cu toată lumea în siguranță, era timpul să se odihnească, să se reîncarce și să se regrupeze. Bree se identificase prea mult cu Claire. Se pusese pe ea însăși - și pe copiii ei - în locul lui Claire. Bree nu rămăsese obiectivă.

Și asta ar fi putut pune cazul - și echipa ei - în pericol.

„Crezi că Renata mi-ar păstra pisica?" a întrebat Claire. „Nu vreau să meargă la adăpost. Ar putea fi singurul lucru care m-a iubit vreodată pentru mine."

Adevărul. Un adevăr sfâșietor. „O voi întreba", a spus Bree.

„Mulțumesc."

Ea și Matt au ieșit din cameră. Bree i-a dat din cap agentului ei când a trecut pe lângă ei.

„Ce crezi?" l-a întrebat ea pe Matt după ce au ieșit din raza de acțiune a lui Claire. „Încă nu știm de ce a luat-o Josh."

„Pe baza a ceea ce tocmai a spus Claire, Josh l-a ucis pe Dallas. Copilul era în mașină. Ea era martor, așa că a trebuit să o omoare sau să o ia. Shelly voia un copil. Poate că doar asta a fost." El a ridicat din umeri. „Cu Denver mort, tot ce avem este cuvântul lui Claire pe tot, și Claire a mințit extensiv. Așa

că cine știe?”

Bree a fost de acord. „A mințit fără probleme. Deci, de ce ar trebui să o credem acum?” A fluturat o mână în direcția generală a camerei lui Claire. „Putea să fi inventat toate astea. De unde să știm noi?”

„Bine zis”, a spus Matt.

„Păi, păcălește-mă o dată și toate alea.” Bree a suspinat. „Îmi voi depune rapoartele și voi lăsa restul pe seama procurorului, a judecătorului, a unui psihiatru, etc. Acesta va fi unul dintre acele momente în care sistemul va trebui să rezolve mizeria.”

„Claire este fie o victimă manipulată, fie un psihopat”, a spus Matt.

„Iar eu nu am aptitudinile necesare pentru a stabili asta.”

„Dar ai o părere.”

„Cred că nu totul este alb și negru. Ea ar putea fi ambele lucruri într-o anumită măsură. Dar mă simt un pic manipulată.” Sau poate că nu se simțea confortabil cu felul în care a avut încredere în Claire.

De ce credeam tot ce spunea ea?

Matt a dat din cap. „Și totuși ai fost bună și plină de compasiune.” A întors-o pe Bree cu fața la el. „Chiar dacă simți că s-a folosit de tine.”

Gura lui Bree s-a transformat într-un jumătate de zâmbet ironic. „Știu că asta mă face să par o fraieră, dar până la urmă, trebuie să trăiesc cu mine însămi. Trauma suferită la o vârstă fragedă te poate afecta toată viața.”

Matt i-a dat un sărut rapid. „De aceea te iubesc. Oricum, unul dintre motive. Nu-ți lași ego-ul să te împiedice să fii un polițist bun sau să faci ceea ce trebuie.” El se trase înapoi, studiindu-i fața. „Ai suferit o traumă în copilărie și nu ești un criminal.”

Ea a înclinat capul. „Și totuși nu sunt foarte supărată că am ucis un om în seara asta. Ar trebui să fiu.”

„A fost justificat.”

„Cred că da, dar asta nu înseamnă că ar trebui să fie ușor.” Bree era mai tulburată de lipsa ei de remușcări decât de fapta în sine. Ce însemna asta?

„Nu ești o criminală, Bree.” El i-a scuturat ușor bicepșii. „Denver a făcut alegerile care au dus la moartea lui în seara asta.”

„Oricum ar fi, eu sunt cea care a apăsat pe trăgaci.”

Capitolul 44

În dimineața următoare, Bree s-a holbat la ecranul telefonului ei, unde terapeutul ei o privea înapoi.

„Mi-am blocat majoritatea amintirilor din copilărie timp de decenii”, a spus Bree. „De ce o văd și o aud brusc pe mama?”

„Ce fel de amintiri ai?”

„Cele bune.” Bree a bătut cu un deget pe volan. „Până de curând, nu am avut niciodată o amintire bună despre mama mea. Tot ce vedeam erau flash-uri ale furiei tatălui meu - și reluări detaliate ale nopții în care a ucis-o. Dar acum, dintr-o dată, văd alte aspecte ale ei. În mintea mea, ea devine o persoană întreagă, nu doar victima lui.”

„Era o persoană întreagă, Bree, dar tu sufereai prea mult ca să vezi ce pierdeai.”

„Și acum?”

„Ești o persoană diferită. Ai crescut. Ai legături emoționale. Ai un sistem de sprijin. Ești suficient de sigură pentru a face față durerii și suferinței. Îți poate fi dor de ea acum.”

„Pare cam târziu.”

„Mai bine mai târziu decât niciodată. Cum te fac amintirile să te simți?”

Bree s-a gândit la asta. „Nu groaznic. Tristă, dar e plăcut să știu că m-a iubit.”

Amintirile ei din copilărie erau amestecate în ea ca literele de Scrabble într-o pungă de pâslă. Aici le scotea, una câte una, zeci de ani mai târziu, și încerca să le pună într-o oarecare ordine.

„Nu-ți fie teamă de amintiri. Îmbrățișează-le. Simte orice te fac ele să simți.”

„Dar nu vreau ca emoțiile să-mi afecteze munca. Cazul pe care tocmai l-am terminat...” Bree a făcut un rezumat rapid al aspectelor cheie ale investigației. „M-am identificat prea mult cu Claire. Poate din cauza istoriei mele violente, sau pentru că am proiectat trauma mea sau a lui Luke și Kayla asupra ei. Oricare ar fi motivul, am luat ceea ce ne-a spus ca pe o valoare nominală. Ar fi trebuit să pun mai multe întrebări.”

„Ai crezut că a fost o victimă.”

„Da, dar nu-mi place că nu am fost obiectivă. Nu-mi place că evaluarea mea preconceptă despre ea a afectat modul în care am condus ancheta.”

Terapeutul ei a ridicat o mână. „Ei bine, îmi pare rău să spun că ești un om real, Bree. Dacă nu vrei să predai poliția inteligenței artificiale, nu poți elimina niciodată complet elementul uman din munca ta.”

Câteva minute mai târziu, ședința ei s-a încheiat, iar ea s-a încruntat la telefon pentru câteva minute. Se simțea mai bine sau mai rău? Nu știa niciodată.

Ședințele o lăsau obosită, totuși.

Într-o zi, o va întreba pe terapeutul ei de ce nu a avut remușcări după ce l-a ucis pe Denver Sawyer - și pe alții. Dar astăzi, nu era sigură că vrea să știe. Ea ar putea procesa doar atât de mult auto-revelație la un moment dat.

Ea s-a întors la biroul ei. Todd și Matt erau în sala de conferințe, scriind rapoarte. Ea s-a așezat pe un scaun. „Spune-mi că legăm funde îngrijite pe fiecare fir.”

„Poate nu pe fiecare fir, dar ne descurcăm”, a spus Matt. „Grădina zoologică a preluat animalele din hambarul lui Denver.”

„Excelent”, a spus Bree.

Todd arătă spre laptopul său. „Unul dintre pantofii lui Denver se potrivea cu amprenta parțială pe care am găsit-o în fața casei Masonilor.”

Matt a spus: „Aici e ceva interesant. Claire avea o cheie în carcasa telefonului cu inițialele *SFCC* pe ea.”

Creierul lui Bree a tresărit la aceste inițiale. „Scarlet Falls Country Club?”

„Da. Shelly Mason juca tenis acolo. Avea un dulap.”

„Vreau să știu ce era în dulap?”

Matt i-a întâlnit privirea. „O altă geantă. Bani, acte de identitate false pentru Shelly și Claire.”

Bree nu știa de ce era surprinsă. „Shelly avea propria ei portiță de scăpare?”

„Poate că nu avea încredere în Josh”, a sugerat Todd.

Mai multe cărămizi LEGO se așezară la locul lor în mintea lui Bree.

„Probabil că acolo se îndrepta Claire când a prins-o Denver.”

„Asta ar fi presupunerea mea”, a fost de acord Matt. „Avea de gând să fugă.”

Telefonul lui Bree a vibrat. „E Jager.” Ciudat, nu se temea să răspundă, așa cum făcea de obicei. „Taggert.”

Jager a spus, „Ai văzut conferința de presă a lui Pam Sawyer?”

„A avut o conferință de presă?” Bree s-a holbat la telefon. Nu putea să fi auzit corect. „Imediat după ce fiul ei a murit și fiica ei a fost împușcată?”

„Da.”

„Asta e rece.”

„A încercat să pună pe seama ta problemele ei familiale, dar presa nu a crezut. Au întrebat-o despre starea fiicei ei, iar ea nu a putut răspunde. Nici măcar nu a fost la spital să o vadă pe Claire, pe care tu ai salvat-o.”

„Echipa mea a salvat-o pe Claire”, a spus Bree. „Cu ajutorul tău.”

„Tu și echipa ta m-ați salvat și pe mine. Mulțumesc.” Aprecierea lui Jager părea sinceră.

„Ce a vrut Pam?” a întrebat Bree.

„Bani, desigur, dar, din fericire, presa a încadrat-o exact pentru ceea ce este, un psihopat mincinos și lacom.”

„Ar trebui să mă bucur?” a întrebat Bree.

„Probabil că procesul ei nu va ajunge nicăieri, așa că da. Bucură-te. În legătură cu totul. Bună treabă. Apropo, aligatorul era în capcană în dimineața asta.”

Dar puma dispăruse.

„Mulțumesc.” Bree a încheiat convorbirea. Cum se simțea în legătură cu

acea conversație? Ciudat. Cu siguranță ciudat.

O bătaie în ușă îi întrerupse. Zucco a aruncat o privire în sala de conferințe. „Vreo veste despre ce se va întâmpla cu Claire?”

„Nimic concret”, a spus Bree. „A participat activ la o dublă crimă. Va fi reținută pentru o vreme. A întrebat dacă vrei să păstrezi pisica.”

„Da. Sigur. Nu face probleme. Mama îl place.”

Bree a privit cercurile întunecate ale agentului ei. Apoi scruta celelalte fețe din cameră. Întreaga ei echipă lucrase zi și noapte la acest caz. Arătau zdrențuiți. „Du-te acasă, Zucco. Ia-ți liber restul zilei.”

„Da, doamnă.” Zucco a ieșit.

Bree a închis dosarele și s-a adresat lui Todd și Matt. „Sunteți amândoi epuizați. Amândoi vă luați și restul zilei liber. E un ordin.”

Todd și Matt și-au închis dosarele.

Todd era deja în picioare și se îndrepta spre ușă. „O iau pe Cady la prânz.”

„Dar tu?” Bree a înțepat bicepsul impresionant al lui Matt.

„Eu am o întâlnire cu un mal belgian.”

„Sper să se descurce”, a spus Bree. „Noaptea trecută a subliniat importanța de a avea K-9s.”

„Nu pot număra de câte ori un câine mi-a salvat fundul.”

„Fundurile noastre”, a corectat Bree. „Voi face tot ce trebuie să fac pentru a strânge banii.”

Extenuarea o cuprinsese. Abia dormise de câteva zile, iar ședința de terapie o lăsase epuizată. „Vreau să merg acasă și să trag un pui de somn.”

Matt i-a înfășurat un braț în jurul umerilor. „De ce nu o faci? O să lucrez cu mal timp de o oră sau cam așa ceva. Am putea merge la o plimbare după aceea, poate Luke și Kayla pot veni prea. Căldura în cele din urmă a rupt.”

„Luke a avut o întâlnire echitatie în această dimineață. Ar putea fi distractiv să fiu acolo când se întorc. Mi-ar plăcea să cunosc fata.” Bree se gândea să pună șaua pe caii lor. Lumina soarelui umbrind poteca. Mirosul de țară și de animale în nasul ei. Mișcarea ritmică a calului sub ea. Raiul. Raiul absolut. În opinia ei, o după-amiază alături de familie, cai și câini era cea mai

bună terapie din lume.

Era incredibil de norocoasă să-și fi găsit liniștea după tragediile care i-au marcat trecutul. Își repeta în tăcere noua mantră: *nu mă voi simți vinovată pentru că sunt fericită.* Dacă o tot spunea, într-o zi ar fi putut să o creadă.

„Ia-ți o zi liberă, Bree", a spus Matt. „O meriți."

Putea ea să facă asta? Să plece pur și simplu, cu munca și mesajele încă îngrămădite pe biroul ei?

S-a sprijinit în brațul lui Matt. Da, putea. Slujba ei era doar muncă.

Familia ei și Matt erau viața și inima ei.

În plus, ar putea la fel de bine să se bucure de niște timp liber înainte de a avea o altă crimă.